

என் முதல் வாத்து

மொழிபெயர்ப்புக் கதைகள்

சாந்தன்

என் முதல் வாத்து

மொழிபெயர்ப்புக் கதைகள்

நூலாசிரியரின் பிற ஆக்கங்கள்

- பார்வை (சிறுகதைத் தொகுப்பு) 1970
- கடுகு (குறுங்கதைகள்) 1975
- ஒரே ஒரு ஊரிலே (சிறுகதைத் தொகுப்பு) சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது 1975
- ஒட்டுமா (நாவல்) - வரதர் வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம். 1978
- முளைகள் (சிறுகதைத் தொகுப்பு) சென்னை என்.சி.பி.எச். 1982
- கிருஷ்ணன்தூது (சிறுகதைத் தொகுப்பு) பாளையங்கோட்டை, இலக்கியத்தேடல் 1982
- ஆரைகள் - (நெடுங்கதைகள்) ரஜனி பிரசுரம், யாழ்ப்பாணம் 1985
- ஒளி சிறந்த நாட்டிலே (சோவியத் பயணநூல்) ஈழமுரசு வெளியீட்டகம், யாழ்ப்பாணம் 1985
- இன்னொரு வெண்ணிரவு (சிறுகதைத் தொகுப்பு) வெண்புறா வெளியீடு யாழ்ப்பாணம் 1988
- காலங்கள் (சிறுகதைத் தொகுப்பு) வெண்புறா வெளியீடு யாழ்ப்பாணம் 1994
- யாழ் இனிது (சிறுகதைத் தொகுப்பு) சென்னை, கோரி வெளியீடு 1998
- ஒருபீடி மண் (சிறுகதைத் தொகுப்பு) சென்னை, நர்மதா 1999
- எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள் (சிறுகதைத் தொகுப்பு) மல்லிகைப் பந்தல், கொழும்பு 2001
- இருபதாம் நூற்றாண்டு உலக இலக்கியம் - (இலக்கியக் கட்டுரை) மூன்றாவது மனிதன் வெளியீடு கொழும்பு 2005
- பூமியின் மையத்திற்கு ஒரு பயணம் (மொழிபெயர்ப்பு -- Journey to the centre of the earth - Jules Verne) யாழ் - .பெரெஞ்சு நட்புறவுக் கழக வெளியீடு, 2006
- சாந்தனின் எழுத்துலகம் (தேர்வுத்தொகுப்பு) - சென்னை, அன்னை ராஜேஸ்வரி பதிப்பகம் 2006
- விளிம்பில் உலாவுதல் (குறுநாவல்கள்) சென்னை, அன்னை ராஜேஸ்வரி பதிப்பகம் 2007
- காட்டு வெளியிடை (கென்யப் பயணநூல்) சென்னை, இருவாட்சி 2007
- உலக இலக்கியம் - (இலக்கியக் கட்டுரை) அன்னை ராஜேஸ்வரி பதிப்பகம் 2010
- சிட்டுக்குருவி- 2014 -அன்னை ராஜேஸ்வரி பதிப்பகம், சென்னை 2014
- The Sparks (collection of short stories) 1990
- In Their Own Worlds (collection of short stories) (State literary Award winner) Godage Bros. Colombo 2000
- Survival and Simple Things (Prose Poems) 2002
- The Northern Front (collection of short stories) Godage Bros. Colombo 2005
- The Whirlwind (Novel) 2011. VUS Pathippagam, Chennai. Gratiaen Short Listed
- Rails Run Parallel (Novel) 2015. Paw Print Publishers, Colombo. Gratiaen Short Listed
- Fairway Best Novel Award, Godage Best Novel Award
- මිනිස්සු සහ මිනිස්සු (Stories in Sinhala Translation) 1999. Godage Bros. Colombo

என் முதல் வாத்து

மொழிபெயர்ப்புக் கதைகள்

ஐயாத்துரை சாந்தன்

எஸ். கொடகே சகோதரர்கள் பிரைவேட் லிமிட்டட்

First Print - 2016

En Muthal Vaaththu

© Ayathurai Santhan

ISBN 978-955-30-7567-3

Page setting & Cover Design by
S. Godage & Brothers (Pvt) Ltd.

Published by

S. Godage & Brothers (Pvt) Ltd.

661/665/675, P. de S. Kularatne Mawatha, Colombo 10, Sri Lanka.

Printed by

Chathura Printers

69, Kumaradasa Place, Wellampitiya, Sri Lanka.

19106/3747/250

முதற் பதிப்பு 2016

என் முதல் வாத்து

ISBN 978-955-30-7567-3

© ஐயாத்துரை சாந்தன்

பக்க வடிவமைப்பு, அட்டை வடிவமைப்பு

எஸ்.கொடகே சகோதரர்கள் (பிரைவேட்) லிமிட்டட்

வெளியீடு

எஸ். கொடகே (சகோதரர்கள்) பிரைவேட் லிமிட்டட்

675, பீ. டி. எஸ் குலரத்தன் மாவத்தை

கொழும்பு- 10.

அச்சுப் பதிவு

சதுர அச்சகம்

69, குமாரதாஸ் பிளேஸ்

வெல்லம்பிட்டிய.

19106/3747/250

முன்னுரை

இலக்கியத்தைப் பொறுத்தளவில் தனித்ததொரு தேவையும் முக்கியத்துவமும் மொழிபெயர்ப்புகளுக்குண்டு.

நெறிகள் மாறினாலும் இறைவன் ஒன்றுதான் என்பதுபோல, மொழிகள் மாறினாலும் இலக்கியம் என்பது ஒன்றேதான். இலக்கியத்தை அறியவும் உணரவுமான வழிகளே மொழிகள். மனிதம் என்பதும் மனிதவாழ்வு என்பதும் கால, தேச, மொழி எல்லைகளைக் கடந்தவை. ஆசை-அபிலாஷைகள், கஷ்ட-நஷ்டங்கள், உணர்ச்சிகள்-உணர்வுகள் எல்லாமே, எந்தக் காலத்திலும் எம் மொழியினருக்கும் ஒன்றேதான். இலக்கியங்கள் மனிதவாழ்வு பற்றிய புரிதல்களைத் தருகின்றனவென்றால் அவை பரஸ்பரம் மொழிபெயர்க்கப்படும் போது இன்னும் ஒருபடி மேலே சென்று மனிதத்தின் பொதுமையையும் புரியவைக்கின்றன.

மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்களுக்கு இன்னுமொரு மேலதிக பண்புமுண்டு. ஒரு குறிப்பிட்ட நிகழரங்கின் குறித்த காலப் பௌதீகப் பகைப் புலன்கள் பற்றிய அறிவையும் அவை நமக்குத் தருகின்றன.

கவிதைகளை மொழி பெயர்க்கும் போது மூலத்தின் பாதியாவது மொழி பெயர்ப்பில் தேறுமெனில் பெரிது. என்றாலும் புனைகதையைப் பொறுத்தளவில் அப்படியன்றிப் பெரும்பாலும் மூலத்தின் முழுமைக்குக் கிட்ட வந்துவிடும் சாத்தியமுண்டு.

இத் தொகுப்பிலுள்ள கதைகள், இத்தாலி, ஈராக், பலஸ்தீனம், அமெரிக்கா, அயர்லாந்து, அவுஸ்திரேலியா, பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ருஷ்யா, கென்யா, தென் ஆபிரிக்கா, கினி, ஜப்பான், மெக்சிக்கோ, ஜமேய்க்கா மங்கோலியா, ஆகிய

நாடுகளைச் சேர்ந்தவை. உலகநிறந்த படைப்பாளிகளின் கருத்தில் கலையானவை. உத்தி, உருவம், உள்ளடக்கம் இவற்றில் புது முனைப்புக்களையும் காட்டுபவை. ஆங்கிலம் வழியாக தமிழிற் பெயர்க்கப்பட்டவை.

அவ்வப்போது படித்த வேளைகளில் பிடித்தவற்றை மொழிபெயர்க்க விழைந்த போதும் நேரமும் நிலைகளும் அநுமதித்தவை மிகச் சிலவே. அவற்றின் ஒரு தொகுப்பே இந்நூல். இவற்றில் பல கதைகள், காலத்திற்குக் காலம் வாரமுரசொலி, வெளிச்சம், தாயகம், மூன்றாவது மனிதன், போன்ற சஞ்சிகைகளில் வெளியாகின.

மூலக்கதைகளின் ஆசிரியர்கள் என்றும் எம் மதிப்பிற்கும் மனமார்ந்த நன்றிக்கும் உரியவர்கள். மொழிபெயர்ப்புப் பிரதிகளை அன்புடனும் அக்கறையுடனும் பிரசுரித்த பத்திரிகை நண்பர்களும் நன்றிக்குரியவர்கள்.

தான் படித்த கதைகளில் சிறந்தவற்றையும் அருந்தலானவற்றையும் அந்தந்த வேளைகளில் சிரமம் பாராது பிரதி பண்ணி அனுப்பிக் கொண்டிருந்த மதிப்பிற்குரிய ஆசான் திரு. எஸ். ராஜசிங்கம் அவர்களின் அக்கறையும் அன்பும் மறக்கமுடியாதவை.

அணிந்துரைதந்த, இலக்கியவாதியும், மொழிஅறிஞரும், யாழ். பிரெஞ்சுநட்புறவுக்கழக இயக்குநருமான கலாநிதி. ஜெராட் ரொபுவோன் அவர்கட்கு என் அன்பும் நன்றிகளும்.

திருவாளர்கள் கொடகே நிறுவனத்தினருடனான என் தொடர்பு ஒன்றரை தசாப்தங்களுக்கு மேலானது இரு ஆங்கிலக் கதைத் தொகுதிகள், சிங்கள மொழிபெயர்ப்பிலான கதைகளின் தொகுப்பொன்று என ஏலவே எனது மூன்று நூல்கள் “கொடகேவெளியீடு”களாக வந்துள்ளன. என்றும் ஊக்கத்தரும் மதிப்பார்ந்த திரு. சிறிசுமணகொடகே அவர்களுக்கும் என் உளமார்ந்த அன்பும் நன்றியும் உரித்தானவை.

ஐ. சாந்தன்

சுதுமலை

15.11.2016

அணிந்துரை

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து எழுதும் இருமொழி எழுத்தாளரான சாந்தனின் நூல்கள்-ஆங்கிலத்திலோ, தமிழிலோ- எப்போதும் எனக்குப் பெரு மகிழ்வு தருவது போலவே, இப்போது இப் புதிய நூலும் தருகிறது.

இம்முறை, மாறுபட்ட ஓர் முறையில், அம் மகிழ்ச்சி புதுப்பிக்கப்படுகிறது. இப்போது எமது கைகளில் தவழ்வது, உலக இலக்கியப் படைப்பாளிகளின் கலை வண்ணத்திற்கு எடுத்துக் காட்டான, அவர்களின் ஆக்கங்களைத் தேர்ந்து தமிழில் தரும், ஒரு தொகுப்பு.

இதில் இடம் பெற்றுள்ள பதினெட்டு எழுத்தாளர்களும் உலகின் எல்லாக் கண்டங்களினின்றும், ஆங்கிலம், .:பிரெஞ்சு, ரஷ்யன், ஸ்பானிஷ், இத்தாலியன், அரபி, ஜப்பானிய மொழிகளினின்றும் கவனமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள்.

இப் படைப்புக்கள், முக்கியமாக, இருபதாம் நூற்றாண்டின் உலகப் போர்களுக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் எழுந்தவை.

இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள எழுத்தாளர்களில், இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசு பெற்றவர்களான இத்தாலியின் லூகி பிராண்டெல்லோ (1934), ஜப்பானின் யசுநாரி கவபட்டா (1968), ரஷ்யாவின் அலெக்ஸாந்தர் ஸல்ஸெனித்சின்(1970), .:பிரான்சின் லே கிளேசியோ (2008), ஆகியோரும் அடங்குவர். ஆபிரிக்க எழுத்தாளர்களைப் பொறுத்தளவில், ஆங்கிலத்தில் எழுதும் கென்யாவின் பிரபல எழுத்தாளர் ந்குகி வா தியங்கோ,

∴பிரஞ்சில் எழுதும் திறமை மிகு எழுத்தாளரான கினியின் கமரா லே ஆகியோர் உள்ளனர்.

இது, உலக இலக்கியம் பற்றிய சாந்தனின் முதலாவது நூலன்று. உலக இலக்கியத்திற்கு அறிமுகமாக, இருநூறு எழுத்தாளர்களைப் பற்றிக் கூறும் அவரது நூல், “இருபதாம் நூற்றாண்டு உலக இலக்கியம்,” 2005 ல் வெளியானபோது, அதை நான் உளமாரப் பாராட்டினேன். சாந்தன் மொழிபெயர்த்த, ∴பிரான்சின் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு முன்னணிப் படைப்பாளியான ஜூல் வேர்னின், “பூமியின் மையத்திற்கு ஒரு பயணம்” என்ற, நாவலை யாழ்-பிரெஞ்சு நட்புறவுக் கழகம் 2006 ல் வெளியிடும் வாய்ப்பைப் பெற்றது.

இப்போது உலகப் படைப்பாளிகளின் மூல ஆக்கங்களின் மாதிரிகளை உள்ளடக்கிய இந்நூலை சாந்தன் வாசகர்களுக்கு அளிப்பது பொருத்தமானதேயாகும்.

வாசகர்களின் ஆர்வத்தை இந்நூல் முன்னெடுக்கும் என்பதில் எனக்கு ஐயமில்லை.

கலாநிதி.ஜெராட் றொபுஷென்,

இயக்குநர்,

யாழ் - பிரெஞ்சு நட்புறவுக் கழகம்,

கச்சேரி - நல்லூர் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

உள்ளடக்கம்

முன்னுரை	5
அணிந்துரை	7
1. போர்	11
2. உயில்	17
3. கறுப்பு ராஜ்யம்	22
4. யாழிசை	28
5. எலுமிச்சைத் தோட்டம்	30
6. எல்லைகள்	37
7. மழைக்கு முன்	42
8. குடை	49
9. வரும் புயல்	52
10. பழைய வாளி	61
11. மௌ	64
12. வகுப்பு	70
13. ஒரு விரலசைவில்	74
14. பஸ் பயணம்	79
15. ஆப்பிரிக்கப் பையன்	86
16. தொடர்பு	92
17. எழுதாத கொள்கை	95
18. என் முதல் வாத்து	99

போர்

இத்தாலியக் கதை : லூகி பிராண்டெல்லோ

இரவு எக்ஸ்பிரஸ் ரயிலில் ரோமை விட்டுப் புறப்பட்ட பயணிகள், ஸல்மோனாவுக்குப் போகும் 'லோக்கல்' ரயிலுக்காக :ப்பிரியானோ - என்ற சின்ன - ஸ்ரேஷனில் விடியும் வரை காத்திருக்க நேர்ந்தது.

ஐந்து பேர் இரவு முழுவதும் அடைந்து கொண்டு கிடந்த இரண்டாம் வகுப்புப் பெட்டியொன்றில், விடியலின் போது ஒரு பெண்மணியும் ஏறினாள். துயர் தோய்ந்த தோற்றங் காட்டிய பருத்த பெண்மணி. அவளின் பின்னால் இரைத்து அனுங்கியபடி அவள் கணவர். மெலிந்த பலவீனமான சின்ன உருவம். வெளுத்த முகம், கூர்ந்த சிறிய கண்களில் கூச்சமும், அந்தரமுந் தென்பட்டன.

ஒரு இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்ட பின், தன் மனைவிக்கு உதவியாக இடம் கொடுத்தமைக்காக அவர் பெட்டியிலிருந்தோர்க்குப் பணிவுடன் நன்றி கூறினார். பிறகு மனைவியின் பக்கம் திரும்பி, அவளது கோட்கொலரை இழுத்து விட முயன்றபடி கேட்டார்: "எல்லாம் சரியா, உங்களுக்கு?....."

அவள் பதில் சொல்வதற்குப் பதிலாக மீண்டும் கொலரை மேலே கண்வரை இழுத்துவிட்டாள். தன் முகத்தை மறைக்க விரும்புவது போல.

“கேடுகெட்ட உலகம்.....” அந்த ஆள் ஒரு சோகப் புன்னகையுடன் முணுமுணுத்தார்.

இந்தப் பெண், பாவம் - தன் ஒரே மகனைப் போரிடும் பறிகொடுத்திருக்கும் அபாக்கியவதி- என்பதை சக பயணிகளுக்குச் சொல்ல வேண்டியது தன் கடமையென அவருக்குப் பட்டது. இருபது வயதான அந்தப் பையனுக்காக இவர்களிருவரும் தங்கள் வாழ்க்கைகளையே அர்ப்பணித்தார்கள். அவன் படிப்பதற்காக ரோமுக்குப் போன போது ஸல்மோனாவிலிருந்து எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு அவர்களும் அவன் கூடப் போனார்கள்.

பிறகு, அவனைத் தொண்டர்படையிற் சேர அனுமதித்தது கூட, ஆறுமாதம் வரைக் காவது போர்முனைக்கு அனுப்பப்படமாட்டான் என்ற உறுதி மொழியுடன் தான். ஆனால், இப்போது, இருந்தாற் போல தந்தி வந்திருக்கிறது: அவன் மூன்று நாட்களில் முனைக்குப் போகிறான், வழியனுப்ப வாருங்கள் என்று.

கோட்டுக்குள் புதைந்தபடி அவ்வப்போது முனகிக் கொண்டிருந்த அப்பெண் நெளிந்து திரும்பினாள். இந்த விபரங்களெல்லாம் இந்த மனிதர்களிடத்து துளியளவு பச்சாத்தாபத்தையேனும் உண்டாக்கியிரா- ஏனென்றால், அவர்களும் அநேகமாக அவளைப் போன்றதொரு நிலையில்தானிருப்பார்கள் என்பது அவளுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும்.

கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஒருவர் சொன்னார்: “இப்போதான் உங்கள் மகன் புறப்படுகிறான் என்றது ஏதோ கடவுள் புண்ணியம். எங்கள் மகனை முதல் நாளே அனுப்பி விட்டார்கள். இரண்டு தரம் காயப்பட்டு வந்து, திரும்பியும் போய் விட்டான்.”

“எங்கள்பாடு தெரியுமோ?... என் இரண்டு பையன்களும், மூன்று பெறாமக்களும் அங்கேதான்.” இன்னொரு பயணி சொன்னார்.

“இருக்கலாம், ஆனால் இது எங்கள் ஒரே மகன்,” என்றார் பெண்ணின் கணவர்.

“என்றாலென்ன? ஒரே பிள்ளையைச் செல்லங் கொடுத்துப் பழுதாக்கலாம்.... ஆனால் வேறு பிள்ளைகள் இல்லையென்று கூடுதல் அன்பைக் காட்ட முடியுமோ? பாணைப் போல பங்கிட்டுக் கொடுக்கிறதல்ல, தந்தைப்பாசம்.... தன் எல்லாப்பிள்ளைகளுக்கும் -அது ஒன்றோ, பத்தோ-வஞ்சகமில்லாமல் முழுமுழு அன்பைத் தான் ஒரு தகப்பன் கொடுக்க முடியும்.... நான் என் இரண்டு பையன்களுக்காகக் கவலைப் படுகிறேனென்றால் பாதி பாதியாய்க் கவலைப் படுகிறேனென்றல்ல. பதிலாக இரட்டிப்பாகக் கவலைப்படுகிறேன்.”

“உண்மை, உண்மை....” - பெண்ணின் கணவர், கூச்சப்பட்டுப் பெருமூச்சு விட்டுச் சொன்னார்: “ஒரு கதைக்குச் சொல்லுறன் - உங்களுக்கு ஒருகாலும் அப்பிடி வரக்கூடாது -முனையில இரண்டு பெடியள் உள்ள தகப்பனுக்கு தற்செயலாக ஒருதன் போனாலும் ஆறுதலுக்கு மற்றவனாவது மிஞ்சுவான். ஆனால்..”

“உண்மைதான்.....” மற்றவர் குறுக்கிட்டார்.

“தகப்பனை ஆறுதல்படுத்த ஒரு மகன் மிஞ்சுவான். அவனுக்காகத் தகப்பனும் இருந்துதான் தீர வேணும். ஆனால் , ஒரு பிள்ளைக்காரன், மகனில்லாமல் போனால் தானும் செத்து அந்தக் கவலைக்கொரு முடிவைத் தேடிக் கொள்ளலாம். இதிலை எது கஷ்டம், சொல்லுங்கோ?..... என்னுடைய நிலைமை உங்களிலும் பார்க்கப் பரிதாபமான தெல்லோ?”

இன்னொரு பயணி சொன்னார்:

“உது அர்த்தமில்லாத கதை.”

ஊதிய சிவத்த முகம். சிவப்பேறிய சாம்பல் கண்கள். அவருக்கு மூச்சு வாங்கியது. அவர் தனக்குள்ளே கஷ்டப்பட்டு அடக்கியிருந்த ஒரு வேகம் விழிகளைப் பிதுக்கி வெளிவந்து விடும் போலிருந்தது.

“அர்த்தமில்லாத கதை...” அவர் மீண்டும் சொன்னார், முன்வாய்ப் பற்களிரண்டு இல்லாததை மறைக்க வாயைக் கையால் மூட முயன்றவாறே. “எங்களுக்காகவோ நாங்கள் பிள்ளைகளைப் பெறுகிறோம்?”

மற்றப்பயணிகள் அவரைக் கவலையுடன் பார்த்தார்கள். சேர்ந்து முதல் நாளே போர் முனைக்குப் புறப்பட்ட பயணிகள் தகப்பன் பெரு மூச்சு விட்டுச் சொன்னார்:

“நீங்கள் சொல்லுறது சரி! எங்கள் பிள்ளைகள் எங்களுக்காகவல்ல, அவர்கள் நாட்டுக்காக...”

“உதுவும் அர்த்தமில்லாத கதை...”- பருத்த பயணி பட்டென்று சொன்னார், “பிள்ளைகளுக்கு உயிர் கொடுத்த போது நாட்டைப்பற்றி நினைத்துக் கொண்டா கொடுத்த நாங்கள்?... பிள்ளைகள் பிறந்தது ஏனென்றால்... சரி! பிறக்க வேணுமென்றதுக்காகப் பிறந்தார்கள். எங்களுடைய உயிர் தான் அவர்களின் உயிர், இதுதான் உண்மை! நாங்கள் தான் அவர்களினுடையவர்கள், அவர்கள் எங்களுடையவர்கள் அல்ல! இருபது வயதாகிவிட்டதென்றால் பிறகு எங்களைப் போலத்தானே பிள்ளைகளும்?... எங்களுக்கும் தாய்தகப்பன் இருந்தார்கள். அதோடு வேறு ஆர்வங்களும்: இளம்பெண்கள், சிகரட், கற்பனைகள்.... நாடுந்தான்- இல்லையென்று சொல்லவில்லை.... இருபது வயதில் நாங்களுந்தான் போயிருப்போம்-எங்கள் தாய் தகப்பன் தடுத்திருந்தாலும். இப்ப இந்த வயதிலும் நாட்டுப்பற்று இருந்தாலும் பிள்ளைப்பாசம் அதிலும் மேலாயிருக்கு. போர் முனையில் மகனுக்குப் பதிலாகப் போய் நிற்க முடியுமென்றால் சந்தோசமாக ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கிற ஆரும் இங்கே இருக்கிறோமா?”

அவர் கூற்றை ஒப்புக்கொள்வது போலத் தலையாட்டியபடி எல்லோரும் மௌனமாயிருந்தார்கள். பருத்த மனிதர் கேட்டார்: “அப்போ ஏன் நாங்கள், எங்கள் பிள்ளைகளுக்கு இருபது வயதில் இருக்கிற உணர்ச்சிகளைப் பற்றி யோசிக்கக் கூடாது? தாய் தகப்பனில் இருக்கிற பாசத்திலும், தன் நாட்டில் இருக்கிற பாசம் எவ்வளவோ கூடுதலாயிருக்கிறது அந்த வயதுக்கு இயற்கைதானே?...நாடும் சாப்பாடுபோல. அதில்லாமல் சீவிக்க முடியாது. அது வேணுமென்றால் அதை யாராவது காக்கத்தானே வேணும்? செத்தாலும் பெருமையோட, அழாமல் - சந்தோசமாகச் சாகிறதென்று எங்கள் பையன்கள் இருபது வயதில் போகிறார்கள்.. ஒருதன், இளமையோட, சந்தோசமா

வாழ்க்கையின் அசிங்கங்களைப் பாராமல், அது அலுக்காமல் கசக்காமல் போகிறதென்றால், அவனுக்கு வேறு என்ன வேணும்? ஒருதரும் அப்படிப்பட்டவனுக்காக அழக்கூடாது: எல்லோரும் சிரிக்க வேணும்-என்னைப் போல! அல்லது ஆண்டவனுக்கு நன்றியாவது சொல்ல வேணும்! ஏனென்றால், என் மகன் தான் சாகமுதல், தான் நல்ல வழியில், விரும்பியபடி, திருப்தியாக சாகிறேன் என்று சொல்லியனுப்பினான். அது தான், இங்கே பாருங்கோ, நான் துக்க உடுப்புக்கூட உடுக்காமலிருக்கிறேன்...”

-அவர் தன்னுடைய இள மஞ்சள் கோட்டைக் காட்டுவது போல உதறினார். ஓட்டைப்பற்களுக்கு மேலாய்த் தெரிந்த நிறமிழந்த உதடுகள் துடித்தன. கண்கள், நீர்தழும்பி நிலை குத்தியிருந்தன. இருந்தாற்போல அவர் கிறீச்சிட்டுச் சிரித்தார். அது ஒரு கேவல் போலவும் இருந்தது. “ஆமாம்...”, மற்றவர்கள் ஆமோதித்தார்கள்

ஒரு மூலையில் கோட்டுக்குள் சுருண்டிருந்த பெண், இவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். கடந்த மூன்று மாதங்களாக, தன் கணவனினதும் வேண்டியவர்களினதும் வார்த்தைகளில் ஆறுதலைத் தேடிக்கொண்டிருந்தவள் அவள். சாவைச் சந்திக்கத் தன் மகனை அனுப்பிவிட்டு இருக்கும் ஒரு தாய், தன் பரிதவிப்பையும் துயரையும் துறப்பதெப்படி என்பதற்கு அவர்களின் ஒரு சொல்லேனும் உதவாமலிருந்தது. தன் உணர்வுகளை மற்றவர்கள் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்ற எண்ணம், வருத்தத்தை அதிகரிக்க வேறு செய்திருந்தது.

ஆனால், இப்போது, இந்தப் பயணியின் வார்த்தைகள் இவளைப்பிரமிப்புறவைத்தன தமதுபிள்ளைகளைப்பிரிவதையும் இழப்பதையும் அழாமல் அசையாமல் தாங்கிக்கொள்ளும் பல பெற்றோர்களின் தரத்திற்கு உயரமுடியாது போனது தன் தவறே யொழிய, மற்றவர்களில் பிழையில்லை என்பது இருந்தாற்போல அவளுள் பளிச்சிட்டது.

நாட்டிற்காக மகிழ்வுடன் உயிர்த்தியாகம் செய்து வீரனாய் மரித்த தன் மகனைப்பற்றி பருத்த மனிதர்

கூறிக்கொண்டிருப்பவற்றைக் கவனிக்கும் ஆர்வத்துடன் அவள் மூலையிலிருந்து தன் தலையைத் தூக்கிச் செவிமடுத்தாள். முன்னர் கனவு கூடக்கண்டிருக்க முடியாத ஒரு உலகத்தில் தான் இப்போது வீசப்பட்டிருப்பதாய் அவளுக்குப் பட்டது. தன் மகனின் சாவைப்பற்றி இப்படிப் பேசும் வீரத்தந்தையை மற்றவர்கள் பாராட்டுவதைப் பார்க்கும் போது அவளுக்கு சந்தோசமாயிருந்தது.

இவ்வளவு நேரமும் தூங்கிவிட்டு, இப்போது தான் விழித்தவள்போல அவள் திடீரெனக் கேட்டாள்: “அப்போ.... உங்கள் மகன் உண்மையாகவே இறந்துதான் போனாரா?”

எல்லோரும் அவளைப் பார்த்தார்கள். அந்த மனிதரும் அவள் பக்கம் திரும்பி, நீர் தழும்பி விழிக்கும் தன் பெரிய கண்களை அவள் முகத்திற் பதித்து நோக்கினார். ஏதோ மறுமொழி சொல்ல முயற்சித்தார்., முடியவில்லை. ‘பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தார். இந்தப் பொருத்தமில்லாக் கேள்வி அப்போதுதான் போல அவருக்குத் திடீரென உணர்த்தியது: தன் மகன் இறந்துதான் விட்டான். இறந்தேவிட்டான்- இனி எப்போதைக்கும் இல்லாமல்!

அவர் முகம் சுருங்கியது.: கோணியது. தன் பொக்கற்றுக்குள்ளிருந்து அவசரமாய்க் கைக்குட்டையை இழுத்தார். தன்னைச் சூழ இருந்தவர்களின் வியப்பிற்கு மத்தியில் இதயத்தைக் கிழிக்கும் வேதனை பொங்க - அடக்கமாட்டாமல் கேவிக்கேவி விம்மலானார்.

உயில்

அமெரிக்க சிறுகதை : ஆன் கோட்னி ப்ளாக். போட்

சோகந் தொனிப்பதாயிருந்த அப் பாடல் மெல்லிய காற்றில் மிதந்து வந்து, தெருவில் நெருங்கியிருந்த வீடுகளைத் தாண்டி, கறுத்தடர்ந்த மரங்களிடை புகுந்து மெலிந்து, மைம்மலிற் கரைந்தது.

அது மீண்டும் ஒலித்தபோது, பின்னோடு ஒரு பையன் வந்தான். நடைபாதை வெடிப்புக்களைத் தவிர்த்துத் தன் கரிய பாதங்களை எடுத்து வைப்பவன் போல அவன் தலை கவிழ்ந்து வந்தான். யேசுவுடன் நடப்பது பற்றிய அப்பாடல், இந்த அரையிருட்டில் துயர் கொண்டு ஒலித்தது.

பக்கத்து வேலியிற் படர்ந்திருந்த மஞ்சட் கொடிப் புதரின பூக்கள் காற்றை நறுமணத்தால் நிரப்பின. நீட்டிக் கொண்டிருந்த ஒரு கொடி உருவப்பட, பூக்களும் இலைகளும் சடசடத்து ஒடிந்து கொடி வெறுமனே ஆடியது. தன் விரல்களிடையே இறுகியிருந்த அச்சிறிய செண்டை அவன் ஒரு தரம் பார்த்துவிட்டு, கீழே உதிர்த்தான்.

தெருவின் எதிர்ப்புறத்திலிருந்த ஒரு வீட்டருகில் ஐந்தடி அகலப் புன்னகையும் கூந்தலுமாய், பிரமாண்டமான பெண்ணொருத்தி. அவள் கையில் ஒரு ராட்சதப் போத்தல், "கொக்காகோலா அருந்துங்கள்", என்று அவள் புன்னகைத்தாள்.

“பருகச் சிறந்த பானம் வேண்டாமா?” தீட்டப்பட்டிருந்த தீந்தை உரிந்து சுருண்டதால் அவள் தெளிவற்றிருந்தாள்.

அவன் அச் சொற்களை மெல்ல உச்சரித்துப் பார்த்தான். “கொக்கா கோலா, கொ-க்-கா கோ-லா.”

“தம்பி....” கிறீச்சிட்ட ஒரு குரலால் அமைதி குலைந்தது. மூச்சுப்படக்க தலையைத் திருப்பி அங்குமிங்கும் பார்த்தான்.

ஒரு கிழவி. கைப்பிடிச் சுவரைப் பற்றி அதன் மேற்சாய்ந்தபடி முன்னே குனிந்து அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

திருமதி ஜக்சன். அவள் முதுமையும் தனிமையும் பற்றி அவனறிவான்.

“தம்பி, ஒருக்கால் உடனே இங்கே வா”....

அவன் சுற்றிலும் பார்த்தான் தெரு வெறிச்சிட்டிருந்தது. கிழவி பார்த்த பார்வையின் கூர்மை அவனை ஓட இயலாமற் செய்தது.

கிழிந்த சட்டை முனையை இறுகப்பற்றியவாறு, அவ் வீட்டை நோக்கிச் செல்லும் சில்லிட்ட பாதைக் கற்களில் அடியெடுத்து வைத்தான்.

“கெதியா, வா....” வீட்டு முகப்பிலிருந்து குனிந்து கிழவி அவனை நோக்கினாள். தன் கால்களைப் பார்த்தவாறு அவன் படியேறினான்.

தன் முதிர்ந்த பலவீனமான கரத்தை நீட்டி, அவள் அவனைப் பற்றியபோது உறைந்து போனான்.

“என்னை உள்ளுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போ”, என்றாள். பட்ட மர மொன்றைப் பழுப்புத் தோலால் சுற்றியது போலிருந்தது அவளுடல், முன்னே குனிந்து தட்டுத் தடுமாறி நிலையிற் கால் வைத்தாள்.

“கட்டிலடிக்குக் கொண்டு போய்விடு... உன் பேர் என்ன?”

“ஜோசப்.”

“நல்லது, ஜோசப், என்னைச் சரியாகப் படுக்கவிடு, காலை ஒருக்கால் மேலே தூக்கி விட்டுப் போர்வையையுந் தா.... இப்ப சரி, நீ அந்தக் கதிரையிலை இரு... கொஞ்சந்தள்ளி, எனக்குத் தெரியக் கூடியதா...” ஜோசப் கதிரை விளிம்பில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து தரை விரிப்பில் காலைத் தேய்த்தபடி சுற்றிலும் பார்த்தான்.

நகரின் வெள்ளையர் பகுதியில் வாடகைக்கு விடப்பட்டிருக்கும் ஓரறைவீடுகளில் ஒன்று அது. எல்லாவற்றையும் போலவே நெருக்கமாக இருந்தது. ஒரு மூலையில் கட்டில். சுவரில் ஒட்டப்பட்டிருந்த சினிமா நட்சத்திரங்களின் படங்களும் நாய்களின் படங்களும் வெளிறியிருந்தன. போத்தல்களும் சிறு சொருபங்களும் நிரம்பி அவற்றின் நடுவில் ஒரு பொம்மையோடு ஒரு சுவர் அலுமாரி. ஜோசப்பிற் கருகில் ஒரு மேசையும், அதன் மேல் சில கடதாசிகளும் துண்டுப் பென்சிலுமிருந்தன.

திருமதி ஜக்சன் முழங்கைகளை ஊன்றியவாறு கஷ்டப்பட்டு முன் வளைந்தாள். அவள் நரம்புகள் சுருங்கித் தொங்கிய தோலின் கீழ் தெளிவாய்த் தெரிந்தன. கண்களாலும் வாயாலும் நீர் வடிந்தது. அவளின் அந்த முதுமை ஜோசப்பை ஏதோ செய்தது.

“ஜோசப், நான் செத்துக் கொண்டிருக்கின்றது உனக்குத் தெரியுது, என்ன?...”

மெல்லிய போர்வையினடியில் அவள் வற்றிக் கிடந்தாள். கண்கள் ஒளிர்ந்தன.

“என்னுடைய உயிலை ஒருக்கால் நீ எழுதித் தரவேணும்.... தேவையான தெல்லாம் அந்தா, மேசையிலிருக்கு”

ஜோசப், நாற்காலியில் சரிந்து உட்கார்ந்து பென்சிலை எடுத்து விரல்களுக்கிடையில் உருட்ட ஆரம்பித்தான்.

“சரி, என்னுடைய முதல் பெயர் மேரி... மேரி ஜக்சன். மேலே ‘திருமதி மேரி ஜாக்சனுடைய மரண சாசனம்...’ என்று போடு... அது நல்லத்தானிருக்கு சரி, எழுது....”

அவன் தாள்களின் வெண்மையை ஆராய்ந்தான். “என்னால முடியாது”

“ஏன் முடியாது? ஜோசப், சொன்ன மாதிரி அதை எழுது. நான் சாகிறேன்... எனக்காக நீ இதைச் செய்யத்தான் வேணும். ஒரு கிழவிக்கு உதவி செய்தா என்ன?”

“ஆனா...”

“நான் சாகப்போகிற கிழவி.... முன்னும் பின்னும் மெல்ல அசைந்தவாறு அவள் சொன்னாள். அவன் மீண்டும் திரும்பியபோது அவள் அரற்றிக் கொண்டிருந்தாள். ஜன்னலூடாகப் பார்த்தான். இருட்டு அதிகரித்திருந்தது.

தெருவுக்கப்பால் அந்த ராட்சசி கையில் போத்தலுடன் அவனை அழைத்தாள், “கொக்கக் கோலா-கொஞ்சம் குடி....”

“என்னுடைய வெள்ளிச்சட்டை ஊசி, மகளுக்கு. அது கொறிந்திலிருந்து வந்தது, நல்ல வடிவு. மங்குகிறதால் நான் நெடுக இருந்து அதை மினுக்குகிற நான்... இனி எனக்கது தேவையில்லை. மகள், சென். சைமன்சிலை இருக்கிறா. அதையும் போடு”

ஜோசப், கடதாசியைப் பார்த்துவிட்டு வெளியே பார்த்தான். “கெதியா எழுது” கிழவி சொன்னா.

அவன் தன்னுடைய சிறிய உடலை மேசைமேல் வளைத்து எழுத ஆரம்பித்தான்.

“இந்தா பார், வெள்ளிச் சட்டை ஊசி.... என்னட்டை வேற ஒண்டும் கனக்க இல்லை... ஆ, அந்த மேல் லாச்சிக்குள்ள ஒரு பைபிள் இருக்கு அதுவும் மகளுக்குத்தான். எனக்கு கிறிஸ்தவ நல்லடக்கம் செய்யப்பட வேண்டுமென்றதையும் எழுது. முறையான கிறிஸ்தவ நல்லடக்கம். தோத்திரங்கள் எல்லாத்தோடும். ஒரு கிழவியினுடைய கடைசி ஆசை அது.... அதையும் எழுது...”

அவன் எழுதிக்கொண்டிருந்தான்.

“சரி, இங்க கொண்டு வா, கையெழுத்து வைக்க....”

ஜோசப், கடதாசியை அவளிடங் கொண்டு போய்த் தயங்கியபடி நீட்டினான். அவள் பென்சிலை இழுத்து, நடுங்கிய படி அடியில் எழுதத் தொடங்கி, பொத்தென்று சரிந்தாள். மூச்சிரைத்தது.

“மெத்த நல்லது, ஜோசப், அதை பைபிளுக்குள்ள வைச்சு, கட்டில்லை வை....”

அவன் அவ்வாறே செய்தான்.

“என்னை இப்படியே விடு.. களைச்சப் போனன்...”

அவள் பெரு மூச்சு விட்டாள்.

அவன் படிகளாலிறங்கி ஓடினான். நடைபாதையில் அவன் வெறுங்கால்கள் மோதிய ஓசை மெல்ல மறைந்தது.

சற்றுப் பிறகு, திறந்த ஜன்னலூடாக குளிர் காற்று அறைக்குட் புகுந்தது. போர்வையை விலக்கி, கிழவியின் திறந்து விறைத்திருந்த விழிகளை வருடியது.

பைபிளுக்குள்ளிருந்த கடதாசி பறந்தது. அங்குமிங்குமாய்ச் சடசடத்தது. குழந்தைக் கையெழுத்தில் அதில் எழுதியிருந்தது.

“கொக்கொக் கோலா, அருந்துங்கள் கொக்கோ கோலா”.

கறுப்பு ராஜ்யம்

ஈராக்கியக் கதை: மொகமட் குதீர்

அழகிய கொடி வேலைப்பாடுகளும் கருங்காலி விளிம்புகளும் இழைக்கப்பட்டிருந்த அக்கதவு அசையாதிருந்தது. அதிற் செதுக்கியிருந்த எழுத்துக்களைப்பார்த்தபடி, அலி கொஞ்சநேரம் நின்றுான். காலத்தால் அவை மங்கியிருந்தன. என்றாலும் அந்தத் தெளிவற்ற எழுத்துகளிடையே, ஹிஜ்ரா திகதியையும் சீர்மிருந்த இவ்வீட்டைக் கட்டியதற்கான பிரார்த்தனையையும் “இங்கே வருகையில் இறைவனை நினைக்கவும்” என்ற வசனத்தையும் அவனால் வாசிக்க முடிந்தது.

அலி உள்ளே நுழைந்தான். வர்ணம் பூசி மினுக்கப்பட்ட செங்கற்கள் பாவிய நடை கூடத்தைக் கடந்து ஒரு முற்றத்தை அடைந்தான். முற்றத்தின் நடுவில் ஒரு முசுக்கட்டை மரம் நின்றுது. சுற்றியிருந்த சுவரில் நிலக்கரியால் உருவங்கள் தீட்டப்பட்டிருந்தன. சூரிய ஒளியில் சுவர் பளிச்சிட்டது. அந்தக் கரிய வடிவங்களிடையே அலி ஆவலுடன் தன் மாமியைத் தேடினான். ஆனால், அவள் அங்கே இல்லை

பலகாற் குதிரைகளும், நீண்ட கூந்தற் பெண்களும் கைப்பிடி உடைந்த சாடிகளுமாய் அக்கரிய வடிவங்கள் தோற்றமளித்தன. முற்றத்துச் செங்கற்களை மிதித்தபடி அக்குதிரைகள் நிற்பதாயும், அவற்றின் கண்களிற் படாமல் அந்த உடைந்த சாடிகளொன்றினுள் தன் மாமி ஒளிந்திருப்பதாயும் அலி

கற்பனை செய்து கொண்டான். மரத்திலிருந்த குருவிகளையும் குதிரைகளின் கணைப்பொலிதான் கலைத்திருக்கும். தரையிலும் சுற்றி வர சிதறியிருந்த சருகுகளிலுந் தெரிந்த குருவி எச்சங்களைக் கண்டு அலி அப்படி நினைத்தான்.

முன்னர் இங்கு மனிதர்கள் வாழ்ந்ததற்கடையாளமாய் மரத்திலிருந்து ஒரு கூண்டு தொங்கியது. முற்றத்தில் திரிந்த குதிரைகளுக்குப் பயந்து அவர்கள் பின்னர் போயிருக்கலாம்.

அலி கூவினான்: “மாமி.... நான்தான் அலி.” மாடி உட்பரிகையைத் தாங்கும் மரத்தாண்கள், மின்னும் வெய்யிலில் வெள்ளைத் தேள்கள் போலக் காட்சி தந்தன.

அலி, நடை கூடத்திற்குத் திரும்பி வந்து மாடியேறினான். பக்கச் சுவரில் அழகுறத் தீட்டப்பட்டிருந்த ஒரு விலங்குலகம் காட்சியளித்தது. செட்டை இல்லா மீன்கள், தீயுமிழும் பாம்புகள், பெரிய சிறகுகளும், நீண்ட அலகுகளும் கொண்ட பறவைகள். இந்த அதிசய வடிவங்களைத் தாண்டி, மாடி அறைகளுக்கு முன்னால் வந்து சேர்ந்தான். இந்த இடத்து யன்னல் பலகைகளெல்லாம் வண்ணந் தீட்டப்பட்டிருந்தன.

அலி, மீண்டும் கூப்பிட்டான்:

“மாமி, எங்கே இருக்கிறீர்கள்?...”

மாடியில் ஒரேயொரு கதவை விட மற்றெல்லாம் சார்த்தியிருந்தன. அலி உள்ளே பார்த்தான். வர்ணத்தீட்டிய வளைவிலிருந்து உள் நுழைந்த சூரிய ஒளி, அந்த அறையில் விநோதமான ஒரு சூழலை உருவாக்கியிருந்தது. சித்திர வேலைப்பாடுகள் கொண்ட பளபளக்கும் பித்தளைக் கால்களுடனான ஒரு கட்டிலின் நடுப்பகுதி அவன் கண்களிற் பட்டது. அந்த வெளிச்சத்தில் குளித்தபடி ஒரு மஞ்சற் போர்வையால் போர்த்துக்கொண்டு, நரைத் தலைப் பெண்ணொருத்தி அதிற் படுத்திருந்தாள். அவள் தலையைச் சுற்றித் தோற்றமளித்த சூரிய ஒளியிலிருந்து மயிர் பொசுங்குவது போன்றதொரு வாசனை கிளம்பி அந்த அறையில் பரவுவது போலிருந்தது அலிக்கு.

“மாமி, நித்திரையா?” அவள் காதருகில் மெல்லக் கேட்டாள். அந்தப் பெரிய கட்டிலைத் தவிர, அவ்வறை வெறுமையாயிருந்தது. யன்னல்கள் சாத்தியிருந்தன. சுவர்கள் பழைய செய்தித் தாள்களால் மறைக்கப்பட்டிருந்தன. கிழவியின் தலை அசையவில்லை. கட்டிலின் பித்தளைக் கால்கள் மட்டும் பளபளத்துக் கொண்டிருந்தன.

“பள்ளிக்குப் போக முதல் இங்கே வந்த நான், மாமி...” என்றான் அலி.

“ஏன் வந்த நீ, கள்ளப் பயலே?... இந்த வீட்டிலிருந்து எதையாவது தூக்கிக் கொண்டு போகவா?” புண்ணாய்ப்போன வாயிலிருந்து வருவது போல குரல் கரகரத்து ஒலித்தது.

“அப்பாவுடைய பொருட்களைப் பார்க்க வந்த நான், மாமி”

“யார் உன் மாமி?... ஒவ்வொரு நாளும் இங்கே வந்து குழப்படி பண்ணி சுவரெல்லாம் கிறுக்குகிற வம்பங்களில் ஒருத்தன்தானே, நீ...?”

கட்டிலிற் படுத்திருந்த தன் மாமிக்குக் கிட்டப் போய்,

“நீங்கள் உண்மையாகவே என்னுடைய மாமிதான். நான் உங்கள் தம்பியின் மகன்...”

“ம்ஹும்” என் தம்பியைப் பற்றிக் கதையாதே. அவன் செத்துப் போனான், அவன் சீவன் ஆறுதலாயிருக்கட்டும். அவன் பேரைக் கெடுக்க வேண்டாம்...”

ஒரு விசேஷமான வாசனை அலியின் மூக்கிற் பட்டது. அது அவனுடைய அப்பாவின் பொருட்களிருக்கும் பெட்டியிலிருந்து வந்ததாக இருக்கலாம்.

“என்றாலும், அவர் என்னுடைய அப்பா.... நான் அவருடைய இரண்டாந் தாரத்து மகன்.” அலி தயவாகச் சொன்னான்.

“ஆ! அந்த நாய்.. அவளின் பேரை எனக்குச் சொல்லாதே, பசாசே... இந்த சாத்தான் என் உயிரைக் கொண்டு போக!... என்னை நிம்மதியாய்க் கிடக்க விடு”

“நான் பசாசில்லை, மாமி... நான் வளருமட்டும் அப்பா உயிரோடு இருந்தது எனக்குத் தெரியாது. பிறகொரு நாள், அம்மாதான் சொன்னா, அவர் பிறகு தன்னை விட்டுவிட்டு இங்கே உங்களோடு வந்து இருந்தவர் என்று...”

“அந்தச் செய்வினைக்காரி! நல்லகாலமாக, அவன் அவளோடு கொஞ்ச நாள் தானிருந்தவன்... அவன் செத்தது தெரிந்தும் ஒரு நாளைக்காவது வந்து பார்த்தவளோ?...”

“அதெல்லாம் பழங்கதை மாமி. அப்பா எனக்கு என்ன வைத்து விட்டுப் போயிருக்கிறாரெண்டு பார்க்கத்தான் நான் இப்ப வந்த நான்... தயவு செய்து பார்க்கலாமா?”

கிழவியின் குரலில் அப்போது மென்மை வந்தது. “கட்டிஷுக்குக் கீழே இருக்கு... பார்” என்றாள், “கள்ளர்கள் அதிகம் மீதி விடவில்லை...”

அலி கீழே குனிந்து ஒரு பெட்டியை இழுத்தான். வெள்ளி அணிகள் பதித்த பெட்டி.

“திறந்து பத்து வருஷம்...”

அலி, மூடியை இழுத்ததும் அது கிறீச்சிட்டுத் திறந்தது.

நன்கு உடையணிந்து, மார்பில் வைத்த தொப்பியின் மேல் மடித்த கைகளும், கால்களில் இந்த உலகைச்சுற்ற உதவிய இற்றுப்போன சப்பாத்துக்களுமாய், பெட்டியினடியில் தன் தந்தை படுத்திருப்பதாக அலி கற்பனை செய்து பார்த்தான். அவன் அதை மூடப்போன போது ஏதோ ஒரு வாசனை மூக்கிலடித்து தலை சுற்ற வைத்தது. நாடியைப் பெட்டி விளிம்பில் வைத்து அதன் மேற் சாய்ந்தான். மாமி சொல்லுவது கேட்டது.

“இவைதான் அவனுடைய பொக்கிஷங்கள்.”

அலி, மீண்டும் உள்ளே பார்த்தான். வெவ்வேறு தட்டுக்களில் ஏதேதோ கிடப்பது தெரிந்தது. ஒன்றில், சுருட்டப்பட்ட ஒரு கருமணிக்கோர்வையும், தடிப்பாக மடிக்கப்பட்ட கடுதாசியுமாய் காப்புக்கயிறு போல ஏதோ தென்பட்டது. இன்னொன்றில் அலங்காரப் பிடிபோட்ட கண் மைப் போத்தல் ஒன்றிருந்தது அதைக் கண்டதும் அலி கத்தினான்.

“கண் மைப் போத்தில்”

“அது அவனுடைய மூத்த தாரத்தினுடையது...” கிழவி சொன்னாள், “அவளுடைய மிஞ்சினது உதுவும் ஒரு தோடும் தான். அதையும் அவன் யாருக்கோ விற்று விட்டான்...”

பெட்டியினுள் எல்லாம் ஒழுங்காக அடுக்கியிருந்தன. ஒரு உடைந்த கண்ணாடியின் இரண்டு துண்டுகளிலும் தன் முகம் பிரதிபலிப்பதை அலி கண்டான். தன் வாழ்வின் இந்த முக்கியமான வேளையில் தந்தையின் பெருமைமிகு தேட்டங்களிடை அவனிடுக்கிறான்... தகப்பனைப் பற்றிய தெளிவின்மைகளிலிருந்து விடுபட்ட இவ்வேளை... மஞ்சள் நூலிற் கோர்த்த முத்துமாலை - இதுவும் அப்பாவுடைய முதல் மனைவியினுடையதாயிருக்கலாம். இவற்றைவிட, காற்சட்டை இல்லாமல் ஒரு கோட், வெள்ளியுறையுடன் ஒரு குத்துவாள், முடிமயிர்ச் சுருளுடன் கறுப்பு நூலால் சுற்றப்பட்டிருந்த ஒரு தீப்பெட்டி, ஏதோ கணக்குகள் கிறுக்கப்பட்டிருந்த சிறிய டயறியொன்று... அதன் பக்கங்களைப் புரட்டிய போது கசங்கிய புகைப்படமொன்று கிடைத்தது: அடர்ந்த மீசையும் பளபளக்கும் சிறிய வழிகளுங்கொண்ட ஒரு மனிதன்.

“இது அப்பாவின் படமா, மாமி?” என்று கேட்டான்.

“ஓ”

அலி, படத்தைத் தன் சட்டைப்பைக்குள் வைத்துக் கொண்டு பெட்டியை மூடினான். அதைக் கட்டிலடியிற் தள்ளி விட்டு எழுந்தான். படத்திலிருக்கிற அந்த உறுதியான மனிதனின் இரத்தந்தான் தன் நாளங்களில் ஓடுகிறது என்ற எண்ணம் அவனுக்குப் பெருமிதத்தையும் உற்சாகத்தையும் ஊட்டியிருந்தது. இழந்திருந்த தன் அடையாளத்தை மீண்டும் கொண்டதாய் உணர்ந்தான். வடிவிழந்து சுருங்கிய தன் மாமியின் முகத்தை நீண்ட நேரம் உற்றுப் பார்த்தான். அவள் தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள். அறையெங்கும் பரவி, அவள் தலையைச் சுற்றி ஓளி வட்டம் போட்டிருந்த வெளிச்சத்தில் அமைதியாகப் படுத்திருந்தாள்.

உப்பரிகையிலிருந்து அலி கீழே பார்த்தான். கறுப்புக் குதிரைகளும் குருவிக் கூண்டும் இன்னமும் வெய்யிலிற் குளித்தபடி அங்கே இருந்தன. குதிரைகளையும் வேவு காட்டிய படி தூங்கும் விலங்குகளையும் தாண்டி, மெல்லப்படியிறங்கி, அலி அந்தப் பழைய வீட்டிலிருந்து வெளியே தெருவுக்கு வந்தான்.

தெருவில் போய்க்கொண்டிருக்கும்போது, அந்தக்கறுப்பு ராஜ்யத்தின் விலங்குகள் குழப்பிவிட்ட அப்பாவின் நிறத்தையும், வெண்கலச் சம்மட்டிகளின் ஓசையில் அமிழ்ந்துபோன மாமியின் குரலையும், அப்புராதன வீட்டின் கதவில், காலம் மறைக்க முயன்றிருந்த திகதியையும் நினைத்துப்பார்க்க முயன்றான்.

யாழிசை

மங்கோலியக் கதை: செங்கியன் எர்டினெ

கோடையில் ஓர் நாள். பொக்கெட் மலைப் பள்ளத்தாக்கிலமைந்திருந்த வெள்ளை வீடுகள், பரந்த தடாகம் ஒன்றில் நீந்தும் அன்னங்களைப் போல் தோன்றின. வெம்மை வாய்ந்த பிற்பகல் எல்லா உயிரினங்களுக்கும் அமைதியை அளிப்பதாயிருந்தது.

உலகையே சூழ்ந்தது போன்ற இவ்வமைதியினிடை, அவ்வீடுகளிலொன்றின் திறந்த கதவினூடாக இனிய யாழிசை மிதந்து வந்தது. அதன் மதுரம் காற்றுக்குத் தண்மை சேர்த்தது. அவ்வப்போது அவ்வழி போனவர்கள் இந்த இசையால் ஈர்க்கப்பட்டு வியந்து தயங்கினர்.

ஆர்வமுள்ள எவராவது உள் நுழைந்து வீட்டின் தொங்கலிற் தெரிந்த கட்டிலின் நீலப்பட்டுத் திரையை நீக்கிப் பார்த்திருந்தால், எளிமையான வண்ண ஆடை தரித்த, அழகும் வாளிப்பும வாய்ந்த பெண்ணொருத்தி ஈரிழை யாமொன்றை மீட்டிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டிருப்பார்கள். மாசுமறுவற்ற அவள் முகம் ஒளி வீசுவது போலிருந்தமை இன்னும் பிரகாசமாய்த் தெரிந்திருக்கும்.

இசைக்கேற்ப அவள் தன் செவ்விதழ்களை மெல்ல அசைத்துக் கொண்டிருந்தாள். பெரிய பழுப்பு விழிகள் உணர்ச்சிகளுக்கேற்றவாறு மூடித்திறப்பதும் லயிப்பதுமாய் இருந்தன. ஒரு குழந்தையின் விரல்களையொத்த, வெண்மையுங்

கொண்ட அவ்விரல்கள். வண்ணத்துப் பூச்சிகள் போல் யாழ் நரம்புகளில் விளையாடின. இயற்கை எவ்வாறு ஒரு மனிதப்பிறவியில் இவ்வளவு அழகையும் கொட்டிக்குவித்தது என்று அவளைப் பார்க்கும் எவரும் வியப்புறாது இருக்க முடியாது.

இந்த வேளையில் அயலிலுள்ள வீடொன்றிலிருந்து அசிங்கமான மனிதனொருவன் வெளிவந்தான். இசை வந்த வீடு நோக்கித் தயங்கி நடந்து அதன் வாசற்படியில் குனிந்து அமர்ந்தான்.

ஒடுங்கிய தலையும் படியாத முரட்டு முடியும் உள்ளவன் அவன். நீண்டு தொங்கிய தாடைகளும் சப்பைக் காதுகளும் அசிங்கத்தை அதிகப்படுத்தின. அவனைப் பார்க்கும் எவரும் அழகு விசயத்தில் இயற்கை எவ்வாறு ஒரு மனிதனை இப்படி வஞ்சித்திருக்க முடியும் என எண்ணாதிருக்க இயலாது.

இசைக்கேற்ப அவன் உடல் அசைந்தது. கண்கள் மூடியிருந்தன. ஒடுங்கிய மார்பின் குறுக்கே கைகளைக் கட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

“வாவிகள் உறைந்து போனால் வாத்துக்கள் என்ன செய்யும்?”

-அவள் தன் வாத்தியத்தில் இசைத்த அந்த நாட்டார் காதற்பாட்டிசை அவனுள்ளத்தில் தனிமை நரம்பை மீட்டியது.

நீலப்பட்டுத்திரை மெல்ல அசைந்த போது மீட்டியவளின் மென்கரம் ஓளிரந்தது. அவனை வஞ்சித்த இயற்கை, இந்தத் தெய்விக அழகையும் அவள் இசையையும் காட்டி அவனுள் தணிக்கவொண்ணா மோகத்தைக் கிளர்த்தி, அவனைக் கேலி செய்வதுபோலிருந்தது.

துடிக்கும் அவன் இமைகளினூடு தயங்கி வந்த ஒரு கண்ணீர்த்துளி, மெல்லக் கசிந்து தாடையில் வழிந்தது. இசை திடீரென நின்றது. யாழ் நரம்பை யாரோ அறுத்து விட்டாற் போல.

எலுமிச்சைத் தோட்டம்

தென்னாபிரிக்கக் கதை: அலெக்ஸ் லா குமா

நீண்ட வரிசையாக நின்ற மரங்களிடையே அவர்கள் நடந்து வந்தார்கள். குளிர்காலம் இன்னும் முற்றாகப் போய்விடவில்லை. காற்று சில்லென்றிருந்தது. அழுக்கடைந்த பஞ்சுபோல் வானில் இழுவுண்டு கிடந்த முகில்களின் பின்னால் நிலா மறைந்திருந்தது. ஒருவனைத்தவிர மற்றெல்லோரும் இரவின் குளிரைத் தாங்கக் கூடிய ஆடைகளை அணிந்திருந்தார்கள். இரவும் நிலவும் ஈரலித்திருந்தன. அவர்களின் காலணிகள் ஈர மண்ணில் அச்சொட்டான அடையாளங்களை ஏற்படுத்தின. இருளில் அது தெரியவில்லை.

மின்கலத்தால் இயங்கிய சைக்கிள் விளக்கொன்றைக் கையில் பிடித்தவாறு அவர்களில் ஒருவன் முன்னே நடந்து கொண்டிருந்தான். மரங்களினிடையே வழிகாட்டி வந்த அவன் பின்னால் மற்றவர்கள் இருளினில் தொடர்ந்தார்கள்.

சுவர்க்கோழிகளும் தம் குரலை நிறுத்தியதில் அவர்களைச் சூழ்ந்திருந்த இரவு இப்போ அமைதி கொண்டது. ஆனால் தொலைவில் மனித அசுக்கையை அறியாத சில இன்னமும் தமது ஒரே விதமான ஒலியைக் கிளப்பியவாறு, இருந்தன. எங்கோ இன்னுந் தொலைவில், உரத்துக் குரைக்கத் தொடங்கிய ஒரு நாய் இருந்தாற்போல நிறுத்திக்கொண்டது. அந்த ஆட்கள் எலுமிச்சைத் தோட்டமொன்றினூடாக

நடந்துகொண்டிருந்தார்கள். காற்றில் அச்செடிகளின் வாசனை பரவியிருந்தது.

“அவ்வளவு கெதியாகப் போகாதே,” குழுவின் கடைசியில் வந்துகொண்டிருந்தவன் விளக்குக்காரனுக்குச் சொன்னான், “இங்கே பின்னால் ஒரே இருட்டாக இருக்கிறது, காப்பிரி மாதிரி.”

இருளில் மெல்லத் தான் பேசவேண்டுமென்பது போல அவன் பேசினான். அந்த ஆள், பெரிய உடம்பு படைத்தவன். காக்கிக் காற்சட்டையும் பூட்கம் அணிந்திருந்தான். அவனது மேலங்கியின் வலது மார்பிலும் முழங்கைகளிலும் தோலால் ஒட்டுப் போடப்பட்டிருந்தது.

அவன், தோட்டாக்கள் நிரம்பிய வேட்டைத்துப்பாக்கி வைத்திருந்தான். இருளில் முகம் சரிவரத் தெரியவில்லை. பின்னால் வந்துகொண்டிருந்தாலும் குழுவின் தலைவன் அவன்தான். மற்றவர்கள் தன்னுடன்வந்துசேர்ந்துகொள்வதற்காக விளக்குக்காரன் வேகத்தைக் குறைத்தான். “சரியான குளிர், ஊம்,” என்றான்.

“குளிரோ?” துப்பாக்கியுடன் வந்தவன் கிண்டலாகக் கேட்டான். “இங்க நிக்கிற இந்தப் பயலிலும் பார்க்க உனக்குக் குளிருதா?”

அவர்கள் நடுவே தடுமாறிக் கொண்டு நடந்த - கதகதப்பான ஆடை அணியாத - அந்த ஒருவனைத் தன் துப்பாக்கியால் காட்டியபடி இதைக் கேட்டான்.

அவனால் சொல்லப்பட்ட அந்த மனிதன், காற்சட்டையையும் வீட்டிலணியும் மேற்சட்டையும் அணிந்திருந்தான். அவனை அவன் தங்கியிருந்த இடத்திலிருந்து அவர்கள் பிடித்துக்கொண்டு வந்த போது, ஒரு மழைக்கோட்டை மாட்டிக்கொள்ள விட்டிருந்தார்கள். வாய் கிடுகிடுப்பதைத் தவிர்ப்பதற்காக பற்களை இறுகக் கடித்தவாறு. அவன் இப்போ குளிரால் நடுங்கினான். அவனுடைய சப்பாத்துக்களை கட்டிக்கொள்ளக்கூட அவர்கள் விடவில்லை. இப்போது, நடக்க நடக்க, நாடாக்களின் முனைகள் சரசரத்தன. “உனக்கு குளிருதா, டேய்?” விளக்குக்காரன் பகடி விட்டான்.

அந்தக் கறுப்பு மனிதன் பதில் பேசவில்லை. அவன் பயந்திருந்தான். ஆனால் அந்தப் பயத்தோடு சேர்ந்திருந்த பிடிவாதம் அவனைப் பதில் பேச விடாமல் தடுத்தது. “அவனுக்குக் குளிரில்லை!”

“அவன் பயந்து நடுங்குகிறான், என்னடா?”

கறுப்பு மனிதன் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. அச்சிறு விளக்கின் அரைகுறை ஒளியை ஊடுருவித் தன்னெதிரே அவன் வெறித்து நோக்கினான். விளக்குக்காரனின் நிழலுரு அவனுக்குத் தெரிந்தது. ஆனால் தன் இருபுறமும் வந்துகொண்டிருந்தவர்களைப் பார்க்க அவன் விரும்பவில்லை. அவர்களில் ஒருவன் குளிரைப்பற்றிச் சொன்னவன். மற்றவன் பயத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டவன். அவர்களிருவரும் ஆளுக்கொரு தோல் சவுக்கு வைத்திருந்தார்கள். ஒருவன் இடைக்கிடை அதை இவன் காலில் வீசிக்கொண்டிருந்தான். “இவனால் பேசவும் முடியாது போல,” கடைசியாகப் பேசியவன் சிரித்தான்.

“நில் அன்ட்ரீஸ்.. ஒரு நிமிசம் பொறு.” வேட்டைத் துப்பாக்கியுடன் வந்த அவர்களின் தலைவன் சொன்னான். எல்லோரும் மர வரிசைக்கிடையில் நின்றார்கள். விளக்குக்காரன் திரும்பினான். அவர்கள் மேல் வெளிச்சம் படுமாறு விளக்கைப் பிடித்தபடியே “என்ன சங்கதி?” என்று கேட்டான். “ஒரு நிமிசம் பொறு,” இதைச் சாதாரணமாகச் சொல்வது போல் சொல்ல தலைவன் கஷ்டப்பட வேண்டியிருந்தது. “இவன் ஊமையில்லை, ஆள் பொல்லாத ஆள்.. படிச்ச கறுப்பன். இந்தா டேய்”, அவன் கறுப்பு மனிதனைக் கூப்பிட்டான். கோபமுற்ற குரலிற் சொன்னான்; “உன்னோட ஒரு பெரியவன் பேசினா, நீ மறுமொழி சொல்ல வேணும். விளங்குதா?”

கறுப்பு மனிதனின் மணிக்கட்டுகள் பின்புறமாக தோல்வாரினால் கட்டப்பட்டிருந்தன. கைகளிரண்டும் சந்தித்த இடத்துக்கு மேலே, முதுகில் துப்பாக்கியால் அழுத்தினான்.

“கேக்குதாடா? எனக்கு மறுமொழி சொல்லு... சொல்லாவிட்டா உன்ர முள்ளந்தண்டில் ஓட்டை துளைப்பன்!”

கைகள் கட்டப்பட்டிருந்த மனிதன், தளர்ந்திருந்த தனது மழைக்கோட்டினூடாக துப்பாக்கி முனையின் கடினமான உலோக வட்டத்தை உணரமுடிந்தது. பற்களைக் கடித்துக் கொண்டான். அவனுக்குக் குளிராயிருந்தது. நடுங்கி விடாதிருக்க முயன்றான். பயத்தினால் தான் நடுங்குவதாக அவர்கள் நினைத்து விடக் கூடும். துப்பாக்கியை வைத்திருந்தவன் அதன் கொழுவியை விரலால் அழுத்தியதால் எழுந்த லேசான கிளிக் ஒலி அவனுக்குக் கேட்டது. அந்தக் குளிரிலும் அவன் மேலுதட்டில் வியர்வைத் துளிகள் அரும்பின.

“புண்ணியம் கிடைக்கும், அவனைச் சுட்டுவிடாதே,” விளக்குக்காரன் சொன்னான். லேசான பயத்துடன் மெல்லச் சிரித்தபடி அவன் இதைச் சொன்னான்.

“நாங்கள் எந்தக் கொலையிலும் சம்பந்தப்பட விரும்பவில்லை....”

“என்னசொல்லுகிறாய்?” தலைவன்கேட்டான். மின்விளக்கின் ஒளி இப்போது அவன் முகத்தில் விழுந்ததில், நிழல்கள் அகன்று, முகத்தில் படர்ந்திருந்த ஏராளமான ரேகைகளும் சுருக்கங்களும் தெளிவாய்த் தெரிந்தன. செங்கல்லின் நிறத்திலிருந்த அம் முகத்தில் அவை ஒரு தேசப்படத்தில் தெரிகிற ஆறுகள், தெருக்கள், இருப்புப் பாதைகள் போலத் தோன்றின. அந்தக் கோடுகள் அவனுடைய மோவாய் விளிம்புகளைச் சுற்றிவந்து, முகம் முழுவதும் பரவியிருந்தன. கடுமையுடன் கூடிய அவன் விழிகள் உறைந்து போன ஏரிகள் போல் நீலமாய்த் தெரிந்தன.

“இவன் சரியான ஆள்,” அவன் திரும்பவும் சொன்னான். “ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் படிப்பிக்கிறான். அதுக்கு நாங்கள்தான் படியளக்கிறம். எங்கட வியர்வையில் வாழ்ந்து கொண்டு எங்கட தேவாலய குருவானவரோட துடுக்குத்தனமாயும் அநாகரிகமாயும் நடந்து கொள்கிற அளவுக்கு இவனுக்குத் திமிர் இருக்கு. ஆனா, நான் இருக்கிற வரை, எந்தப் பயலும் வெள்ளையன்களோடு வாலாட்ட முடியாது.”

“உண்மைதான்,” விளக்குக்காரன் ஆமோதித்தான்.

“நாங்கள் இவனைச் சரியானபடி கவனிக்கத்தான் போறம். ஆனா, சுடத் தேவையில்லை. அந்தப் பிரச்சனைகள் வேண்டாம்.”

“நான் நினைச்சா, எந்தப் பயலையும் எந்தக் காப்பிரியையும் சுடுவன். பிரச்சனை வரட்டும் பாப்பம்? இவங்கள் என்னை மரியாதை பண்ணத்தான் வேணும். எனக்கு மறுமொழி சொல்லித்தான் ஆகவேணும்!”

கறுப்பு மனிதனின் முதுகில் அவன் திடீரென துப்பாக்கி முனையால் இடித்தான். கறுத்தவன் நிலை குலைந்து தடுமாறினான்.

“கேக்குதா, மடையா.... நான் உனக்குத்தான் சொல்லுறன்!” பயம் பற்றிக் கிண்டல் பண்ணியவன் இப்போது முன்னால் வந்து அவன் முகத்தில் குத்தினான். கன்னத்து எலும்பில் ஓங்கி அடித்த அந்த முஷ்டியில் பிடித்தபடி சவுக்கு இன்னமும் இருந்தது. இந்தத் தாமதம் அவனுக்குக் கோபமுட்டியது. பிடிபட்டிருப்பவன் பணிந்துவிட்டால், தங்களுடைய வேலைகளைப் பார்க்கலாம்.

“நாய்ப் பயலே,” அவன் கத்தினான், “ஏன் நீ வாயே திறக்கிறாயில்லை?”

அந்த மனிதன் தள்ளாடினான். தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு ஒரு எலுமிச்சை மரத்தின் அசையும் நிழலோடு நின்றான். விளக்கொளி, திரும்பி அவன்மீது வீசியது. தன் பார்வையை விலக்கிக் கொண்டான். துப்பாக்கிக்காரன் தன்னை சுட்டுவிடக் கூடுமென அவன் பயந்தான். அவனுக்குச் சாவதற்கு விருப்பமில்லை. அவன் நிமிர்ந்து நின்று கொண்டு அவர்களைத் தவிர்த்து அப்பால் நோக்கினான்.

“சொல்லு?” அடித்தவன் கேட்டான்.

“சரி, ஐயா,” என்றான் கறுப்பு மனிதன். அத் தொனியில் மரியாதையுடன் வெறுப்பும் கலந்திருந்ததை, அவனைச் சூழ்ந்து நின்றவர்கள் கவனிக்கவில்லை.

“அப்படிச்சொல்லு!” விளக்குக்காரன். சொன்னான்.

“உனக்குப் பிரச்சனை வராமல் பார்த்துக்கொள். அடுத்த முறை இது நினைவிருக்கும். சரி, போவம்...” விளக்கை முன்னே பிடித்தபடி, அவன் முன்னால் நடந்தான்.

தலைவன் கறுப்பு மனிதனை முன்னே தள்ளினான். அவன், தனக்கு இருபுறமும் வந்தவர்களிடையே தட்டித் தடுமாற வேண்டியிருந்தது.

“இதிலை அதிசயமென்னவெண்டால், தனக்குச் சவுக்காலை அடிச்சதுக்காகப் பாதிரியாரைக் கோட்டிலை ஏத்தி நட்டஈடு கேட்கிற அளவுக்கு இவனுக்கத் துணிவு வந்திருக்கு!” தலைவன் பொதுவாக சொன்னான்.

“இந்தக் கேடுகெட்ட நாய்! என்ர வாழ்நாளிலையே நான் இப்படியொரு விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டதில்லை.”

“சரி, இப்ப நாங்கள் அதிலும் திறமான சவுக்கடி கொடுத்தால் சரியாப் போய்விடும்,” அன்ட்ரீஸ் என்பவன் சொன்னான்.

“இந்தமுறை இவனுக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்கத்தான் வேணும், ஊம்! நாங்கள் கொடுக்கப் போறதுக்காக இவன் ஒருதரிட்டையும் நட்ட ஈடு கேட்கேலாது.”

“அதுக்குப் பிறகு ஆளும் இங்க இருக்க முடியாது. தன்ர மூட்டை முடிச்சுகளோட நகரத்துக்குப் போய்ச் சேரட்டும். அங்கதான், மட்டுமரியாதைகளைப் பற்றி அதிகம் கவலைப்படாத ஆட்கள் இருக்கினம். கேட்குதாடா?”

இம்முறை பதிலொன்றைப் பெறுவதில் அவர்கள் அக்கறைப் படவில்லை. தலைவன் தொடர்ந்து சொன்னான்; “எங்கட இடத்திலை இந்தப் படிச்ச காட்டுமிராண்டிகள் ஒருத்தரும் வேண்டாம்.”

“வெள்ளைக்காரரர்களாகிவிட்ட கறுப்பன்களும் வேண்டாம்!” மற்றவர்களில் ஒருவன் சொன்னான்.

சிறிய பள்ளத்தாக்கின் அடுத்த பக்கத்து மலைச்சரிவில் இருளில் மூழ்கிக் கிடந்த பண்ணைக் கட்டிடத்திலிருந்து மீண்டும் நாய் குரைக்கத் தொடங்கியது. “அது ஜக்ர்தான். ஏன் குலைக்குதெண்டு தெரியேல்லை. அது ஒரு நல்ல நாய், அஞ்சு

பவுண் தாறனெண்டு சொல்லியும், மெனீர் மறைஸ் அதை விக்கமாட்டேனெண்டிட்டான். அது மாதிரி ஒரு நாய் வைச்சிருக்க வேணும், நான் எவ்வளவு கவனமாய் வளர்ப்பன் தெரியுமா?"

இரவின் இருள் எலுமிச்சைத் தோட்டத்தில் இன்னும் இறுகக் கவிந்தது. செடிகளின் இலைகள் கோபத்தில் முறுமுறுப்பவைபோல் ஒலி கிளப்பின. எலுமிச்சையின் இனிய மணத்திற்கும் இந்த ஒலிக்கும் ஒத்துவரவில்லை. காற்றில் குளிர் அதிகரித்தது. தூரத்தில் கேட்ட சுவர்க்கோழிகளின் ஒலிகள் எல்லாம் ஒன்றாகி உரத்த தொனியில் கேட்டன. நிலா முகில்களின் பின்னாலிருந்து வெளியே வந்தது. அதன் தண்ணொளி இலைகளில் வெள்ளிமுலாம் பூசிற்று. எலுமிச்சை இலைகளை யாரோ கசக்கி விட்டாற் போல் அதன் நறுமணம் இன்னும் அதிகரித்தது.

அவர்கள் நிலவொளியில் இன்னும் சிறிதுதூரம் சென்றார்கள் "இதுவும் நல்ல இடம் தான் ஊம்," என்றான் விளக்குக்காரன். பழத்தோட்டத்தின் நடுவில் வெளியாயிருந்த ஓரிடத்திற்கு அவர்கள் வந்திருந்தார்கள். நறுமணம் கமழும் செடிகளால் சூழப்பட்ட அவ்விடம் ஒரு சிறிய அரங்கு போலிருந்தது. அங்கே எல்லோரும் நின்றார்கள்.

நிலாவொளி எலுமிச்சை இலைகளில் பட்டு மின்னிய போது அவற்றின் விளிம்புகளிலும் நுனியிலும் படிந்திருந்த ஈரம், சிந்திய பாதரசமாய்ப் பளபளத்தது.

எல்லைகள்

கென்யக் கதை: ந்குகி வா தியோங்கோ

அவனால் தூங்கமுடியவில்லை. சுவர் வெடிப்புக்களின் ஊடே குடிசையினுள் நுழைந்த நிலவின் மெல்லிய ஒளிக்கோடுகள் தரையில் ஆங்காங்கு விழுந்திருந்தன. எல்லாவற்றையும் விழுங்கிக் கொண்டு விட்ட இந்த இருளை வெறுமனே வெறித்துக்கொண்டிருப்பதில் அர்த்தமில்லை. வையாகிக்கு யாரிடமாவது பேச வேண்டும் போலிருந்தது. தன் நம்பிக்கைகளை, ஆசைகளை, அவாக்களை யாரிடமாவது பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும். படிப்பு பற்றிய அவன் திட்டங்களை, நிச்சயத்திற்கும் விடுதலைக்குமான அவன் தேடலை.

இரண்டு தடவைகள் தன் தாயிடஞ் சொல்ல முயற்சித்தான், ஏதோ அவளைக் கேட்கவேண்டும் போல. ஆனால் ஒவ்வொரு தரமும் அவள் முன்நின்று அவளின் நடுங்கும் குரலைக் கேட்டபோது, தான் ஏதோ சம்பந்தம் இல்லாதவற்றைப் பேசிக் கொண்டிருப்பதாய் உணர்ந்தான்., தாயின் குரல் நடுக்கம் அவனுள் சஞ்சலங்களைத் தூண்டிவிட்டது.

எதற்குத்தான் அவன் அவாக் கொள்கிறான்? இந்த அவதி? அவனுக்கே தெரியவில்லை. என்றாலும் அந்த நம்பிக்கைகளும் ஆசைகளும் அவனை அலைக்கழித்தன. அவன் வாழ்நாள் முழுவதும் தொடர்ந்து வந்தன. ஒரு

சிறுவனாக, தந்தையின் மந்தைகளை மழையிலும் வெயிலிலும் மேய்த்த காலத்திலிருந்தே! அவன் நாடி நின்றது எதை? விளக்க முடியுமா?

அவன் யோசிக்க விரும்பவில்லை. ஆனால் நினைவுகள் பெருகி வந்து இதயத்தை நிரப்பின. வாழ்வின் விசித்திரமான அத்தியாயங்கள் எல்லாம் அவன் முன் விரிந்தன. சிறிய வயதிலேயே இறந்துபோய்விட்ட தங்கைதான் அவனுக்கு நெருக்கமான ஒரே சீவனாயிருந்தாள். அவன் அவளை மிக நேசித்தான், அந்த நெருக்கத்துக்கு நேசம்தான் பெயர் என்றால். அவன் இந்த மலைகளிலும் அவற்றின் மக்களிலும் வைத்ததும் நேசம் தான். ஆனால் அவன் தங்கையிடமிருந்து பெற்றதை அவர்களிடம் பெறமுடியவில்லை.

அவன் அப்போது மிகவும் சின்னவன். அது இந்த மறுபிறப்புக்கு எவ்வளவோ காலங்களுக்கு முன். தெளிவில்லாதிருந்தாலும் கூட, இவையெல்லாந் தனக்கு இன்னமும் நினைவிருக்கிறதே என அவன் வியந்தான். தங்கை இறந்து போனாள். அந்த இறப்பு இவ்வுலகின் எல்லாவற்றினதும் முடிவுமாய்ப் போனது. புதைத்த பின் மனிதர்கள் ஆவிகளாகி விடுகிறார்கள், வையாகி தன் தங்கை ஆவியாயிருப்பாளா என யோசித்தான் ஒரு சிறிய நல்ல ஆவி. அவள் தன்னைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருப்பாளா? அவன் சுற்றிலும் பார்த்தான், பயந்துதான். ஒரு குற்ற உணர்வு உறுத்தியது.

வையாகிக்கு இப்படியான நம்பிக்கைகளிருந்தன. மலை வாழ் மக்கள் நம்பியவற்றை அவனும் நம்பினான். இவற்றை மாற்றக் கூடியதாக சிறியானா மிஷனினால் பெரிதாக ஒன்றும் செய்து விட முடியவில்லை. வெள்ளை மனிதர்களின் போக்கைப் பார்த்து அவன் பழுதாகிவிடக்கூடாது என்று தந்தை எச்சரித்திருந்தார் என்றாலும் சில நேரங்களில் அவன் இவற்றைச் சிந்திக்கவே செய்தான். மலையில் அவன் பரப்ப விழையும் கல்வி அவர்களைப் பழுதாக்காதா?

அவன் தூங்க விரும்பினான். படுக்கையில் புரண்டான். கண்களை மூடியவாறு நினைவுகளை விரட்ட முயன்றான்.

வெள்ளையரின் வருகையில் விளக்க முடியாத ஏதோ ஒன்று இருப்பதாக அவனுக்குப்பட்டது. மலையில் எதிர்ப்பிருக்கவில்லை, இப்போது தங்கள் செல்வாக்கைப் பரப்பியபடி உள்நாடெல்லாம் ஊடுருவிவிட்டார்கள். அந்தச் செல்வாக்கு பாதகமானதாயிருக்கலாம். அதன் உச்சத்தில் தான் முதுதொனி செத்துப் போனது. தெளிவைத் தேடித் தன்னுள் நிகழ்ந்த போரில் பின் வாங்கா நிலையில்தான் அவள் இறந்தாள். அவள் இறந்ததன்பின் எல்லாம் மோசமாய்த்தான் விட்டன. பலருக்கும் உள்ள போராட்டந்தானென்றாலும், முதுதொனியின் உறுதி எத்தனை பேருக்குண்டு?

தான் எங்கிருக்கிறேனென வையர்கி வியந்தான். அவன் எல்லாவற்றையும் சீர்படுத்தி இருளில் ஒளியேற்ற முயற்சிக்கிறானா? அல்லது அவனும் குழப்பத்தின் பங்காளிதானா? அவன் தங்கை முதுதொனி, இன்னும் எத்தனையோ பேர் அவன் மனதில் நிழலாடினார்கள் நிலையிலல்லா நிழல்கள். தோன்றியும் மறைந்தும் இணைந்தும் அழிந்தும் ஆடும் நிழல்கள்.

திடீரென ஒரு கணம் ஒன்றுமே இல்லாத மாதிரி, அவன் வாழ்வு முழுவதும் வெளித்துவிட்டது போல இருந்தது. ஒரு கணந்தான், மீண்டும் அந்த மூட்டம் சூழ்ந்து கொண்டது. தெளிவில்லாத இருள், வாழ்வின் வடிவமே மறைந்து விட்ட மாதிரி. அவன் அசையாது கிடந்தான் -கொஞ்சம் பயந்து. எதை நினைப்பதென்றே தெரியாதிருந்தது.

மூட்டம் மெல்ல மெல்ல விலகத் தொடங்கிற்று. உருவங்கள் தெளிவுறலாயின. உருப்பெற்ற வடிவம் கலைந்து அழியுமென வையாகி எதிர்பார்த்தான். ஆனால் அப்படியாகவில்லை உருவம் தெளிவாய்த் திடமாயிருந்தது. அவனால் அதை விரட்ட முடியவில்லை. உற்றுப்பார்த்த போது அது அவனைக்கவர்ந்தது. அது ஒரு பெண்ணின் வடிவம் - யார் என்று அவனால் மட்டுக்கட்ட முடியவில்லை.

அதுவுங் கூட மறைந்தே விட்டது. இன்னும் அவனால் தூங்க இயலவில்லை. படுக்கையில் உட்கார்ந்து இருளை வெறிப்பதில் பயன் என்ன? அவன் கட்டிலிருந்து எழுந்த நின்ற போது அது கிறீச்சிட்டது. உடுப்புக்களை மாட்டிக் கொண்டான். நிதானமாக,

ஆனால் தன் காதலியைச் சந்திக்கப் போகிற ஒருவனைப் போல, லேசாக உள்ளாந்த பரபரப்புடன் குடிசைக்கு வெளியே வந்தான். மக்குயவிற்குப் போய் கமாவையோ அல்லது தன்னைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய யாரோ ஒருவரையோ சந்திக்கலாமென்றிருந்தது.

நிலவும் விழித்திருந்தது; பளபளப்பாய், பிரகாசமாய். முழு மலையும் சூழலும் அந்த வெண்மையைப் போர்த்தியிருந்தன. பகலில் சிறிதாயும் சாதாரணமாயும் தெரிந்த எல்லாம் இப்போது கிறக்கமும் பயமும் அளிப்பனவாய் மாறி ஒரு பரலோக தோற்றங்கொண்டிருந்தன. மலையில் சப்தங்கள் கேட்கின்றனவா என்று வையாகி கவனித்தான். ஆனால் அமைதியாயிருந்தது. செடிகளுக்கும் மரங்களுக்கும் ஊடே போகும் போது அந்த அமைதியும் நிலவொளியும் இணைந்து பிரமாண்டமுற்று உயிர் கொண்டதாய் அவன் உணர்ந்தான். முழு சிருஷ்டியையும், தன் தங்கை, தந்தையின் ஆவிகளையும் உணர வையாகிக்கு விருப்பமாயிருந்தது. தயக்கமாயுமிருந்தது.

அவனுள் அடங்கியிருந்த உணர்வு இப்போது தலையெடுத்ததில் யாருடனாவது பேசவேண்டுமென்ற ஆவல் ஏறியது. நிலவொளி தொடக்கூடியதாகவும் மென்மையாயும் ஆகிவிட்டதாய் உணர்ந்தான். அந்த மந்திரத்தில் அவன் மயக்குண்டான். வையாகி கைகளை அகலவிரித்து நிலவை நெஞ்சோடு தழுவ முயன்றான். நிலா தன்னைச் செவிமடுப்பதாய் உணர்ந்ததில் அதன் குளிர் முச்சைத் தன் அருகில் உணர அவன் ஆவலுற்றான்.

உடம்பின் தசைநார்கள் யாவும் விறுவிறுத்து விறைப்புக் கொண்டன.

மீண்டும் அவனிடம் பரபரப்புக் குடிகொண்டது. அவை முட்டி நிரம்பியதில் தன்னுள் ஏதோ ஒன்று வெடித்துவிடும் போல் உணர்ந்தான். தேடல், தேடல்! வாழ்வு முழுவதுமே திருப்தியறாத் தேடல்தானா? வெறுமை என்பதால் விடாது துரத்தப்படுகின்ற ஓட்டந்தானா வாழ்க்கை என்பது? ஒருவருக்குமே ஒரு போதும் புரிந்திருக்கவும் மாட்டாது போலும். அது அப்படித்தான்.

வையாகி, தன் இனத்தாரின் சேவைக்காக அர்ப்பணிக்கப் பட்டிருந்தான். தன்னைப்பற்றி நினையாமல், தினசரி மற்றவர்களுக்காகவே கவலைப்பட்டு வாழ்கிற வாழ்க்கை. ஆனால் அது கூட பிரயோசனமில்லாததாயும் நிறைவற்றதாயும் பட்டது. மக்களுக்காகத் தன்னை வாட்டிக்கொள்ள இப்போதெல்லாம் அவன் முயன்றான். என்றாலும் இந்த விசயம் அவனைத் துரத்தவே செய்கிறது.

இருந்தாற்போல, தன் தேவை எதுவெனத்தான் உணர்ந்ததாய் அவன் நினைத்தான். சுதந்திரம்! அவன் ஓட விரும்பினான்: விரைவாய், எங்காவது. அல்லது ஒரு ஆவிபோல, எங்கென்றில்லாமல் எங்கும் சுற்றிச் சுழல! அப்போது அவனுக்கு எல்லாம் இருக்கும்-ஒவ்வொரு பூவும் ஒவ்வொரு மரமும். அல்லது அவன் நிலவுக்குக் கூடப்பறக்கலாம். அது சாத்தியமாகவே பட்டது. வையாகி தன் கண்களை வான் நோக்கி உயர்த்தினான். அவன் இதயம் வேட்கை கொண்டது. எனினும் அவனால் ஓட முடியவில்லை, பறக்கவும் முடியவில்லை.

(‘இடையில் ஒரு ஆறு’ நாவலிலிருந்து)

மழைக்கு முன்

பாலஸ்தீனியக் கதை : ரஷாட் அபு ஷாவர்

தொலை தூரத்தில் மலைகளைத் தழுவும் நீல வானம். மலை முகடுகளின் புகாரைத்தாண்டி சூரியன் மேலே எழுகிறது. பாறைகளாய், கறுத்து, நெருங்கி, எரிமலை போல் தொடர்ச்சியாக, நெருங்குவன போன்ற மலைகள்... வெறிக்கும் என் (அல்லது வாசகர்) விழிகளுட் புகுவன போல அவ்வளவு அருகில்...

(காட்சி திரைமொழி மாறுகிறது.)

சாம்பல் நிறவானம். அடர்ந்த முகில்கள், பாறைகளை நீரால் விளாசுகின்றன.

மேடைக்கப்பாலிருந்து உரத்த ஓர் குரல்:

“வானமே வெடிக்கப்போகின்றது....”

இன்னொரு குரல்: “பயப்படாதே, ஆண்டவன் சித்தம்.”

பொங்குமாகடல் பாறைகளைத் தாண்டிப் பறக்கிறது. கர்ச்சிக்கும் அலைகள், காற்றில் பறக்கும் உவர் நுரைகள். (வாசகர் கண்கள் பனிக்கின்றன. இல்லாமலுமிருக்கலாம்). ஒரு குரல் அழைக்கின்றது: “யூனிஸ், நீ எங்கே இருக்கிறாய்?”

கண நேர நிசப்தம்.

மிக விரைந்த காட்சி:

வணங்குதல் போல் ஓராயிரம் உடல்கள் வளைந்தபடி... அவர்கள் தலைக்கு மேல் அந்தரத்தில் ஒரு வான்

ஊசலாடுகின்றது. மேடைக்கப்பாலிருந்த ஒரு குரல்: “யூனிஸ், நீ எங்கே?”

முரசுகள் ஒலிக்கின்றன. இறுக இணைத்த தோல்களில் நடுங்கும் கால்கள் மோதிக் கிளப்பும் ஆவேச ஒலிகள்....

மேடைக்கப்பாலிருந்து ஒரு குறிப்பு:

“நாம் இருபதாம் நூற்றாண்டின் கடைசிப்பகுதியில் இருக்கின்றோம்....”

இடமிருந்தும் வலமிருந்தும் வந்து கூடி, குழப்பத்துடன் நகரும் அணிகள். வாய்கள் திறந்து மூடுகின்றன. அடியிலிருந்து கிளம்பும் குரல்கள், கோபத்தால் சிவந்த முகங்கள்.....

வாசகரே, அவர்கள் சொல்கிறார்கள்: “நாங்கள்தாம் பாலஸ்தீனியர்.... நாங்கள்தாம் பாலஸ்தீனியர்” (ஆனால் நீங்கள் கவனிக்கிறீர்களில்லை) அவர்கள் அழைப்புக் குரல் வலிதாய் மீண்டும் ஒலிக்கிறது. “யூனிஸ், நீ எங்கே இருக்கிறாய்?”

பயங்கர வெடியோசைகள் எதிரொலிக்கின்றன.

காட்சிமாறுகின்றது. வியர்வைபளபளக்க காட்டுக்குதிரைகள் காற்றில் பறக்கின்றன. ஒரு குரல் கட்டியங் கூறுகின்றது:

“இதோ குதிரைப்படை... குதிரைப்படை வருகின்றது.” குதிரைகள் பாய்ந்து தாக்குகின்றன.....

காற்றில் விளாசும் சவுக்குகள்.... ஆயிரம் பொலிசார் சனக்கூட்டத்தின் மேல் பாய்கிறார்கள்.....

சில வினாடிகள் அமைதி.

ஒரு தொழில் ரீதியான பேச்சாளன் பேசுகின்றான்: “சகோதரர்களே! உங்களுக்காக நாம் எதுவும் செய்வோம். நீங்கள் வீடுகளுக்குத் திரும்பி விடவேண்டும்.”

சவுக்குகள் பயங்கரமாக விளாறுகின்றன. காற்றில் உற்சாகமாக சிறகடிக்கும் பறவைகள் போல் தோன்றும் பாகைகளின் கீழ் குதிரைக்காரர்களின் தலைகள் தெரிகின்றன.

மண் வீடுகளாலான முகாமொன்றின் தொலைத் தோற்றம்.

நூற்றுக் கணக்கான சிறு வீடுகள். வரிசையாக அருகருகே, கதவுகள் அகலத்திறந்தபடி.... சகதி நிறைந்த ஒழுங்கைகள். அவற்றில் மிதிக்கும் - ஆனால் முன்னேறும் - காலடி ஓசைகள்...

பேச்சாளன் குரல், மீண்டும்.

“சகோதரர்களே, எமது இதயங்களில் நம்பிக்கை உள்ளது. ஆண்டவன் எம்மோடு, நாம் தாண்டியே தீருவோம்..... இன்னும் ஒரு சில தசாப்தங்கள் மட்டுமே.”

எல்லாம் மறைய, ஒரு ஒலிப்பதிவுக் கருவி மட்டும். அதிலிருந்து பலமான கரகோஷங்கள்....

(சீழ்க்கைகளுங் கூட) மகிழ்ச்சி ஆரவாரங்கள்....

ஒரு பேச்சரங்கு விரிகிறது. கவிஞனொருவன் ஏறுகிறான். வாய் தடுமாறி,

(வழமை போல்) விரல் நுனியில் மெல்ல எம்பி.... ஒலிப்பதிவுக் கருவியிலில் அதே ஒலிகள். கவிஞன். குரல் உரக்கிறது: “ஒடுக்கு முறைகள் ஒரு நாள் ஒழியும். உங்கள் வேட்கை அவற்றை வெல்லும்.”

கரகோசங்கள் கவிதையை மூழ்கடிக்கின்றன. முதலாவது சபதம் முடிவடைகிறது.

இரண்டாவது:-

மணற்புயலிடை மிதக்கும் பல கூடாரங்கள். திகைத்த முகங்களுடன் மனிதர்கள். கண்ணீரும் புழுதியும் படிந்த முகத்துடன் மணலிற் பறக்கும் குழந்தைகள். மழித்த அவர்கள் தலைகளிற் காயங்கள் தெரிகின்றன.

ஒரு மெல்லிய பல்லவி:

“என் நாடு, என் நாடு, என் நாடு...”

மேடைக்கப்பாலிருந்து ஆத்திரத்துடன் உறுத்தும் குரலொன்று :

“பாலையாய்ப் போன நிலம்.

பாலங்கள் உடைந்து, ஆறெல்லாம் சேறாகி
காயக்காத செடிகள், கிளையிலா மரங்கள்...”

குழந்தைகள் கண்களில் நீர் பொங்குகிறது. நடுங்கும் ஓர்
குரல் - “வெள்ளிடி விழுந்த காலம்...”

மேடைக்கப்பால் ஒலிக்கும் குரல்: “குழந்தைகள் முகங்கள்
கிழன்று போயின.”

“மலை மலையல்ல, கறையான் புற்று...”

உயரமான ஒரு சுற்றுலாப் பயணி காட்சியில் வருகிறான்.
மூக்கைக் கைக்குட்டையால் பொத்தியபடி எல்லாவற்றையும்
படம் பிடிக்கிறான். புற மேடைக்குரல்:-

“இந்தச் சுற்றுலாக்காரர்தாம் எல்லாக் கேட்டுக்கும் கால்!”

விமானங்கள் இரைகின்றன! கம்பீரமான ஒரு மகுதி.... ஒரு
ஷேக் ஒடுகிறான் அருகே குண்டொன்று விழுந்து சுவாலை
பறக்கிறது. ஷேக்கின் மேற்பகுதி மட்டும் தெரிகிறது: பயமே
உருவாக அவன் திட்டுகிறான்: “வழிபாட்டிடங்களைக் கூட...!
கடவுளே, உன் கோபத்தைக் காட்டு... அழி! அவர்களை
நரகத்திற்குத் தள்ளு...”

(இரண்டாம் சபதம் முடிவடைந்தது. இறைவன் கோபம்
இப்போது ஏன் இப்படி?)

தெறித்த இரத்தம், உருச் சிதைந்த ஆயுதங்கள்,
முகமிலாப் படையாட்கள், கருகிய உடல்கள்.... சாவின்மணம்
வாசகர் மூக்கில் நுழைகிறது (ஆனால் அவர்கள் நுகர்புலனை
இழந்திருக்கக் கூடும்).

கருகிய உடல்களினின்று புகைத் திரள்கள் எழுகின்றன.
அணியாடைகள் இற்று வீழ்கின்றன.... மண்ணில் நிணம்
வடிகிறது....

கட்டளையிடும் ஓர் குரல் அறிவிக்கிறது: “அவர்களை
அழியுங்கள்! உங்கள் பற்களால் உங்கள் நகங்களால்!”

வெருட்சியுற்ற பறவைகள் போலச் சிதறிய சதைத்துண்டுகள் கருகி, ஆயுதங்களின் உருக்குச்சில்லுகளுடன் கலக்கின்றன.

ஒரு சிறிய கீதம்:

“இரகசியப் பொலிஸ் எங்கள் பற்களைப் பிடுங்கியது

எங்கள் நகங்களை அது இல்லாதொழித்தது

எங்கள் கைகள் வெறுங்கைகள்

எப்படி நாங்கள் போரிடுவோம்?”

காட்சி மாறுகிறது எல்லாம் பச்சை.... இளம் பச்சை மயம்... ஆரஞ்சுப் பழங்கள் குவியல்களாக உள்ளன.

குழந்தைகள் போர் விளையாட்டு விளையாடுகிறார்கள். அவர்கள் கைகளில் தடித்துப்பாக்கிகள். மேற்கு நோக்கி.. நீட்டியவாறு... விமான இரைச்சல்....

ஒரு குழந்தை அலறுகிறது: “நாங்கள் அதைச் சுட்டு வீழ்த்தி விட்டோம். பாருங்கள், எரிகிறது...” இன்னொரு குழந்தை அதை மறுத்து: “இல்லை நாங்கள் சுடவில்லை... உனது ஆயுதம் மரக்கட்டை. பொய் சொல்வது பாவம், தெரியாதா?”

கூரிய பாறைகள் தோன்றுகின்றன. மறையும் சூரியனின் ஒளியைப் பிரதிபலித்தவாறு... ஆறு கலங்கலாக ஓடுகிறது.. குறுக்குக் கடக்கும் ஒரு அசைவு (சிரமப்பட்டுத் தாண்டும் ஒருவனின் பக்கவாட்டுத் தோற்றம்).

கராமே அகதி முகாம். பெண்கள் குழந்தைகள் முதியோர். கைகளால் கண்களுக்கு நிழல் பிடித்தவாறு மேற்கு நோக்கி உற்றுப்பார்க்கிறார்கள், கடக்கும் மனிதனை.

பேரோசையுடன் பிழம்புகள் எழுகின்றன. உருக்குத் துண்டங்கள் சிதறுகின்றன. தீ பரவுகிறது.

கராமே முகாமில் தங்கள் களிமண் குவியல்களில் இருந்து மக்கள் திரண்டெழுந்து வந்து ஒரே குரலிற் பாடுகிறார்கள்.

“ஏழைகள் நாங்கள் இங்கிருந்து வெளிக்கிடுவோம்,

கோபக்கனலால் கொடுமைகளை நீறாக்க.

எதிரிருந்தும் அருகிருந்தும்

எம்மைச்சடுவோர் இனி நிறுத்தட்டும்!”

அவர்கள் உறுதியாக செபித்தபடி முன்னேறுகிறார்கள்:

“தாய் நாட்டு மண் தவிர்ந்த மற்றெந்தத்

துதி வழிபாடும் தரணி மதியாது.

பாட்டாளியை விடப் பாட்டுக்குரியவன்

பாரினில் வேறேது?

மண்ணுக்காகவும் மகிழ்ச்சி வெளிச்சம் உதிப்பதற்காகவும்

பாட்டாளி செத்தான், சாகிறான், சாவான்.

இந்தச் சூரியன் போலவே நாங்கள்

இனிமேல் மேலே எழுவோம்,

இன்பம் இச்செகத்தினிற் பொங்கும்.

அதனை அழித்தல் இயலாதது போல,

எமையும் அழித்தல் இயலாததாகும்!

மண்ணின் விதையும் மகிழ்வும் நாமே!”

காயமடைந்தோரைக் காவியபடி ஆற்றைக் கடக்கும்
மனிதர்கள்மேல் ஒளி குவிகிறது. அவர்கள் பாடுகிறார்கள்:

“இலட்சியமே உனக்காக!

ஒளியைத்தேடும் குழந்தை விழிகளே, உங்களுக்காக!

எங்கள் தேசமே உந்தனுக்காக!

நேசத்துக்குரிய எம் பாட்டாளிக்காகவும்!”

மேடைக்கப்பாலிருந்து ஒரு குரல்:

“பயமென்றால் என்னவென்று நீங்கள் அறிவீர்களா?”

அவர்கள் பாடுகிறார்கள்:

“எங்கள் பிள்ளைகளையும் அவர்தம் அன்னையரையும்
நாங்கள் பாதுகாக்கின்றோம்.

வஞ்சகமில்லா அந்தத் தூய முகங்கள்!

பசுந்தரைகளையும் பாடல்களையும் நாங்கள் நாடுகிறோம்,
ஆனால் இப்போ உயிருக்குயிரே விலையாகிறது.

குண்டாலும் கருத்தாலும் குற்றங்களைத் திருத்துகிறோம்,
எங்கள் ஏர்க்கால்கள் தங்கள் தெம்மாங்கை
மீண்டுமிசைக்க....!

அவர்கள் பிரிகிறார்கள், சிலர் மேற்கே. சிலர் கிழக்கே.

பச்சை இரத்தம் தோய்ந்த ஆடைகள். காயமடைந்தோரைக்
காவியவாறே.

“எதற்காகவும் பாடாதே, இனிவரும் போர்களுக்கே பாடு.

உங்கள் பாடலும்

உங்கள் பாதையும்

ஒன்றே யாகுக!”

குடை

ஜப்பானியக்கதை: யசனாரி கவபட்டா

வசந்தகாலமழை ஒன்றையும் நனைப்பதற்கே போதாமல் இருந்தது. அது கிட்டத்தட்ட ஒரு பனி மூட்டம் போல்- தோலை மேலாக இலேசாக ஈரலிப்பாக்க மட்டுமே போதுமானதாக இருந்தது. அந்த இளம் பெண் வெளியே ஓடியபோது இளைஞனுடைய குடையைக் கண்ணுற்றாள்.

“ஓ மழை பெய்கிறதா?”

குடையைத் தாண்டிப் போகும் போது இளைஞன் குடையை விரித்து வைத்திருந்தான் - மழையிலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதிலும் பார்க்க, தன்னுடைய வெட்கத்தை மறைப்பதற்காக.

அப்படியிருந்தும் அவன் குடையை மௌனமாக அவளை நோக்கிப் பிடித்தான். அவள் ஒரு தோளை மட்டும் குடைக்குக் கீழ் கொண்டுவந்தாள். இளைஞன் இப்போது நனையலானான், ஆனால் அவளை நெருங்கி அக்குடையின் கீழ் தன்னுடன் அவள் வருவாளா என்று கேட்கமுடியவில்லை. குடையின் கைப்பிடியில் இளைஞனுடைய கையோடு தன்னுடைய கையையும் சேர்த்துப் பிடிக்க அவள் நினைத்தாலும், அதை விட்டுவிட்டு ஓடிவிடுபவள் போல அவள் தோன்றினாள்.

இருவரும் ஒரு புகைப்பட நிலையத்திற்குப் போனார்கள். இளைஞனுடைய தகப்பனுக்கு வேலைமாற்றலாகியிருந்தது. இது அவர்களுடைய பிரியாவிடைப் புகைப்படம்.

“இரண்டு பேரும் இதிலே ஒன்றாக தயவுசெய்து உட்காருகிறீர்களா?” புகைப்படப் பிடிப்பாளன் சோபாவைக்காட்டினான். ஆனால் பெண்ணுக்கருகில் பையனால் உட்காரமுடியவில்லை. அவன் அவளுக்குப் பின்னால் நிற்குகொண்டான், சோபாவின் முதுகில் தன் கைகளை வைக்கும் பொழுது அவளுடைய மேலாடையை மெல்லத் தொடுவதுபோல, ஏதோஒருவிதத்தில் இருவரின் உடல்களும் தொடுக்கப்பட்டிருப்பதுபோல. அவளை இப்போதுதான் அவன் முதல்முதலாகத் தொட்டிருக்கிறான். அவனுடைய விரல் நுனிகள் ஊடாக அவன் பெற்றுக் கொண்ட அந்த உடல் வெப்பம், அவளை அணைத்துக் கொள்வதன் மூலம் அவன் பெறக்கூடிய கதகதப்பை உணரவைத்தது.

அவனுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் இந்தப் படத்தைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவளுடைய உடலின் கதகதப்பை அவன் நினைவு கூர்வான்.

“நான் இன்னொருபடம் எடுக்கவா? நீங்கள் இருவரும் அருகருகாக இருப்பதை ஒரு அண்மைப் படமாக எடுக்கலாம்.”

பையன் வெறுமனே தலையாட்டினான்.

“உன்னுடைய கூந்தல் எப்படி?” பையன், பெண்ணிடம் முணுமுணுத்தான்,

அவன் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு முகம் சிவந்தாள். அவளுடைய கண்கள் பெருமகிழ்வில் ஒளிர்ந்தன. அவள் அடக்கமாக ஓய்வறை நோக்கி விரைந்தாள்.

அப்போது பையன் கடையைத் தாண்டியதை அவள் கண்டபோதே, காலந் தாழ்த்தாமல் அவள் தன்னுடைய தலை அலங்காரத்தைச் சரிசெய்வதற்காகப் போயிருந்தாள். இப்போதுதான் குளித்துவிட்டு வந்தவள் போல தன்னுடைய தலைமுடி கலைந்திருப்பது அவளுக்குக் கவலையாய் இருந்தது. கலைந்திருந்த முடிக்கற்றைகளை ஒருஆண் பிள்ளையின் முன்னால் ஒழுங்கு படுத்தவே கூட வெட்கப்பட்டாள். ஆனால் அவளுடைய கூந்தலைச் சரிசெய்யுமாறு இன்னொரு தடவை

கூறுவது அவளை இன்னமும் சங்கடப்படுத்துமோ என இளைஞன் நினைத்தான்.

ஓய்வறை நோக்கி அவள் உற்சாகமாய் ஓடியமை அவனுக்கும் நிறைவாய் இருந்தது. அவள் திரும்பியபோது அவர்கள் இருவரும் சோபாவில் அருகருகாக உட்கார்ந்து கொண்டார்கள், உலகத்திலேயே அதுதான் மிகவும் இயல்பான விடயம் என்பதுபோல்.

அவர்கள் புகைப்படப்பிடிப்பு நிலையத்தைவிட்டுப் புறப்படுகையில் இளைஞன் தன்னுடைய குடைக்காக அங்கும் இங்கும் பார்த்தான். அதன்பிறகுதான் அவன் கவனித்தான், அவள் அவனுக்கு முன்பே அதை எடுத்துக் கொண்டுபோய் பிடித்துக்கொண்டு நிற்பதை. பையன் கவனிப்பதை அவள் கண்டதும், தான் அவனுடைய குடையை எடுத்து விட்டேன் என்பது அவளுக்குத் திடீரென உறைத்தது. அந்த எண்ணம் அவளைக் குழப்பிற்று. தானும் அவனுக்கே உரியவள்தான் என்று அவள் உணர்ந்தாள் என்று இந்தக் கவனயீனமான நடவடிக்கை அவனுக்குக் காட்டியிருக்குமா?

குடையைப் பிடிக்க அவன் முன்வரவில்லை, அதைக் கொடுக்க அவளாலும் முடியவில்லை. எப்படியோ அவர்களைப் புகைப்படப்பிடிப்பு நிலையத்திற்குக் கொண்டுவந்தது போலன்றி தெரு இப்போது வித்தியாசமாய் இருந்தது. இருவரும் திடீரெனப் பெரியவர்களாகியிருந்தார்கள். மணம் முடித்த ஒரு ஜோடி போல உணர்ந்தவாறே அவர்கள் வீடுதிரும்பினார்கள் - இந்தக் குடை விடயம் ஒன்றிலாவது.

வரும் புயல்

அயர்லாந்துக் கதை : ஜூலியா போல்

கேற்றைத் தாண்டியதும், நாயைச் சங்கிலியால் அவிழ்த்துவிட்டு ஒருகணம் நின்றேன். வலது புறம் கீழே மலை அருகில் நகரம் கண்ணை உறுத்திக் கொண்டிருந்தது, ஒரு பெட்டி செங்கற்களை யாரோ கவிழ்த்து விட்டாற் போல.

தெருவுக்கு நேரே முன்னால் மலை படர்ந்து கிடந்தது. அதன் இருபுறமும் சதுப்பு.

நாய் தெருக்கரையில் ஓடிற்று, ஆங்காங்கு நுகர்ந்தபடி. இருந்தாற் போல ஒருநிமிடம் அதன் மெலிந்த உடம்பு கீழே குந்தி வானத்தை நோக்குமோர் அம்பு போல் தோன்றிற்று. சிறுநீர் கழித்து முடித்ததும் அது மீண்டும் ஓடலாயிற்று. நான் கேற்றைச் சார்த்திவிட்டு அதைத் தொடர்ந்தேன். காற்றடித்தது. அதை நன்றாக மூச்சிழுத்தேன். காற்றில் மண்ணின் வாசனை வீசியது. மூக்கில் உறைக்கும் சேற்று மண்வாசனை. நோயாளி அறையின் அடைசல் மணத்தை அது ஊதித் தள்ளிற்று.

இன்று நல்ல வெக்கை. கோடையின் கடைசிப் பகுதி. பனிகாலத்திற்காக வெப்ப இழப்புத் தடுப்புச் செய்யப்பட்டிருந்த அந்தச் சிறிய வீடு இப்போது ஏறத்தாழ தாங்க முடியாமல்

ஆகிவிட்டிருந்தது. அந்த அடர்ந்த காற்றில் நாங்கள் ஒவ்வொரு அறையாக மாறிக்கொண்டிருந்தோம்.

அம்மா மட்டும் இல்லை, அவ்வால் ஒரு இடமும் போக முடிந்ததில்லை.

தெருக்கரையோரம் உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த புற்களின் நடுவே நாய் ஓடி மறைந்தது. வெள்ளை முகில் போல் ஒரு கூட்டம் வண்ணத்துப் பூச்சிகள் காற்றில் எழுந்து பறந்தன. அவை, எல்லாப் பற்றைகள், செடியிலும் காணக்கூடியவைதான். அவற்றுக்குப் புல் வெளிகளில் வசிப்பது பிடித்தமானது என்று அம்மா எனக்கு சொல்லியிருக்கிறா. எனக்கு அப்போ ஆறு வயதிருக்கலாம். என்னுடைய உயரத்திற்குக் குனிந்து அம்மா அதைச் சொன்னபோது, இளங்காற்றில் படர்ந்த அவவின் நீண்ட கூந்தல் எம்மிருவரின் முகங்களையும் மூடிற்று. மண்ணின் மணத்தோடு கூந்தலின் நறுமணமும் கலந்தது.

இந்த இடந்தான் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் எங்கள் குடும்பம் உலவ வருகின்ற இடம். அப்போதெல்லாம் அற்புதமான ஒருகண வேளை வரும். குடியிருப்புத் திட்டத்தைத் தாண்டி மேலே ஏறியதும் வானம் மேலே விரியும். கடிகாரத்தின் துடிப்பொலிக்கும் பின்னணியில் கத்திகள் தட்டுகளில் கீறும் வெக்கை மிகுந்த ஒரு வேளையில் மதிய உணவை முடித்ததற்கான ஒரு பரிசாய் அது தெரியும். அப்பாவின் நீண்ட காலடிகள் அவரை முன்னே கொண்டு போய்விடும், நானும் அம்மாவும் எம்மிருவரின் கோர்த்த கைகளை வீசியபடி, பகடிகள் சொல்லிச் சிரித்தபடி நடந்து, பிந்தி விடுவோம்.

என் கன்னத்தின் ஈரம் காற்றில் எரிவது போல இருந்தது. கண்ணாடியைக் கழற்றி விட்டுக் கண்களைத் துடைத்தேன். அதை மீண்டும் அணிந்த போது முகில்களைக் கவனித்தேன். இடது புறம் மலையோரத்தில் ஒரு பெரும் அணை போல அவை எழுந்து கொண்டிருந்தன. இன்னமும் நீலமாகவே இருந்த பிற்பகல் வானின் பின்னணியில் கருமையாய் எழுந்த அணை.

தூரத்தில், தொடுவானில் மெல்லிய மஞ்சள் திரைபோல மழை தெரிந்தது.

நாயை இன்னும் காணவில்லை.

“நீலு! நீலு!”

மலை அடிவாரத்திற்கேயுரிய மௌனம், காற்றும் பறவைகளின் குரல்களும் மட்டும். பிறகு பின்னாலிருந்து ஓடிவந்து என்னைப்பிடிக்கும் முயற்சியில் தாரில் கீறும் நீலுவின் நகங்களின் ஒலிகேட்டது. நீலுவும் நீண்டநேரம் கூட்டுக்குள்தான் நின்றது. வெயில் அடிக்கும் வீட்டின் கோடிப்பக்கத்தில் உருண்டு புரண்டு அது தன் நேரத்தைச் செலவிடும் என்றாலும் அந்த இடம் இப்போது பூண்டு வளர்ந்திருந்தது.

எப்படியென்றாலும் அந்த இடம் அழகானதுதான். எனது பதின் வயதுகளில், காலநிலை இப்படிக்கதகதப்பாக இருக்கும் வேளைகளில் அம்மாவும் நானும் அங்கே உட்கார்ந்திருப்போம். கண்ணாடிக் குவையொன்றில் மெழுகுவர்த்தியை அம்மா கொழுத்தி வைத்ததும், இன்னும் வெண்குடு தணியாமலிருக்கும் பின்சுவரின் செங்கற்களில் அவவும் நானும் சாய்ந்து கொள்ளுவோம். சில வேளைகளில் அவ ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொள்ளுவா. ஆனால் அது அப்பா எங்களைவிட்டு போன பிறகுதான். அதற்கு முதல் எனில் புகை அவவைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட அடுத்தநாள் முழுவதும் அப்பாவின் அதிருப்தியின் விளைவான மௌனம் எங்கும் படர்ந்து வீட்டின் உயிர்த் துடிப்பை எடுத்துவிடும்.

இப்போது எனது மூக்கு ஒழுகத் தொடங்கியது. பொக்கற்றிலிருந்து மென் தாள் ஒன்றை எடுக்கிறேன். திடீரென அவித்த உணவு வாசனை வருகிறது. மதியம் உணவூட்டும்போது முகம் வாடிச் சோர்ந்திருந்த அம்மாவின் பொருக்கெழும்பிய உதடுகளிலிருந்து மஞ்சள் நிற குப் வடிந்த போது அதைத் துடைக்க இந்த ரிஸ்யு பயன்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். நான் நின்று, சுத்தமான காற்றை ஒருதரம் நன்றாக உள்வாங்கிக்

கொள்கிறேன். தெருவில், மேலே, தொலைவில், இரண்டு உருவங்கள். அவர்கள் மலையின் விளிம்பருகோடு வந்து நின்றுார்கள். ஒரு சிறிய வெள்ளைநாய் அவர்களைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தது.

இன்னமும் தொலைவில்தான் இருந்தாலும் முகில் மெல்ல மெல்ல கிட்ட வந்து கொண்டேயிருந்தது. தெரு அருகில் நின்ற கம்பங்களின் ஒன்றின் அருகில் நீலு நின்றது. அது மெல்ல மணந்து பார்த்தது. அயலில் இருக்கும் ஒவ்வொரு நாயும் அந்தக் கம்பத்தில் தன் வாசனையை படரவிட்டுத்தான் இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. நீலு தரித்த கணத்தை நான் பயன்படுத்திக் கொண்டேன். மெல்லப் பதுங்கி அதைப் பிடித்தேன். நீலுவின் எலும்புகளையும் உடம்பின் கடினத்தையும் உணர முடிந்தது. ஆனால் அதன் மயிர் பட்டுப்போல் இருந்தது. நீலுவிடமிருந்து ஒரு தீவிரமான உடல்நெடி வந்தது. தன்னை விடுமட்டும் அது அமைதியாக நின்றுவிட்டு, விட்டதுதான் தாமதம், அடுத்த கம்பத்தை நோக்கி ஓடிற்று.

காற்று என் முகத்தில் மோத, கூந்தல் பின்னே பறந்தது. என் உடம்பு இன்னமும் இறுகியதாய் உணர்ந்ததில், என் தோள்களைப் பின்னே வளைத்து தசைகளைத் தளர்த்த முயன்றேன். நான் கடைசியாக உடற்பயிற்சி செய்தது எப்போது? அது என்ன கிழமை என்று தெரியாததில் எத்தனை நாள் ஆயிற்று என்பதும் தெளிவில்லை. காற்றில் பறக்கும் வண்ணத்துப் பூச்சிகள் போல் நேரத்தைப் பொறுத்தளவில் நான் சுற்றிச் சுழல்வதாய் திடீரென ஒரு பயங்கர உணர்வு ஏற்பட்டது

எதிரே நடந்துவந்து கொண்டிருந்தவர்கள் இப்போது நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் உடைகள் கடும் நிறங்களில் இருந்தன. அவர்களின் நாய் அவர்களைச் சுற்றிய படியே வந்து கொண்டிருந்தது, நடைக்குத் துணைபோல. நீலு நிமிர்ந்து காற்றை நுகர்ந்துவிட்டு பின்னர் பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டது. அவர்களும் நாங்களும் நேருக்கு நேரே வந்தோம்.

அந்தச் சிறிய வெள்ளைநாய் நீலுவிடம் ஓடிவந்து அதைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. நீலு உடம்பை மறைத்துக் கொண்டது.

“ஹலோ....”

“ஹலோ....”

நாங்கள் தலையசைத்து ஒருவருக்கொருவர் முகமன் கூறிக்கொள்கிறோம். நாயுடன் நடப்பவர்களுக்கிடையே இருக்கக்கூடிய தோழமை மட்டுமன்றி, எமக்கிடையில் வேறும் ஏதோ ஆழமாகவிருந்தது. இந்த வெற்றுக் காட்டுவெளியில், எங்கள் வாழ்வுகள் ஒன்றையொன்று விரைந்து தாண்டுவதைப்போல, அதில் ஒரு ஆறுதலும் இருந்தது. இங்கே நாங்கள் தனிமையில் இல்லை. அவர்கள் பின்னால் போய்விட்டார்கள். நகரத்து நாகரீகத்தையும் கார் நிறுத்தும் இடத்தையும் நோக்கிப் போனார்கள். தெருமுன்னே போனது, மலை உச்சியையும் புயலையும் நோக்கி.

நான் மேலே பார்த்துவிட்டு என் மேலங்கியை இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டேன். மலை முகட்டருகில் கருமுகில் திரண்டு கிடந்தது. அது மலை உச்சியை மூடி, அப்பிரதேசம் எங்கும் படர்ந்து கிடந்தது. அகன்றிருந்த மழைத் திரை அண்மித்துக் கொண்டு வந்தது. நாங்கள் திரும்புவதுதான் வழி. ஆனால் நான் தொடர்ந்து போக விரும்பினேன்.

நான் கைக்கடிக்காரத்தை பார்த்ததுதான் தாமதம், என் தலைக்குள் எலாம் அடித்தது. அம்மாவுக்கு அடுத்த தடவை மருந்துகள் கொடுக்க வேண்டும். கடந்த சில வாரங்களில் அவவின் கட்டில் அருகில் இருந்த மேசையில் சிறிய பிளாஸ்டிக் பெட்டிகளில் இருந்த குளிகைகளின் தொகை பெருகியிருந்தது. ஒரு பிரச்சனையைத் தீர்க்கவென்று புறப்பட்டுப் பக்க விளைவுகளாய்ப் பல பரிகாரங்களில் வந்து நிற்கிறது. ஆனால் எதுவுமே அவவைச் சாவிலிருந்து காப்பாற்றப் போவதில்லை. பொக்கற்றிலிருந்த செல்பேசியை என் கை பற்றுகிறது. தாதிப்

பெண்ணுக்குத் தன்வேலை நன்றாகத் தெரியும்தான். ஆனால் நான் ஒரு தடவை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளக் கூடாதா?

காற்று மீண்டும் விரைந்து தாண்டியது. அது பறவை ஒன்றின் பாடலைச் சமந்து வந்தது. ஆனால் நான் அழைப்பெடுக்க விரும்பவில்லை, நானே திரும்பிப் போகும்வரை, நான் மீண்டும் அந்தச் சூழலில் ஈடுபடும்வரை. இந்த எண்ணங்களோடு கூடவே குற்ற உணர்வும் தாக்கியது.

செல்பேசி மீண்டும் பைக்குள் விழுந்தது. நான் மீண்டும் விரைந்து நடக்க ஆரம்பித்தேன். நாயைக் கூப்பிட அது குழம்பி நிமிர்ந்து பார்த்தது.

அடுத்த கேற் இப்போது கண்ணில்பட்டது. அதன் மறுபுறத்தில் உற்சாகமின்றி மேய்ந்து கொண்டிருந்த மூன்று குதிரைகள். ஏற்றத்தின் கடைசி மூன்று படிகளும் சரிவு கூடியவை. குளிர்ந்த உலோகக் கம்பிகளின் மீது சாய்ந்த வேளையில் எனக்கு நன்றாக மூச்சிரைத்தது.

நான் குதிரைகளை அழைத்தேன். ஒன்று, பெரிய வெள்ளைக் குதிரை. வண்டியில் பூட்டுவதாய் இருக்க வேண்டும். அது கேற்றடிக்கு வந்து, என்னிலும் உயரமாய் நின்றது. அதனுடைய நாசிப்பகுதி நாயின் உரோமத்தைப் போலவே மெத்தென்று இருந்தது. என் கையில் தன் தலையை மெதுவாகத் தேய்த்தது.

“உனக்குத்தர என்னிடம் ஒன்றுமில்லை,” என்றேன். என்னுடைய குரல் கேட்டு நாய் நிமிர்ந்து பார்த்தது.

நான் குதிரையின் கன்னங்களை தட்டிக் கொடுத்தேன். அது தன் தலையைத் திடீரெனத் திருப்பிக் கொண்டது. அதற்கு நீலக் கண்கள். நீலக்கண்களுடைய ஒரு குதிரையை நான் ஒருபோதும் கண்டதில்லை. அந்தக் கண்கள் ஏறத்தாழ என் கண்களின் நிறமாகவே இருந்தன, ஆனால் பெரிதாகவும் வட்டமாகவும். அச்சமும் எச்சரிக்கையுமுட்டும் அசாதாரணம் அது.

மற்ற இரண்டு குதிரைகளும் அருகே வந்தன. அவற்றில் இளமையாக இருந்தது, நல்ல அடர் பழுப்பு நிறமான பெண் குதிரை. நான் மெல்லப் பின் நகர்ந்தேன். சில ஆண்டுகளின் முன்பு சவாரிப் பயிற்சியின் போது தன்னுடைய குட்டிக்கருகே சென்றமைக்காக ஒரு குதிரை என்னை உதைத்தது. அடுத்த அடியில் நான் போய்ப் புழுதியில் விழுந்தேன். காலெல்லாம் சிராய்ப்பு, பயிற்சியாளன் வந்து என்னை குனிந்து பார்த்து இளித்தான்.

“குட்டிக்கருகில் போகும் போது பெண்குதிரை என்னை செய்யும் என்று ஒருவராலும் சொல்ல முடியாது,” என்றான்.

நான் நிமிர்ந்து மேகத்தைப் பார்த்தேன். போகவேண்டும். கடைசியாக ஒருதரம் கறுப்பும் வெளுப்பும் கலந்த குதிரையைத் தட்டிக் கொடுத்துவிட்டு மலைச்சரிவில் இறங்கத் தொடங்கினேன்.

காற்று எழும்பியிருந்தது, குளிராக, கூர்மையாக. இன்னும் கருமையாக இருந்த முகில்களின் திசையை நோக்கி நகர்ந்தேன். காருக்குள் பாதுகாப்பாய் போய்ச் சேர்ந்துவிட இன்னும் கொஞ்சத்தாரம் இருந்தது. நீலவும் நானும் மழையில் நனைந்தால் உலகம் ஒன்றும் அழிந்துவிடாதுதான். ஆனால், நானும் மேலங்கி அணிந்திருக்கவில்லை. அம்மாவின் வீட்டில் நீல துடைத்துக் கொள்ள ஒரு துண்டுமில்லை.

கடைசியாகவிருந்தநாய் மூன்றாண்டுகளுக்கு முன் இறந்தது. நான் அதை அம்மாவுக்கு ஒரு அன்பளிப்பாய் வாங்கினேன். அப்போதெல்லாம் ஒவ்வொரு நாளும் வீட்டுக்கு வருவது எனக்கு கஷ்டமாயிருந்தது. அந்த நாய் அம்மாவுக்குத் துணையாக இருக்குமென்று வாங்கினேன். அந்தநாட்களில் அம்மாவால் எழுந்து நடமாடக்கூடியதாகவும், தன் வேலைகளைத் தானே பார்த்துக் கொள்ளக்கூடியதாகவும் இருந்தது. ஆனால் அதிக நாட்கள் ஆவதற்கு முன்பே வீட்டு வரவேற்பறையில் சோபாவில் குந்தியிருந்து பரிசோதனை முடிவுகளை டாக்டர் சொல்லிக் கொண்டிருக்க நான் உலர்ந்த வாயுடன் அதைக் கேட்டுக்

கொண்டிருந்தேன். அம்மா மேல் மாடியில் தனது ஒடுங்கிய கட்டிலில் படுத்திருந்தா.

காற்றில் ஒரு கீச்சொலி கிளம்பிற்று நான் நின்றேன். நாயும் தலையை நிமிர்த்தி மேலே பார்த்தது. ஏதோ உணர்வுடன் அதிர்வதுபோல் அந்தச் சத்தம் மீண்டும் வந்தது. புல்வெளியை நோட்டமிட்டேன். அங்கே எந்த மிருகமும் இல்லை. குதிரைகள் கூட இப்போது நன்கு பின்னேயிருந்தன. பிறகு எனக்கு புரிந்தது. வேலியின் உலோகச் சட்டங்கள் குழாய்களால் ஆனவை. முனைகளும் மூடப்பட்டிருக்கவில்லை. காற்று குழாய்களினூடே வேகமாக புகுந்து வருகையில் அந்த ஒலி வந்தது. காற்று வீச வீச சோகமான குரலில் வேலி மீண்டும் பாடுவது போல் இருந்தது.

நாய் இப்போது களைத்து விட்டது. துள்ளல் குறைந்து நடக்க ஆரம்பித்தது. அதன் நீண்ட உடம்பு இந்த மெது நடைக்கேற்ப மெல்ல நெளிந்தது. காற்றில் மழை மணத்தது. நான் நீலுவை அழைத்து கழுத்துப் பட்டியில் சங்கிலியைக் கொழுவி விட்டேன்.

தார்ப்பரப்பில் முதல் துமிகள் தெறித்த வேளையில் நாங்கள் கார் நிறுத்தத்தின் கேற்றை அடைந்திருந்தோம். சில கணங்களுக்குள்ளாகவே அந்த மாலை நேரத்தை மழை பிளக்க ஆரம்பித்தது. நாங்கள் காரை நோக்கி ஓடினோம். நான் சாரதியின் கதவைத் திறந்து முன் இருக்கையில் ஓட்டிக் கொள்வதற்கு முதலே பின் கதவைத் திறந்து நாயை உள்ளே தள்ளிவிட்டேன். மழை அவ்வளவு ஆக்ரோஷமாக இருந்தது. நாங்கள் நனைந்தோம். ஆனால் நன்கு தோயவில்லை.

காரின் முன்கண்ணாடியில் மழைத்தாரை வழிய வழிய குழல் தோற்றம் திரவமாய் மாறிற்று. நான் என் மூக்குக் கண்ணாடியை கழற்றிவிட்டுச் சிரித்துக் கொண்டேன். நாங்கள் தப்பிவிட்டோம். ஒரு சீரான ஒலியுடன் நாய் தன் உடம்பை நக்கலாயிற்று. மழை காரின் கூரையை மோதிற்று.

எனது பொக்கற்றிலிருந்த செல்பேசி அதிரத் தொடங்கி அதன் மெல்லிய அழைப்பொலியைப்படரவிட்டது. அழைப்பு நிற்பதற்கு முதலே அதை வெளியே எடுத்துவிட வேண்டுமென்று பொக்கற்றைத் துழாவினேன். ஆனால் அழைப்பின் காரணம் எனக்குத் தெரியும். அது எப்போதோ எனக்குத் தெரிந்திருக்குமென்று நினைக்கின்றேன்.

தாதிப்பெண் பேசினா. குரல் கவனமாகவும் அனுதாபத்துடனும் வந்தது. ஆனால் நான் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

கடைசியில் நான் பதிலிறுத்தேன்.

“ஓம், நான் திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறேன்....”

“.....”

“ஓம், இன்னும் சில நிமிடங்களில் அங்கிருப்பேன்....”

நான் போனை நிறுத்தினேன். மலையடிவாரத்தில், மழை ஒலியைக் கேட்டவாறே காருக்குள் நான் தனித்திருந்தேன்.

பழைய வாளி

ருஷ்யக் கதை: அலெக்சாந்தர் சல்செனித்சின்

ஆமாம், “கட்டுன்” காட்டை அறிந்து கொள்ளப் பயணிப்பதென்பது பழைய படையாள் ஒருவனுக்கு மனச்சோர்வளிக்கும் விஷயம்தான். பதினெட்டு ஆண்டுக்கு முற்பட்ட மிச்ச சொச்சங்கள் இன்னமும் பத்திரமாயிருக்கும் இடமொன்று அங்கு உள்ளது. ஒரு பகுதி சிதைந்து போய், ஒரு காலத்தில் அது நீளப்பதுங்கு குழியொன்றாகவோ அல்லது முன்னரங்கச் சுடுகலன் துருப்புக்களின் சூட்டு நிலையாகவோ இருந்ததென்பதைச் சொல்லவே கடினமாயிருந்தது.

ஆனால் அது காலாட்படையணியொன்றின் பலமான நிலையாக- இற்றுப்போய்விட்ட மேல் கோட்டுக்கள் அணிந்த, பருத்த, பெரியரறியா ருஷ்யப் படையணியொன்றின் சிப்பாய்கள் வெட்டிப்பதுங்கிய குழியாக- இருந்திருக்கச் சாத்தியமதிகம். காலப்போக்கில் கிடங்குகளின் கூரைமரங்கள் அகற்றப்பட்டாலும், அதர்கள் தெளிவாகவே தெரிந்தன.

நான் இங்கே ஒரு போதும் போரிட்டிருக்காதபோதும், இதே போல் அருகிலிருந்த இன்னொரு காட்டில் நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டிருந்தேன். ஒவ்வொரு கிடங்காக நடந்து நோக்கி, அந்த இடத்தின் அமைப்பை மீளமைத்துப் பார்க்க முயன்றேன்.

இருந்தாற் போல ஒரு கிடங்கிலிருந்து வெளியே வருகையில், ஒரு பழைய வாளியொன்றை எதிர் கொண்டேன்.

பதினெட்டு ஆண்டுகட்கு முன்னால் அங்கு விடப்பட்டிருப்பதற்கு முன்பே தன் வாழ்வின் நல்ல பகுதியை வாழ்ந்திருக்கக் கூடிய வாளி.

என்றாலும் அப்போரின்போதான முதலாவது குளிர் காலத்திலேயே அது உடைந்து போயிருக்க வேண்டும். எரிந்து போன ஊரொன்றிலிருந்து அதைக் கண்டெடுத்திருக்கக் கூடிய புத்திசாலியான ஒரு படையாள், அதனுடைய கீழ்ப்பகுதியை மடக்கி அதனை ஒரு கூம்பாக்கி, அதைத் தன் தகர அடுப்பைப் புகைப்போக்கிக்குப் பொருத்துவதற்குப் பயன்படுத்தியிருக்கிறான். இங்கே, இதே பதுங்கு குழியில் ஒரு தொண்ணூறு நாட்களுக்கோ அல்லது ஒரு நூற்றைம்பது நாட்களுக்கோ, முன்னரங்கு இவ்விடத்தில் நிலைகொண்டிருந்த காலம் வரை - இந்த உடைந்த வாளியினூடாகப் புகை போய்க்கொண்டிருந்திருக்கும். அது பயங்கரமாய்க் கனன்றிருக்கும், படையாடகள் தங்கள் கைகளை அதன் மேற்பிடித்துச் சூடாக்கியிருப்பார்கள், அதிலே ஒரு சிகரட்டைப்பற்ற வைக்க முடிந்திருக்கும். பாணைக் கூட வாட்டியிருக்கலாம்.

எப்போதோ இறந்து போய்விட்டிருக்கக்கூடிய அங்கிருந்து ஆட்களின் சொல்லாது போன நினைவுகளையும், எழுதாத கடிதங்களையும் போல அந்த அளவு புகை அந்த வாளியினூடாக வெளியேறியிருக்கும்.

பிறகு ஒரு பிரகாசமான காலை வேளையில் அந்தப் பதுங்கு குழி கைவிடப்பட்டு அந்தத் தந்திரோபாய நிலை இடம் மாறியிருக்கும். “புறப்படுங்கள், நகருங்கள்!” அதிகாரி கத்தியிருப்பான். ஒரு படைச்சேவகன் அடுப்பை அணைத்து “டீரக்”கில் மற்றச்சாமான்கள் மேல் வைத்திருப்பான். எல்லாம் ஏற்றி, உடைந்த வாளிக்கு மட்டும் இடமில்லாது போயிருக்கும். “அந்த அழுக்குப்பிடித்ததை எறி,” என்று இள நிலை அதிகாரி கத்தியிருப்பான், “புதிய இடத்தில் உனக்கு வேறு கிடைக்கும்.”

அவர்கள் நீண்ட தூரம் போக வேண்டியிருந்தது. அத்தோடு கதகதப்பான இளவேனில் வரவும் இன்னும் வெகு நாட்களில்லை.

சேவகன் உடைந்த வாளியோடு அப்படியே நின்று விட்டு ஒரு பெரு மூச்சுடன் அதைப்பதுங்கு குழி வாசலில் போட்டான். எல்லோரும் சிரித்தார்கள். அதன் பிறகு கூரையாகப் போட்டிருந்த மரங்கள் கழற்றப்பட்டு, உள்ளிருந்த படுக்கைகளும் மேசையும் அகற்றப்பட்டன. ஆனால் அந்த விசுவாசமிக்க வாளி மட்டும் கிடங்கினருகிலேயே கிடந்து கொண்டது.

அங்கே நின்று கொண்டிருந்த வேளையில் என் கண்களில் நீர் சுரந்தது. அவர்கள் எவ்வளவு அற்புதமானவர்கள், அந்தப் போர்க்காலத்தின் நண்பர்கள்! எங்களை இயக்கிக் கொண்டிருந்த அந்த உயிர்ப்பு, எமது நம்பிக்கைகள், தன்னலந் தாண்டிய எங்கள் நட்பு, எல்லாம் புகை போல் மறந்து விட்டன... இனிமேல் ஒரு பயனுமே இருக்கப்போவதில்லை, அந்தத் துருப்பிடித்து மறக்கப்பட்ட அந்த வாளிக்கு.

மௌ

பிரெஞ்சுக் கதை: லே கிளேசியோ

மழைகாலம் விரைவில் வந்துவிடும். என்றாலும் இப்போது வெய்யில் கொளுத்திக் கொண்டிருந்தது. பிற்பகல் வேளைகளெல்லாம் துளிக்காற்றுக் கூட இல்லாமல் முடிவற்றுத் தொடர்வனவாயிருந்தன. மௌ, நடுக்கூடத்திற்குப் போகும் வழியிலிருந்த மடிப்புக் கட்டிலிற் கிடந்து கொள்வாள். குளிர்ச்சியான அந்தச் சீமேந்துச் சுவர்கள் வெப்பத்திலிருந்து காப்பாற்றின. ஜியோ. ப்றொய் பிந்தித்தான் வருவான். அவனுக்கு எப்போதுமே கப்பல்துறையின் இறக்குமதி மேடையில் நிறைய வேலைகளிருந்தன, சரக்குகளை விநியோகிப்பது, சிம்ஸனின் இடத்திலும் கிளப்பிலுங் கூட்டங்கள், என்று. களைத்து வீடு வந்ததும் படிப்பறையைத் தாளிட்டுக் கொண்டு படுத்து ஆறு, ஏழு மணிவரை உறங்குவான். மௌ, ஆபிரிக்காவைப் பற்றி கனவுகள் கண்டிருந்தாள். குதிரைமீதேறி காடுகளுக்குள் போகும் நீண்டசவாரி, மாலையில் கேட்கும் காட்டுமிருகங்களின் கரகரப்பான கத்தல்கள், அழகும் ஆபத்தும் பளிச்சிடும் மலர்கள் நிறைந்த அடர்ந்தகாடுகள், அவற்றுள் புதிராய்த் தொடரும் பாதைகள்... ஆனால் இங்கே இப்படியாயிருக்குமென்று அவள் நினைத்திருக்கவில்லை. விறாந்தையில் தவமிருக்கும் நாட்களின் அலுப்பும், வெப்பங் கக்குந் தகரக் கூரைகள் நிறைந்த

ஊருமாய்! மேற்காபிரிக்க வர்த்தகநிறுவனங்களின் பணியில் இணைந்து புதிதுபுதிதாய் இங்கிலாந்திலிருந்து வந்திறங்கும் சவர்க்காரம், கழிப்பறைக் கடதாசி, உப்பிட்ட மாட்டிறைச்சி அடைத்தகரங்கள், என்றெல்லாம் நிறைந்தபெட்டிகளையும், மூடைமூடையாய் வந்திறங்கும் அரிசியையும் கணக்கெடுக்கும் வேலையில் தன்னுடைய பொழுதிற் பெரும்பகுதியை ஜியோ. ப்ரொய் அலன் கழித்துக் கொண்டிருப்பானென்று அவள் கற்பனை கூடச் செய்ததில்லை. அதிகாரிகளின் வீம்புப் பேச்சுக்களில் மட்டுந்தான் வனவிலங்குகள் வந்தன. கிழங்குவயல்களுக்கும் எண்ணெய்ப்பனைத் தோட்டங்களுக்கும் இடமளிக்கவேண்டுகாடுகள் மறைந்துபோயிருந்தன.

ஒவ்வொருவாரமும் மாவட்டஅதிகாரியின் வீட்டில் நடைபெறுங் கூட்டங்களைப் பற்றியுங் கூட மொள கற்பனை செய்திருக்கவில்லை. காக்கி உடையும், முழங்காலளவு கம்பளி உறையுடன் கறுப்புக் காலணிகளும், கையில் விஸ்கி கிளாசமாய் முற்றத்துத் தளத்தில் நின்றுகொண்டு அலுவலகம் பற்றிப் பேசும் அதிகாரிகள், இளநிறத்து ஆடைகளும் மென்மையான காலணிகளுமாய்த் தத்தம் வீட்டு வேலைக்காரிகளுடனான பிரச்சனைகள் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் அவர்களின் மனைவியர். வந்து ஒரு மாதங்கூட ஆவதற்குள் ஒரு பிற்பகல் ஜியோ. ப்ரொயுடன் ஜெரால்ட் சிம்ஸன் வீட்டுக்கு மொள போயிருந்தான். சிம்ஸன் துறைமுகத்திலிருந்து அதிக தூரமில்லாத ஓரிடத்தில் ஒரு பெரியமரவீட்டில் வசித்துவந்தார். காலஓட்டத்தில் அவ்வீடு கணிசமாகச் சிதிலமுற்றிருந்ததால் அதனைப் புதுப்பிக்கும் வேலையிலும் சிம்ஸன் ஈடுபட்டிருந்தார். கிளப்பின் உறுப்பினர்களுக்காகத் தோட்டத்தின் நடுவில் ஒருநீச்சல் தடாகம் கட்டவேண்டுமென்ற எண்ணமும் அவருள் தோன்றியிருந்தது.

அது தேநீர் வேளை. அந்தநேரத்தின் வெக்கை ஆட்களை உருக்கி வடிப்பதாயிருந்தது. கறுப்பர்களான அந்த வேலையாட்கள் கைதிகள். வேறு ஆட்கள் கிடைக்கவில்லையென்பதாலோ, அல்லது கிடைத்தாலும் அவர்களுக்குக் கூலிகொடுக்க வேண்டுமென்பதாலோ,

அரசப்பிரதிநிதியான றலியின் மூலம் இவர்களைப் பெற்றிருந்தார் சிம்ஸன். விருந்தினர்கள் வந்த அதேவேளையிலேயே வேலையாட்களும் வந்தார்கள். இடதுகணுக்காலிற் போடப்பட்டிருந்த வளையங்களிற் பொருத்தியிருந்த சங்கிலியால் அவர்கள் பிணைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். விழுந்து விடாமலிருப்பதற்காக அவர்கள் அணிநடைபோல் அடிவைத்து நடக்கவேண்டியிருந்தது.

மௌ முற்றத்துத் தளத்திலிருந்து திகைப்பும் வியப்புமாயப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். சங்கிலியாற் பிணைக்கப்பட்ட அந்தமனிதர்கள் தோட்டத்தைக் கடந்து கொண்டிருந்தார்கள் தோள்களிற் சவள்களும், கணுக்காலிற் பிணைக்கப்பட்ட வளையங்கள் சங்கிலியை இழுக்கும் ஒவ்வொரு தடவையும் எழும் சீரான ஓசையுமாய். “லெ.ப்ற், லெ.ப்ற்” உடுத்தியிருந்த கந்தல்களுக்கூடாகக் கறுத்தமேனிகள் உலோகம் போல் மினுமினுத்தன. அவர்களிற் சிலர் முற்றத்துத் தளப்பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். களைப்பும் துன்பமும் அந்த முகங்களை அரித்திருந்தன.

விறாந்தையில் உணவு பரிமாறப்பட்டது. “:பூ.பூ” வும் வாட்டிய ஆட்டிறைச்சியும் நிரம்பிய பெரிய வட்டில்கள், நொறுக்கிய ஐஸ் தூள்கள் போட்ட கொய்யாப்பழச்சாறு நிறைந்த கிளாஸ்கள். நீளமான மேசைகளின் மேற்போடப்பட்டிருந்த வெள்ளை மேசைவிரிப்பின் மேல், அரசப் பிரதிநிதியின் மனைவி கையாலேயே அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த மலர்க்கொத்துக்கள். விருந்தாளிகள் சிரிப்பு முழங்க உரத்துப் பேசினார்கள். ஆனால் தோட்டத்தின் மறுமுனையில் மண்ணைத் தோண்டத் தொடங்கியிருந்த கைதிகளின் மேலிருந்து கண்களை எடுக்க இயலாதவளாயிருந்தாள், மௌ. காவலர்கள் அவர்களின் சங்கிலிகளை அகற்றியிருந்தாலும் கணுக்கால்களைச் சுற்றிப் போடப்பட்டிருந்த வளையங்கள் இன்னமும் அவர்களுக்கு இடைஞ்சலாகவே இருந்தன. ஜெரால்ட் சிம்ஸன் தன்னுடைய நீச்சல் குளத்தைக் கட்டப் போகிற அந்தக் கடுநிலத்தை அவர்கள் குந்தாலிகளாலும் மண் வாரிகளாலும் ஓங்கிச்

சாடினார்கள். அது பயங்கரமாயிருந்தது. அந்த வைரநிலத்தை வெட்டும் ஓசை, கைதிகள் மூச்சுவாங்கும் ஒலி, அவர்களின் கால் வளையங்கள் குலுங்கும் சத்தம், இவற்றைவிட வேறெதுவும் மௌவின் காதுகளில் விழவில்லை. அழுகையே வந்துவிடும் போல் அவளுக்குத் தொண்டை அடைத்தது. மேசையைச் சுற்றி வெள்ளைவெளேரென்று உட்கார்ந்திருந்த ஆங்கிலஅதிகாரிகளைப் பார்த்தாள்.

ஜியோ. ப்றொய் தன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்று அவள் மனம் அவாவியது. ஆனால் யாருமே அவளைக் கவனிப்பதாயில்லை. பெண்கள் தொடர்ந்து சாப்பிட்டபடியும் சிரித்தபடியும் இருந்தார்கள். சிம்ஸனின் பார்வை அவள் மீது ஒருகணம் நிலைத்தது. மூக்குக் கண்ணாடிக்குப் பின்னால் தெரிந்த அந்தக் கண்களில் அசாதாரணமான ஏதோ ஒன்று பளிச்சிட்டது. கைக்குட்டையால் தமது சிறிய பொன்னிற மீசையை அவர் துடைத்துக்கொண்டார். அவரைப் பார்க்கவே பிடிக்காத அளவிற்கு வெறுப்பாய் வந்தது. அவர் மேலிருந்த பார்வையை அகற்றினாள்.

தோட்டத்தின் தொங்கலில் வேலி போலிருந்த கம்பிவலைத் தட்டிக்கருகில் முதுகிலும் தோள்களிலும் வியர்வை பளபளக்க அந்தக் கறுப்புமனிதர்கள் வெயிலின் வெப்பத்தில் வதங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இடைவிடாது ஒலிக்கும் அவர்களின் அந்த முக்கல் மூச்சு “அஹங்கக்!” அவர்கள் பூமியைக் கொத்தியபோது ஒவ்வொரு தடவையும் அந்தவலியின் வெளிப்பாடு.

மௌ திடீரென எழுந்தாள். கோபத்தால் நடுங்குங் குரலுடன் பிரஞ்சு மற்றும் இத்தாலிய மொழிகளுடன் சாயல் கொண்ட தனக்கேயுரிய அந்த ஆங்கில உச்சரிப்பில் அவள் சொன்னாள், “என்னதான் இருந்தாலும் நீங்கள் அவர்களுக்கும் ஏதாவது சாப்பிடவோ, குடிக்கவோ கொடுக்கவேண்டும். இல்லையா? பாருங்கள், அந்தப் பாவப்பட்ட பிறவிகளுக்குப் பசி, தாகம் இராதா?” மௌ, “பாவப்பட்டபிறவிகள்” என்ற கொச்சைப் பதத்தைப் பயன்படுத்தினாள்..

திகைப்புற்ற ஓர் அமைதி நிலவிற்று. நீண்ட ஒரு நிமிடத்துக்கு விருந்தினர் எல்லோரது பார்வைகளும் அவளை நோக்கித் திரும்பிவெறித்தன. ஜியோப்ரொய் கூடத் தன்னைப் பார்த்துத் திகைத்துப் போனான் என்பதை அவள் கண்டாள்.. அவன் முகம் சிவந்து, வாய் கோண, இறுக்கிய முஷ்டிகள் மேசையில் அழுந்தின.

ஜெரால்ட் சிம்ஸன் தான் முதலில் தன்னுணர்வுக்குத் திரும்பினார், “ஓமோம், அதுசரி என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன்,” என்று வெறுமனே சொன்னவாறு.

வேலையானைக் கூப்பிட்டு உத்தரவுகள் போட்டார் ஒரு நிமிடத்தில், காவலாளிகள் கைதிகளை கண்பார்வையில் இருந்து அப்புறப்படுத்தி, வீட்டின் பின்னால் அழைத்துச் சென்றார்கள். மௌவை நக்கலாகப் பார்த்தவாறு மாவட்ட அதிகாரி பிறகுசொன்னார், “சரி இப்போ பரவாயில்லை, இல்லையா? அவன்களும் நாசமாய்ப்போன சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். நாங்களும் இனிக் கொஞ்சம் ஆறுதலாய் இருக்கலாம்.”

விருந்தினர்கள் அரைமனதுடன் சிரித்தார்கள் விறாந்தையின் தொங்கலில் இருந்த பிரம்புக் கதிரைகளில் உட்கார்ந்து கோப்பியைக் குடித்துச் சுருட்டைப் புகைத்தவாறே ஆண்கள் பேசுவதைத் தொடர்ந்தார்கள் பெண்கள், மேசையைச்சுற்றி திருமதி. றலியுடன் உரையாடியபடியே இருந்தார்கள்.

பின்னர், ஜியோப்ரொய் மௌவின் கையைப் பற்றித் தன்னுடைய காரில் வீட்டிற்கழைத்துச் சென்றான்.

வெறிச்சிட்டுப் போய்க் கிடந்த அந்தப்பாதையில் விரைவாகச் காரைச் செலுத்தினான். கைதிகளைப் பற்றி ஒருவார்த்தை கூட அவன் பேசவில்லை. ஆனால் அதற்குப் பிறகு தன்னுடன் மாவட்ட அதிகாரியின் வீட்டிற்கோ, அரசமுகவரின் இடத்திற்கோ வருமாறு அவளை அவன் ஒருபோதும் அழைக்கவில்லை. ஜெரால்ட் சிம்ஸனும் தப்பித்தவறி தெருவிலோ அல்லது

துறைமேடையிலோ மௌவைச் சந்திக்கிற வேளைகளில் வேண்டாவெறுப்பாக முகமன் மட்டும் கூறிவிட்டுப் போய் விடுவார். இலகுவில் இனங்கண்டுவிட முடியாத ஒரு அலட்சியத்துக்கப்பால் வேறெதுவுமே அந்த நீலவிழிகளின் வெறிப்பில் தென்படாதமை அவளுக்கு ஒன்றும் வியப்பாய் இருக்கவில்லை.

(‘ஒன்றிஷா’ நாவலிலிருந்து)

வகுப்பு

ஐமேய்க்ககக் கதை: மைக்கல் றெக்கோட்

காலை பகலாகும் வேளை. ஐமேய்க்காவின் அந்தக் குடியிருப்பின் காய்ந்து வறண்ட காணியில் ஒரு சோகை பிடித்த மாமரத்தின் கீழ், வகுப்பு நடந்துகொண்டிருந்தது. அமளிப்படும் பெண்களுக்கும், அங்கும் இங்கும் அலைந்தபடி கஞ்சா அடிக்கும் ஆண்களுக்கும் அதைக் கவனிக்க நேரமில்லை.

ரோனிதான் ஆசிரியர். சிறிய உருவம். பதினேழு வயது. முரட்டுத்தனம் தெரிகிற தோற்றம். கல்லில் உட்கார்ந்து தன் மாணவர்களுக்குப் போதனை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறான். இலேசாக எண்ணெய் தேய்த்த துணியால் அவன் கரங்கள் ஒரு துப்பாக்கியை அன்புடன் துடைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

நாலு பையன்கள்தான் வகுப்பில். ஒன்பதுக்கும் பதின்நாலுக்கும் இடைப்பட்ட வயது. கிழிந்து போன காற்சட்டைகளுடன் அழுக்குக் காட்போட் துண்டுகளில் உட்கார்ந்தபடி முன்னாலிருக்கிற தங்கள் ஹீரோவைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பிரமிப்பும் பரவசமும் மின்னும் கண்கள்.

“நீங்கள் எப்பவும் உங்கள் ஆயுதத்தை சுத்தமா வைச்சிருக்கவேணும்,” ரோனி விளக்குகிறான்.

“ஒரு சுத்தமான துப்பாக்கிக்கு எப்பவுமே மதிப்பிருக்கு. நேற்று ராத்திரி ஒரு அலுவலாகப் போன போது ராக்ஸிக் காரன்ரை தலைல இதை நீட்டவேண்டி வந்தது! அந்த நேரம்

இது அழுக்காயிருந்திருந்தா, அவன் என்னை ஒரு தொழில் தெரிஞ்சுவன் என்றே நம்பியிருக்கமாட்டான்.”

மாணவர்கள் ஆளை, ஆள் பார்த்துப் புன்னகைத்தார்கள், ரோனி தொழில் தெரிந்த ஆள் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும்.

“அதனால்தான் வேற கதையில்லாமல் வாகனத்தைத் தந்திட்டான்.”

ஒன்பது வயதுப் பையன் கையை உயர்த்தினான்.

“அவனைக் கொலை பண்ணீட்டிங்களா?”

ரோனி தலையசைக்கிறான். தோட்டாக்கள் சரியான விலையுள்ள சாமான்கள் என்பதை அவன் சுட்டிக்காட்டினான். “நீங்கள் அதுகளை வீணாக்கக்கூடாது.”

பையன்கள் புரிந்து கொண்டவர்களாய்த் தலையாட்டினார்கள்.

துப்பாக்கிக் குழாய்க்குள் துணியை நுழைத்தவாறே ரோனி சொல்கிறான்.

“பாருங்கோ, இந்த ஓட்டை எவ்வளவு சின்னது. ஆனா இது உங்கட மூஞ்சைக்கு இரண்டங்குலத்துக்கு முன்னாலை இருக்கும்போது ஆள்விழுங்கிக் கிடங்கு போலத் தெரியும்!”

ஏதோ நினைவு வந்தவனாக அவன் சிரிக்கிறான்.

“அந்தக் கடைக்காரனைக் கேட்டுப்பார்த்தால் தெரியும். இரவு கடை பூட்டுகிற நேரம். காரைக் கொண்டு போய் முன்னால விட்டுவிட்டு, என்ஜினையும் நிற்பாட்டாமல் ஆளிலை பாய்ந்தேன்!”

காசும் கடைச்சாமான்களுமாய்த் தான் அடித்த மின்னல் வேகக் கொள்ளையை விபரித்து விட்டு ரோனி தொடர்கிறான்.

“எல்லாம் முடிச்சிட்டு. நான் புறங்காட்டிக் கொண்டு கடைக்கு வெளியாலை மெல்லமெல்ல வாறன், என்றை துவக்கு அவனைக் கவனிச்சபடி! அவனும் அதைத்தான் கவனிச்சபடி! என்ற முகத்தைக்கூடப் பார்த்திருக்க மாட்டான், நிச்சயமா!”

துவக்கின் கைப்பிடியை மினுக்கியபடி ரோனி சொல்கிறான்.

“தொழில் செய்யிறவனுக்கு ஆயுதந்தான் முக்கியம். அதைத் துடைச்சுத் துப்பரவா வைச்சிருக்க வேணும். இண்டைக்கு காலைச்சாப்பாடு இது தந்ததுதான். காசை அம்மாட்டைக் குடுத்தன், ஷெல்லிக்கும் மாவினுக்கும் இந்த மாதம் பள்ளிக்காசு கட்டட.”

பதினாலு வயதுக்காரன் கேட்கிறான்.

“இது உங்களுக்கு எப்பிடிக்கிடைச்சது ரோனி?”

“நியூயோர்க்கிலிருந்து அப்பர் அனுப்பினது. கஸ்ரம்ஸ் கெடுபிடிகள் இறக முந்தி...”

பத்து வயதுக்காரன் முதல் தடவையாகப் பேசுகிறான்.

“இதை ராத்திரிப் பாவிச்ச நீங்களா, ரோனி?”

சுத்தமாக்கும் வேலை தொடங்கமுதல் அதிலிருந்து கிளம்பிய காந்தல் மணம் நினைவுக்கு வந்தவர்களாய் ஆவலுடன் ரோனியின் முகத்தை நோக்கினார்கள் பையன்கள். ரோனி தலையாட்டுகின்றான். இதயங்கள் படபடக்கின்றன. இதோ வருகிறது உச்சக் கட்டம்.

“நான் கிங்ஸ்ரனுக்கு திரும்பிக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு சிவப்பு லைற் பின்னாலே வந்துகொண்டிருக்கு... பொலீஸ்காறன் துரத்திக் கொண்டு வாறான்! என்ர கார் சறுக்கி ஒரு விளக்குக் கம்பத்திலை மோதிற்றுது! பொலீஸ் கார் வந்து பின்னாலே நிக்ந்து. ஒருத்தன் இறங்கி வாறான். ‘ஐசியைக் காட்டு...’ எண்டான், என்னைச் சோதிக்க வேணுமென்டான்...”

“வடிவாச் சோதியுங்கோ ஐயா,” காராலை இறங்கினன். நான் பிறகும் மறியலுக்குப் போனா, அம்மா பாடு என்னாகும் எண்டு யோசினை வந்தது... ஆள் கிட்ட வர... மெல்ல எடுத்தன்.”

பையன்கள் மூச்சுவிட மறந்து கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் - இதுதான் இடம்.

ரோனி துவக்கை உயர்த்துகிறான். “நெஞ்சிலை ஒரு சூடு!” அவன் கை இழுத்துக்கொள்கிறது.

ஒன்பது வயது கிளுக்கிட்டது. “அப்ப ஆள் சரியா?”

“வேறென்ன?” என்பது போல் ரோனி தோள்களைக் குலுக்கினான்.

பதினாலு வயது, ஒன்பதை அதட்டியது, “நெஞ்சிலை வெடி வைச்சா வேறயென்ன நடக்கும்?”

ரோனி அமைதியாகச் சொல்கிறான்,

“ஆயுதம் சரியில்லையெண்டா, சூடு தவறியிருக்கும். அவன் என்னைப் போட்டிருப்பான்.”

“ரோனி?” பதினாலு வயது மெல்லக்கேட்டது.

“என்ன?”

“அடுத்தமுறை தொழிலுக்குப் போகேக்கை என்னையுங் கூட்டிக் கொண்டு போறீங்களா?”

ரோனி, வேண்டுகோளைப் பரிசீலிக்கிறான்.

பதினாலு வயது? அப்ப, ஆயத்தமாகத்தான் வேணும்.

“உனக்கு ஒரு ஆயுதம் வேணுமே, சட்ஸ்...”

பையன் ஆமோதிப்பது போலத் தலையாட்டினான்.

“பாப்பம்”, என்கிறான் ரோனி.

சட்சின் கண்களில் நம்பிக்கை ஒளி தோன்றுகிறது.

“உங்களிட்ட வேறே இருக்கா?”

ரோனி, தலையைக் கதவுப் பக்கம் காட்டுகிறான். “உள்ளே.”

சட்சுக்கு மகிழ்ச்சியில் தொண்டை அடைத்துக் கொண்டு, சொற்கள் வெளிவரக் கஷ்டப்பட்டன.

“எப்ப?... எங்கே?..”

“பொலிஸ்காரனரை.” ரோனி சொல்கிறான், “அதை விட்டுட்டு வருவனெண்டு நினைச்சியா? இதைத்துடைச்ச முடிச்சிட்டு எடுத்துக் கொண்டு வந்து தாறன். நீ அதைத் துடை.”

ஒரு வீரலசைவில்

ஆங்கிலக் கதை: ரோல்ட் டால் (தழுவல்)

“இல்லை மிஸ்டர் போலன், நான் உங்களுக்கு நிரூபித்திருக்கிறேன் -இது பிழை பட இடமில்லை....” கமலதேவன் உணர்ச்சிவசமுற்றவனாய், இருவருக்குமிடையிருந்த மேசையில் பரவிக்கிடந்த காகிதங்களைச் சுட்டிக்காட்டினான்.

இடியப்பச் சிக்கல் போன்ற மின் சுற்றுப்படங்கள் , கணக்குகள், வரை படங்கள், அட்டவணைகள், அதிகராதித் தொகுப்புப் போல ஆயிரக்கணக்கிற் சொற்கள், ஆளிகள் மற்றும் டயோட்டுக்களின் அமைப்பு, துளையிடுங்கருவி, மிக நூதனமான மின் தட்டச்சு எல்லாவற்றிற்குமான திட்டம், பொத்தான்களால் நிரம்பிய கட்டுப்பாட்டு அமைப்பு.....

“நான் அதைச் சந்தேகிக்கவில்லை, கமல்” போலன் அமைதியாகச் சொன்னார்.

“உன் மேதமையை நானோ இந்த நிறுவனமோ ஐயுறவில்லை. ஆனால் உனக்கேன் இப்படி மூளை போக வேண்டும்? கதை எழுதுகிற மெஷின் உனக்கெதுக்கு?”

கமல். ஒரு நிமிஷம் அமைதியாக இருந்தான். பிறகு சொன்னான்,

“சில விசயங்களை உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும்”

“எதை வேண்டுமானாலும் சொல்லு”

“மிஸ்டர் போலன். நான் இலங்கையிலிருந்து வந்து பத்தாண்டுகளுக்கு மேலாகி விட்டது. உங்களையும் கொம்பனியையும் பொறுத்தவரையில் கமல் ஒரு அதீத திறமையுள்ள, அசாத்திய பட்டங்களைப் பெற்ற எலக்ரோனிக் விண்ணன். உலகப் புகழ் பெற்ற கொம்பியூட்டர் தயாரிப்பு நிறுவனத்தில் பொறுப்பான பதவி வகிப்பவன். அவன் வாழ்வு மிக வெற்றிகரமானது. ஆனால், என்னளவில் அப்படியல்ல.”

மிஸ்டர் போலனுக்குப் புரியவில்லை, சுங்காளை எடுத்துவிட்டு முன் தள்ளி உட்கார்ந்தார்.

“நான் ஒரு எழுத்தாளனாக விரும்பினேன்.”

“எழுத்தாளனாகவா?”

“ஆமாம், என்னுடைய இந்த முப்பத்தைந்து வருட வாழ்வில் இருபத்தைந்தாண்டுகளுக்கு மேலாக இந்த ஆசை என் ஆத்மாவில் சுவறி இருக்கிறது. அநேகமான யாழ்ப்பாணத்துப் பையன்களைப் போலவே, சின்ன வயதிலிருந்தே, தமிழ், கணக்கு - இரண்டும் எனக்குப் பெரும் மகிழ்வைத் தருகின்ற விசயங்களாய் இருந்தன. எழுத்துக் கூட்டிப் படிக்கத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே எழுத்தாளனாகிற ஆசை என்னுள் முளைவிட்டது. மாணவப் பருவத்தில் கவிதை எழுதத் தொடங்கினேன். பிறகு கட்டுரை, நாடகம், கதைகள், நாவல்கள், உங்களுக்குத் தெரியுமா? ஐயா, ஒட்டுமொத்தமாக என் படைப்புக்கள் முந்நூற்றுக்கு மேலே! இங்கே வந்த பிறகு கூட எழுதுகிற வேலையை விடவில்லை... பிரசுரமானவை ஐந்து கூட இரா....”

போலன், கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“எனக்குத் தெரியும் - அச்சேறுகிற எத்தனையோ விசயங்களுடன் பார்க்கும் போது-என் எழுத்துக்கள் மிகத் தரம் வாய்ந்தவை: உண்மையாக எழுதப்பட்டவை. ஆனால் மிகப்பெரும்பாலான பத்திரிகைகள் தயாரிப்புகளையே திறமான இலக்கியங்கள் என்று பிரசுரித்துக்கொண்டிருக்கின்றன.”

“தயாரிப்புக்கள்?”

“ஆமாம்.... படித்துப்பார்த்தால் உங்களுக்குப் புரியும்....”

“உன் துன்பம் புகிறது. சரி, கமல்... ஆனால் அதற்கும் இதற்கும் என்ன தொடர்பு என்று என்னால் ஊகிக்க முடியவில்லை.”

“நான் பழி வாங்கப்போகிறேன்.....”

“யாரை?”

“பத்திரிகைக்காரர்களை, எழுத்தாளர்களை! என் கொம்பியூட்டர் கதைகளை எழுதப்போகிறது. இன்னும் சரியாகச் சொல்வதானால் - மின்னல் வேகத்தில் அடித்துத் தள்ளப்போகிறது...”

-போலன், கமலதேவனைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார்.

ஆறு மாதங்களின் பின் இது நடந்தது.

புதிய மிஷின் நின்றுகொண்டிருக்கிற கூடத்திற்கு கமல் போலனை அழைத்து வந்தான்.

கட்டுப்பாட்டு மேசையில் வரிசை வரியாகப் பொத்தான்கள் - தட்டச்சு யந்திரத்தின் மேற்புறம் மாதிரி. மேலே சிறிய மின்குமிழ்கள்.

“எந்த மொழி?”- போலன் கேட்டார்.

“..போர்ட்ரான்.”

“புரோ கிராமிங்கைக் கேட்கவில்லை. எந்த மொழியில் கதை வரப்போகிறது?”

“இப்போதைக்கு இங்கிலீஷ்தான் - இரண்டு காரணங்களுக்காக”

“என்னது?”

“ஒன்று- மெஷினின் சாத்தியப்பாட்டை முற்று முழுதாக உங்களுக்கு நிரூபிப்பது. மற்றது - ஆரம்பத்திற்கு, இங்கிலீஷ் வசதியான மொழி...”

“இங்கே பாருங்கள்...” ஒரு பொத்தான் வரிசை முழுவதும் கதைகளைப் பிரசுரிக்கிற சஞ்சிகை பத்திரிகைகளின் பெயர்கள், பிறகு இரண்டு வரிசைகளில் “தீம்”கள் - முதற் பகுதி சமூகப் பார்வையுள்ள கதைகள். மற்றது, பொழுது போக்குக் கதைகள். முதலாவதன் கீழ் இனப்பிரச்சனைக் கதை, வர்க்கப் பிரச்சனைக் கதை, என்றிருந்தன. இரண்டாவதன் கீழ் குடும்பக் கதை, காதற் கதை, செக்ஸ் கதை, துப்பறியும் கதை, துப்பறியும் செக்ஸ் கதை, சரித்திரக் கதை, நகைச்சுவைக் கதை, உருவகக் கதை என்று பொத்தான்கள். மற்ற வரிசையில் பாத்திரங்கள் என்றிருந்தது “எண், பால், வயது. பிறகு, பகைப்புலம் பற்றிய பொத்தான்கள். அடுத்த வரிசை மொழி நடை - ஐந்து பொத்தான்கள் அதில், கடைசியாக வடிவம் - சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல் என்ற பிரவுகள். இப்படியாக பத்துக்கு மேற்பட்ட வரிசைகளில் தேர்வுப் பொத்தான்களிருந்தன.

“பார்க்கிறீர்களா?”

“ம்ம்...” என்றார் போலன். “உங்கள் தெரிவு...” என்றான் கமல்.

“ஒரு விரலசையில் மாபெரும் எழுத்தாளராகப் போகிறீர்கள்.” நரைத்த தாடியை இடது கையால் வருடியபடி, போலன் வலக்கை சுட்டு விரலால், ஒவ்வொரு வரிசையிலும் ஒவ்வொரு பொத்தானாக - யோசித்து யோசித்து - அழுத்தலானார்: “இனப்பிரச்சனைக் கதை” இரண்டு ஆண்கள், ஒரு பெண்... “இலங்கைப் பகைப்புலம்” சிறுகதை....

எல்லாம் அழுத்தி முடித்ததும் செந்நிறத்திலிருந்த “தொடக்கு” விசையை கமல் அழுத்தினான்.

“ம்ம்..” என்ற மெல்லிய இரைச்சல். சின்ன லீவர்களின் அசைவு ஒலிகள். நிமிஷத்திற்கு ஒன்றாகத் தாள்கள் வந்து விழுந்தன. எடுத்து அடுக்குவதற்குள் இரைச்சல் நின்றுது. “கதை முடிந்தது” என்றான் கமல், “நிறுத்து” விசையை அழுத்தியபடி.

போலனின் விழிகள் விரிந்த படியே தாள்களில் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. சுங்கான் விழுந்து விடலாம் போலிருந்தது.

“ஒரு கிழமை வேலையிருக்கிறது, சின்ன ஒரு அட்ஜஸ்ட்மென்ருடன் என் மெஷின் தமிழ்க்கதை எழுதும்....” கமல் மெஷினை வருடிக் கொடுத்தான்.

“எந்தத் தமிழ் எழுத்தாளனும் உனக்குக் கிட்ட நிற்க முடியாது... அதன் பிறகு!” போலன் சிரித்தார்.

1984

பஸ் பயணம்

மெக்சிக்கோக் கதை: றொன் றைடெனோர்

மெக்சிக்கோவில் பஸ் பயணத்திலுள்ள தந்திரம், விரைந்து மலங் கழிக்கக் கற்றுக் கொள்வதுதான்.

மெக்சிக்கோவில் நீள நெடுகிலும் பஸ்சில் போவதானால் ஒருவருக்கு நேரமும் பொறுமையும் இருக்க வேண்டும். ஆனால் அந்தப் பயணம் மலிவானது. எத்தனை மணிக்கு ஒரு இடத்திற்கு வந்து சேரலாமென்பதெல்லாம் ஒருவருக்குத் தெரியாது. ஓட்டுனர்கள், ராணுவ-பொலிஸ் சோதனைகள், பாதையும் காலநிலையும் இருக்கும் நிலைமை, இவற்றையெல்லாம் பொறுத்து அது மாறுபடும்.

வடக்கே புறப்படும் பேருந்து நிறைந்திருந்தது. இரண்டு பெண்களையும் இருமிக்கொண்டிருக்கிற அவர்களின் இரண்டு பிள்ளைகளையும் தவிர, நாற்பது இருக்கைகளுமே வேலையற்ற விவசாயத் தொழிலாளர்களால் நிரம்பியிருந்தன. அனேகமாக, பட்டினியால் பாதிக்கப்பட்ட இளைஞர்கள்.

என்னுடன் பேசிய எல்லாருமே கடினமான, ஊதியம் குறைந்த, எந்தப் பாதுகாப்புமற்ற, கூலிவேலைக்காக மற்றப்பக்கம் போகிறவர்கள். எந்த நேரத்திலும் குடிவரவு அதிகாரிகளின் அதிரடிச் சோதனையில் அகப்பட்டு, உதைபட்டு, எல்லையைத் தாண்டி வந்து விழப்போகிறவர்கள். அதுவும், அந்தக் கடைசி நாட்களுக்கோ, வாரங்களுக்கோ உரிய சம்பளங்கூட இல்லாமல்.

சிலருக்கு அந்தச் சீமையின் முதலாவது பட்டினத்தைச் சென்றடையும் வாய்ப்புக்கூட இராது. ஒன்றில், அவர்கள் எல்லைக் காவலர்களால் கைது செய்யப்பட்டிருப்பார்கள் அல்லது உரிய ஆவணங்களின்றி அமெரிக்காவுக்கு வரும் மெக்சிக்கோக்காரர்களை வேட்டையாடும் 'நவ-நாஸி'களான தன்னார்வக் காவற்குழுக்களால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டிருப்பார்கள்.

குளிரும் வெப்பமும் அமைதியாக வந்து போயின. குளிரூட்டி அல்லது வெப்பமாக்கி எவ்வாறு செயற்பட்டது என்பதில்தான் எல்லாமிருந்தது. அதோடு, இந்தப்பெரும் பிரதேசத்தின் வெப்ப நிலையும் வெகுவான ஏற்ற இறக்கங்களைக் கொண்டிருந்தது.

சாம்பற் கிண்ணங்கள் எதுவுமில்லை. ஆனால், புகை பிடிப்பவர்கள் நிறைய இருந்தார்கள். குப்பைக் கூடைகளும் ஏதுமிருக்கவில்லை உலோகத்தளத்தில் கழிவுகள் சேரலாயின.

செய்தித் தாளொன்றினைப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறவன் நான் ஒருவன் மட்டுந்தான். சில பயணிகள் ஜனரஞ்சகக் குறு நாவல் புத்தகங்களை வாசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அரைகுறையாக ஆடை அணிந்த பெண்கள், குறிப்பாக செம்பட்டைத்தலை கொண்டவர்கள் பற்றிப் பகடிகள் விடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

அருகிலிருந்த கழிவறையிலிருந்து பரவி, நீக்கமற பஸ் எங்கும் நிறைந்திருந்த குசு மற்றும் மல நாற்றம் -- இவற்றை விசிறி விலக்குவதற்காகப் புதினத்தாளைப் பயன்படுத்திக்கொண்டேன்.

கழிவறைக்குள் இடம் போதாமையாலும், இருக்கை உடைந்து போனதிலிருந்து அது கழுவப்படாமையாலும், ஒருவர் நின்று கொண்டேதான் மலங்கழிக்க வேண்டும். நீர் கிடைக்காது என்பது தெரிந்ததுதான். எப்படியோ, கழிவறை பயன்படுத்தக் கூடியதாயிருந்தது. ஆனால், திரும்பி வரும் பயணங்களின் போது ஓட்டுனர்கள் கழிவறையைப் பொதிகள் போடும் இடமாக்கியதில், தெருவோரங்களில் நிறுத்தி மலசலங் கழிக்க

வேண்டியேற்பட்டது அங்கே துடைத்துக் கொள்ள இலைகளும் கிடைத்தன.

தரிப்பு எல்லாம் குறுகிய நேரந்தான். திட்டமிட்ட நிறுத்தங்களிலுங்கூட எவ்வளவு நேரம் நிற்குமென்பதை ஓட்டுனர்கள் பொதுவாக சொல்லவும் மாட்டார்கள். அது ஐந்து நிமிடத்திலிருந்து ஒரு மணி நேரம் வரை இருக்கலாம். நாங்கள் எல்லோரும் கழிப்பறைகளை நோக்கி ஓடுவோம். வரிசை சிலவேளை அடுத்த நிறுத்தம் வரை நீளுமோ என்றிருக்கும். மலத்தைக் கட்டுப்படுத்தல் பற்றிய .:பராய்டின் தத்துவம் பற்றியெல்லாம் சிந்திக்க நேரமிராது.

குலியாகானில் ஒரு தரிப்பில் உண்மையாகவே சுத்தமான, சரிவர நீரடிக்கக்கூடிய கழிவறைகள், கைகழுவும் கோப்பையுடன் இருந்தன.

நாங்கள் பஸ்ஸுக்குத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தபோது, ஆயுதபாணியான காவலன் ஒருவன் எங்களை நிறுத்திக் கட்டணம் கேட்டான். பயணத்திற்குக் கட்டணம் கொடுத்த நான் வழியில் இயற்கைக் கடன் கழிப்பதற்கு ஏன் பணம் செலுத்த வேண்டும், எனக் கேட்டேன். பதிலில்லை. மேலே நடக்கலானேன். துப்பாக்கியை நீட்டியபடி மூன்று காவலர்கள் ஓடி வந்தார்கள். நான் இணங்கிப்போனேன்.

தெருக்கள் நன்றாக இருந்தன. அனேகமாகக் கல் பதித்து, பெருங்குழிகள் இல்லாமல். சூழல் தோற்றம் பலவிதமாய் மாறுபட்டுக்கொண்டிருந்தது. பாலை நிலங்கள், ஓடுங் குன்றுகள், மலைகள், கோடிக்கணக்கில் கள்ளிச்செடிகள். மலை விளிம்புகளில், லத்தீனமெரிக்க விவசாயிகளின் வீச்சுக் கத்திகள் போல மதிய வெய்யிலை வெட்டிச்செல்கிற பஸ், இருந்தாற் போல நிற்கிறது.

பொலீஸ்காரர்கள் ஏறுகிறார்கள். அகன்ற தொந்தி கொண்ட நான்கு பேர். சீருடை அணிந்தவாறு இடுப்புப்பட்டிகளில் பிஸ்ரல்களைச் சொருகியவாறு இருக்கைகளுக்கு நடுவிலிருந்த பாதையால் தங்கள் பொருட்களை சரி பார்த்தவாறு மெல்ல வந்தார்கள்.

“ஆவணங்கள்! உங்கள் அடையாள அட்டைகளை எடுங்கள்!” முகங்களை ஆராய்கிறார்கள், பிறப்புச் சான்றிதழ்களைப் படித்துப் பார்க்கிறார்கள். “நீ எந்த மாநிலத்திலிருந்து வருகிறாய்?” எனக்குப் பின்னாலிருந்த ஆளை ஒருவன் கேட்கிறான்.

“ஓக்ஸா”

“ஓக்ஸாவின் ஆளுனர் யார்?”

“ரூபன் லஸெரோ கோமஸ்.” அந்தத் தொழிலாளி திடமாகச் சொல்லுகிறான்.

“யார்?”

“ரூபென் லஸெரோ கோமஸ்!”

பொலீஸ்காரனுக்குச் சரியாகத் தெரியவில்லை அடுத்த ஆளிடம் போகிறான். “நீ! உன்னுடைய ஆவணங்களின்படி நீ குவேரேரோவிலிருந்து வருகிறாய். யார் அங்கே ஆளுனர்?”

“நல்லது, இங்கே பாருங்கள் ஐயா, இப்போது கொஞ்சக் காலமாக மெக்சிகோ நகரில் வாழ்ந்து வருகிறேன். ஆளுனர் பெயர் இப்போ எனக்குத் தெரிந்திருக்குமென நினைக்கவில்லை...” கட்டுறுதியான உடல் கொண்ட அந்த இளம் ஆள் பவ்வியமாகக் கூறுகிறான்.

“உனக்குத் தெரியாது? ஹ? வெளியே போய் நில், நான் வருகிறேன்.”

இப்போ என்னுடைய முறை. என்னுடைய சுற்றுலாப் பயண அட்டையையும் கடவுச்சீட்டையும் காட்டுகிறேன். “மெக்சிகோவில் எவ்வளவு காலம் இருக்கிறீர்கள்?”

“ஆறு வாரமாக. அட்டையில் உள்ள மாதிரித்தான். இன்னும் ஆறு மீதமிருக்கிறது.”

“கியூபாவிலிருந்து இங்கே வருகிறீர்களா?”

இவன் ஏன் என்னை இப்போது இதைக் கேட்க வேண்டும்? என்னைப் பார்த்தால் கியூபன் மாதிரி இருக்கிறதா? “நான் எங்கிருந்து வந்தால்தான் என்ன? என்னுடைய கடவுச்சீட்டு

நான் அமெரிக்காவில் பிறந்தவன் என்று சொல்கிறதே, அது போதாதா?"

அவன் பேசவில்லை தோள் பட்டைச்சின்னங்களில் பித்தளை மினுங்க இன்னொருவன் வருகிறான். தன் கீழ் அலுவலனிடமிருந்த என் ஆவணங்களை வாங்குகிறான். ஒவ்வொரு பக்கமாகக் கவனமாகப் பார்க்கிறான்.

“என்னோடு வாருங்கள்.” சினாலோவின் குத்தும் வெய்யிலில் இந்தக் காவலர் தலைவனுக்குத் தெரிய வேண்டி இருக்கிறது இது:

“உங்கள் கடவுச்சீட்டில் ஏன் எல்-ஸல்வடோர் முத்திரை குத்தப்பட்டுள்ளது?”

“விரைவில் அங்கும் போக இருப்பதால் வீஸா எடுத்திருக்கிறேன்.”

“இப்போ எங்கே போகிறீர்கள்?”

“மெக்ஸிக்காலி.”

“எல்லையூடாக, ஏன்?”

“அதில் என்ன வித்தியாசம் வந்திடப்போகிறது?” என் கோபம் வெடிக்கிறது.

“மெக்ஸிக்காலிக்குப் பயணச்சீட்டு வாங்கியிருக்கிறேன். என் ஆவணங்கள் எல்லாம் சரியாயிருக்கின்றன. பிறகு என்ன?”

அவனுடைய கரிய மீசை கீழ் நோக்கித் திரும்புகிறது

“ஆ நன்றாக ஸ்பானிஷ் பேசுகிறீர்கள். அது எப்படி?”

“என்னுடைய ஸ்பானிஷ் பேச்சு உங்களை வருத்தியிருக்காது என்று நம்புகிறேன்; ஸிஞ்ஞோர்.”

அவன் என்னுடைய இளிப்பையும் ஆவணங்களையும் திரும்ப அளிக்கிறான்.

என்னுடைய இருக்கையில் கூட இருந்தவனை, இன்னமும் ஒரு பருத்த ஆள் விசாரித்தபடி இருக்கிறான். அவன்

விடுபடு மட்டும் நான் பஸ்ஸில் ஏறாமல் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறேன். ஆளுனரின் பெயர்தான் பிரச்சினைக்குரிய சங்கதியாயிருக்கிறது.

“முட்டாள!” பொலிஸ்காரன் கத்தியவாறே அந்த ஆளை பஸ்ஸை நோக்கித் தள்ளி விடுகிறான்.

அரை மணி நேரம் கழித்து பஸ் புறப்பட்ட போது ஒருவரும் குறைந்து போயிருக்கவில்லை. ஆளுனரின் பெயரைத் தெரிந்து வைத்திருக்காமல் எங்கள் எல்லோரையும் தொல்லைப்படுத்தி விட்டதற்காக ஜோஸ் என்னிடம் வருத்தம் தெரிவித்துக்கொண்டான்.

“நான் செய்வதெல்லாம் வேலையும், வேலை தேடுவதுந்தான். குவெரேரோவில் ஒரு வேலையுமில்லை. அங்கே பல மாகாணங்களிலும் முயன்று பார்த்தாயிற்று. இப்போது மற்றும் பலரையும் போல மற்றப் பக்கத்தில் முயன்று பார்க்கப்போகிறேன். நான் என்னுடைய குடும் பத்திற்கு சாப்பாடு போட வேண்டும். இப்போது நான் இளைஞனாகவும் வேலை செய்யக்கூடியவனாகவும் இருக்கிறேன். ஆனால், இந்தப் பொலிஸ் எங்களை ஏன் தொல்லைப்படுத்துகிறது? எதற்காக?”

என்னவாக இருக்குமென்று சாத்தியமான காரணங்களை நாங்கள் யோசிக்கிறோம். பிறகு ஜோஸ் என்னைக்கேட்கிறான்.

“அது சரி, உங்களை ஏன் விசாரித்தார்கள்?”

“ஒருவேளை எல்-ஸல்வடோரின் ஆளுனர் யாரென்று எனக்குச்சரியாகத் தெரியாததால் இருக்கலாம்.”

ஒரு குட்டித் தூக்கத்தின் பிறகு, “மெக்ஸிக்காலி!” என்று ஓட்டுனர் கத்தியதில் நாங்கள் விழித்துக்கொண்டோம்.

ஜோஸ் கவலையுற்றவனாகத் தென்பட்டான்

“கலிஃபோர்னியாவிற்குப் போவதற்கு எத்தனை டொலர்கள் தேவைப்படும்?” “எனக்குத் தெரியாது. இந்த விஷயங்களைப்பற்றி எனக்கு அவ்வளவு அறிவு போதாது அங்கே வயல்களில் நிறைய வேலைகளிருக்கிறதென்றும் ஆனால் எல்லையில் இறுக்கமான

கட்டுப்பாடு இருப்பதால் பிரச்சினைகளிருக்குமென்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். நீ அங்கு போய்ச்சேர்ந்தாயென்றால் ஒரு வியாதி போல இராதே, மற்றத் தொழிலாளர்களுக்கான வாய்ப்புக்களைக் கீழறுக்காதே. ஒரு தொழிற் சங்கத்தில் இணைந்தால் ஒற்றுமையாக நீங்கள் எல்லாவற்றையும் கொண்டு நடத்தக்கூடியதாக இருக்கும்.”

மெக்ஸிக்காலியில் இறங்கியது நான் ஒருவன் மட்டுந்தான். மற்றவர்கள் திஜுவனாவுக்குப் போகிறவர்கள். வாய்ப்புக்கள் நிறைந்த பூமிக்கு மிகக்கிட்டியதாக இருக்கும் நகர் நோக்கி பஸ் மெல்லத் திரும்பிய போது நான் தெருக்கரையில் நின்றவாறே ஜோஸுக்குக் கையசைக்கிறேன்.

நகரின் விளக்குகள் தொலைவில் மின்னிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றை நோக்கி நடக்கிறேன். என்னுடைய பயணப்பொதிகள் விரைந்து நடப்பதைச் சிரமமாக்கின. பட்டினத்துக்குப் போய்ச்சேர உள்ளூர் சேவை பஸ்ஸை எங்கே பிடிக்கலாமென யோசித்தேன். கழுதையின் மேலேறி வருகிற பையனொருவன் கண்ணிற்பட்டான். எங்கே பஸ் எடுக்கலாமென்று அவனைக் கேட்டேன்.

“எடுக்கமாட்டீர்கள். இன்றைக்கு அவர்கள் வேலை நிறுத்தம்.”

ஆப்பிரிக்கப் பையன்

கினி (பிரெஞ்சு)க் கதை :கமரா லே

அப்போது நான் அப்பாவின் குடிலைச் சுற்றியே விளையாடித் திரிகின்ற சிறு பையன். என்ன வயதிருக்கும் எனக்கு அப்போது? சரியாக நினைவில்லை. வலு சின்னப் பையனாகத்தானிருக்க வேண்டும். ஐந்து, மிஞ்சினால் ஆறு வயது. அப்பாவுக்கு உதவியாக அம்மா பட்டறையில் ஏதோ செய்து கொண்டிருந்தா. அடிக்கும் ஓசைகளுக்கும் வாடிக்கையாளரின் சம்பாஷணைகளுக்கும் மேலால் அவர்களுடைய பழக்கமான குரல்களை என்னால் கேட்க முடிந்தது.

இருந்தாற் போல என்னுடைய விளையாட்டை நிறுத்தினேன். என் முழுக் கவனமும் குடிலைச் சுற்றி ஊர்ந்து கொண்டிருந்த ஒரு பாம்பின் மேல் விழுந்தது. அது உண்மையிலேயே குடிலைச் சுற்றி ஒரு வட்டமடித்துக் கொண்டிருந்தது போலும்: ஒரு கணத் தாமதத்தின் பின் நான் அதனருகிற் சென்றேன். முற்றத்தில் கிடந்த கோரைப்புல் தண்டொன்றைக் கையில் எடுத்திருந்தேன். எங்கள் வளவைச் சுற்றி அடைத்திருந்த கோரைப்புல் வேலியிலிருந்து பிய்ந்து விழுந்த இப்படியான துண்டுகள் சில எப்போதுமே ஆங்காங்கு கிடக்கும். இந்தப் புல் நுனியை நான் பாம்பின் வாயில் நுழைத்தேன். பாம்பு அப்பால் போய்விட முயலவில்லை. அதற்கு எங்களுடைய இந்தச் சின்ன விளையாட்டு பிடித்துக் கொண்டது போலிருந்தது. அது புல்லை மெல்ல விழுங்கலாயிற்று அந்தப்புல் ஏதோ சுவையான

இரையொன்று போல பரவசத்தில் கண்கள் மின்ன அது புல்லை விழுங்கத் தொடங்கிற்று அங்குலம் அங்குலமாக அதன் தலை என் கையை நோக்கி நெருங்கலாயிற்று. கடைசியில், கோரைத்தண்டை அநேகமாக விழுங்கி முடித்து, பாம்பின் வாய் என் விரல்களுக்கு மிக நெருங்கியது.

நான் சிரித்துக்கொண்டிருந்தேன், எனக்கு எள்ளளவேனும் பயமிருக்கவில்லை. தன்னுடைய பற்களை என் விரல்களில் பதிக்க அதற்கு அதிக நேரமாகியிருக்காது என்பது எனக்கு இப்போ நன்கு தெரிகிறது. அப்பாவிடம் வேலை பழகுபவர்களில் ஒருவனான டமணி அந்த நேரத்தில் பட்டறையிலிருந்து வெளியே வராதிருந்தால் அது நடந்தேயிருக்கும்.

டமணி அப்பாவைக் குழறி அழைத்த அடுத்த கணமே, என்னை யாரோ வாரி அலாக்காகத் தூக்குவதை நான் உணர்ந்தேன். அப்பாவின் நண்பர்களிலொருவரின் கரங்களில் நான் பத்திரமாய் இருந்தேன்.

என்னைச் சுற்றி ஒரு பெரிய பரபரப்பு நிகழ்ந்து கொண்டிருந்து. எல்லோரிலும் பெரியதாய் அம்மாவின் குரல். சுளிரென நாலு அடியும் அம்மா கையால் எனக்கு விழுந்தது. எனக்கு விழுந்த அடிகளிலும் பார்க்க என்னைச் சுற்றி நிகழ்கிற இந்தத் திடீர் அமளிகளால் குழப்பமுற்று நான் விம்மலானேன். சற்றுப் பொறுத்து நானும் சிறிது அமைதியாகி, அந்தச் சத்தம் சந்தடிகளும் ஓய்ந்ததும், அம்மா என்னைக் கண்டிப்பாக எச்சரிக்கை செய்தா: இனிமேல் இப்படியான விளையாட்டு விளையாட வேண்டாமென. நானும் உறுதியளித்தேன். அதில் என்ன ஆபத்திருக்கிறது என்பது உண்மையாகவே எனக்குத் தெரியாவிட்டாலும்.

அப்பாவின் குடில், பட்டறைக்குக் கிட்ட இருந்தது. அதைச் சுற்றியிருந்த விறாந்தையில்தான் நான் அநேகமாக விளையாடிக் கொண்டிருப்பேன். அது அப்பாவின் தனிப்பட்ட குடில். எங்கள் எல்லோரினதும் குடில்களைப் போலவே தான் அதுவும் நன்றாகக் குழைத்து செங்கற்களாக்கப்பட்ட களி மண்ணால் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. வட்டவடிமான

அக்குடிலுக்கு அழகான கூரை வேய்ந்திருந்தது. செவ்வக வடிவமான வாசலூடாக அதற்குள் நுழைய வேண்டும். உள்ளே ஒரு சிறு சாளரம் பகலின் ஒளிக் கீற்று ஒன்றினை உள்ளே விட்டுக்கொண்டிருந்தது. வலப்பக்கம் ஒரு படுக்கை. மண்ணைக் குழைத்துத் திண்ணைபோல் கட்டியதன் மேல் பிரம்பால் பின்னப்பட்ட ஒரு எளிமையான பாய் போடப்பட்டு அதன் மேல் பஞ்ச அடைத்த ஒரு தலையணை கிடந்தது. குடலின் தொங்கலில், யன்னலுக்குக் கீழே, வெளிச்சம் அதிகமாக இருந்த இடத்தில் ஆயுதப் பெட்டிகள் இருந்தன. இடது புறம் தொழுகைக்கான தரை விரிப்புக்களும் கிடந்தன. கடைசியாக, படுக்கையின் தலைமாட்டில் தலையணைக்கு மேலே அப்பாவின் தூக்கத்தைக் கவனிப்பனபோல வரிசையாக சில பாணைகள் தொங்கின.

இந்தப் பாணைகளில், செடிகள் மற்றும் மரப்பட்டைகளில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட சாறுகளும் சாரங்களும் இருந்தன. எல்லாப்பாணைகளும் உலோக முடிகளால் மூடப்பட்டு சிப்பி மாலைகள் பலவற்றால் அபூர்வமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. அவைதாம் இக் குடலிலேயே மிக முக்கியமான பொருட்கள் என்பதனை அறிந்து கொள்ள எனக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை அவற்றுள் இருந்த மர்மத் திரவங்கள், மந்திரம் ஒதி சக்தியூட்டப்பட்டவை. எந்தத் தீய ஆவியையும் அணுகவே விடாது எட்டத்திலேயே நிற்க வைக்க வல்லவை. உடம்பில் பூசிக்கொண்டாலோ, எந்தச் செய்வினை சூனியமும் எதுவும் செய்து விட இயலாது. அப்பா படுக்கைக்குப் போக முதல் ஒவ்வொன்றிலுமே கொஞ்சங் கொஞ்சமெடுத்து உடம்பில் பூசிக் கொள்ளத் தவறுவதே கிடையாது முதலில் ஒன்று, பிறகு ஒன்று என. ஒவ்வொன்றுமே தனித்துவமான சொந்த மந்திரத்தன்மையைக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் குறிப்பாக என்ன தன்மை என்பது எனக்குத் தெரியாது. அப்பாவின் வீட்டை விட்டு விரைவிலேயே அகன்றேன்.

நான் விளையாடுகின்ற விறாந்தையில் இருந்து எதிரே தெரிகின்ற பட்டறையைக் கவனிக்க முடியும். அவர்களும் தம் பங்குக்கு அங்கிருந்தே என்னில் ஒரு கண்வைத்துக்கொள்ள

முடியும். பட்டறைதான் எங்கள் வளவில் முக்கியமான கட்டிடம். அங்கேதான் என் அப்பாவை வழமையாகக் காணமுடியும். வேலையைக் கண்காணித்துக் கொண்டு, மிக முக்கியமான விஷயங்களைத் தானே செய்து கொண்டு, அல்லது நுணுக்கமான செயற்பாடுகளைச் சரிபார்த்துக் கொண்டு. இங்கேதான் அப்பாதன் நண்பர்களையும் வாடிக்கையாளர்களையும் வரவேற்றுப் பேசுவதும் என்பதால் அந்த இடம் காலையிலிருந்து இரவு வரை எப்போதுமே சத்தமும் சந்தடியுமாய் இருக்கும். அதோடு எங்கள் வளவுக்குள் வந்து போகிற எவரும் பட்டறையைத் தாண்டித்தான் செல்ல வேண்டுமென்பதால் இடைவிடாமல் எவராவது வந்தபடியோ போய்க்கொண்டோதானிருப்பார்கள்: ஒருவருமே ஒருபோதும் அவசரப்படுவதில்லை என்றாலுங் கூட ஒவ்வொருவரும் நின்று அப்பாவுடன் ஏதோ பேசிவிட்டோ, செய்கிற வேலையைச் சில கணங்கள் நின்று பார்த்து விட்டோதான் போவார்கள். சில வேளைகளில் நான் கதவுவரை போவேன், ஆனால் உள்ளே போவது கிடையாது. எல்லோருமே என்னைப் பயமுறுத்துவார்கள். யாராவது என்னைத் தொட முயன்றால் உடனேயே ஒடி விடுவேன். விரைவிலேயே, பட்டறையின் ஒரு மூலையில் இருந்து கொண்டு உலையில் விளாசும் நெருப்பைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது என் வழக்கமாகி விட்டது.

அந்த நேரத்தில் என் சொந்த ராச்சியமென்பது அப்பாவின் குடிலைச் சுற்றி ஓடிய விறாந்தைதான். அதோடு, வளவின் நடுவில் முளைத்து நின்ற தோடை மரத்தடியும்.

நீங்கள் பட்டறையைத் தாண்டி, பின் கதவால் வெளியே வந்தும் தோடை மரத்தைப் பார்க்க முடியும். எங்கள் காடுகளிலிருந்த ராட்சத மரங்களுடன் ஒப்பிடும்போது அதுஒன்றும் பெரிய மரமில்லைத் தான் ஆனால் அதன் அடர்ந்து பளபளக்கும் இலைகள் எரிக்கும் வெயிலிருந்து தப்புவதற்கு ஒரு குளிர்மையான கரு நிழலைத்தந்தன. தோடை பூக்கும் போது கிறங்கவைக்கும் ஒரு நறுமணம் வளவு முழுவதும் மிதந்து வரும். காய்கள் தோன்றத் தொடங்கியதும் பார்ப்பதற்கு மட்டுமே நாங்கள் அநுமதிக்கப்படுவோம். அவை பழுக்கும் வரை எங்கள் மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு பொறுமை காக்க வேண்டும்.

பழுத்ததும் எண்ணிறந்த உறுப்பினர்களைக் கொண்ட எங்கள் குடும்பத்தின் தலைவர் என்கின்ற முறையில், வளவை நிர்வகித்து வந்த என் தந்தை, அவற்றைப் பறிக்கலாமென உத்தரவிடுவார். பழம் பறித்த ஆட்கள் தங்கள் கூடைகளை ஒவ்வொன்றாக அப்பாவிடம்கொண்டுவருவார்கள். வளவிலிருந்து எல்லோருடனும் அயலவர்களுடனும் தன் வாடிக்கையாளர்களுடனும் அவற்றை அவர் பகிர்ந்து கொள்வார். அதன் பிறகு கூடைகளிலிருந்து விரும்பியவாறு பழங்களை நாங்கள் எடுத்துக்கொள்ளலாம். எத்தனை பழங்களும்! அப்பா தாராள மனமுள்ள ஒருவர், பார்த்துப் பாராமல் கொடுப்பவர். யார் வந்தாலென்ன, நாங்கள் சாப்பிடுவதையே கூட அவர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்வார். வருகிற விருந்தாளிகள் சாப்பிடும் வேகத்திற்கு என்னால் ஈடுகொடுக்க முடியாது. அம்மா மட்டும் எச்சரிக்கையாக என் பங்கைப் பிரித்து ஒதுக்கா விட்டால் நான் எப்போதும் பசியுடன் தானிருக்க வேண்டியிருக்கும்.

“இங்கே இரு,” அம்மா சொல்வா. “இருந்து சாப்பிடு. உன் அப்பாவின் விருந்தாளிகளும் அவரும்!”

அந்த விருந்தாளிகளை அம்மா அவ்வளவு அன்போடு பார்ப்பதில்லை அவரின் கஷ்டத்தில், தங்கள் வயிற்றை நிரப்புவதை நோக்கமாகக் கொண்ட அத்தனை பேரையும் அன்புடன் உபசரிப்பது எப்படி? அப்பா தன் பங்குக்கு மிகக் குறைவாகவே சாப்பிட்டார். அவர் மிதமான உணவுக்காரர்.

நாங்கள் ரயில்வே தண்டவாளத்திற்கு அண்மையில் வசித்தோம். எங்கள் வளவின் எல்லையாய் அமைந்த கோரைத்தண்டு பின்னி அடைத்த வேலிக்கப்பால் ரயில்கள் ஓடின. உண்மையில் அவை மிக அண்மையில், என்ஜினிலிருந்து வெளிவரும் பொறிகள் சில வேளைகளில் வேலையைப் பற்ற வைத்துவிடும் அளவிற்கு நெருக்கமாக, ஓடின. வேலி முழுவதும் பற்றி எரிவதற்கு முன்னால் தீயை அணைப்பதற்கு நாங்கள் எல்லோருமே உடனடியாக எழுந்து ஓடவேண்டியிருக்கும். இந்த எச்சரிக்கை ஒலிகள் பயமுட்டுவனவாக இருந்தாலும் பரபரப்படையச் செய்வனவாகவும் இருந்தன என்பதால், ஓடும் ஒவ்வொரு ரயிலையுமே, அவை என்னைக் கவனமாக

அவதானிக்க வைத்தன. அந்த நாட்களில் ரயில் போக் குவரத்து என்பது ஒழுங்கற்ற ஆற்றுப் போக்குவரத்தில் தங்கியிருந்ததால் ஒரு புகைவண்டி கூட கண்ணிற்படாத வேளைகளிற் கூட நான் போய், பளபளக்கும் உலோகத் தண்டவாளங்களைப் பார்த்தபடியே நீண்ட நேரம் இருப்பேன். இந்த இடத்தில் மரந்தடிகளே இல்லாதிருந்ததில் நிழலேதுமற்ற கொடும்வெயிலில் பயங்கரமாகப் மின்னிக் கொண்டிருக்கும் தண்டவாளங்கள். அதிகாலையிலிருந்தே சூரியனால் சுட்டெரிக்கப்பட்ட செங்கற் சரளைகளோ தணலாய் மின்னும். என்ஜினிலிருந்து ஒழுகிய எண்ணெய்ச் சிதறல்கள் அடையாளமேயின்றி ஆவியாகி விடுமளவிற்கிருந்தது அந்த வெப்பம். அடுப்புப் போன்ற இந்தக் கதகதப்போ அல்லது தவிர்க்கவே முடியாத அந்த எண்ணெய் மணமோ பாம்புகளை ஈர்த்தது? எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் உண்மை என்னவென்றால், அந்த வெயிலில் வெந்த சரளைக் கற்களின் மீது அடிக்கடி பாம்புகள் ஊர்ந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். அவை தவிர்க்கவியலாமல் எங்கள் வளவிலுள்ளும் நுழைந்தன.

(‘ஆபிரிக்கப் பையன்’ நாவலிலிருந்து)

தொடர்பு

ருஷ்யக் கதை: டனில் காம்ஸ்

மெய்யியல் அறிஞனே,

1. நான் உனக்கெழுதிய கடிதத்திற்குப் பதிலாக நீ எனக்கு எழுதவிருந்த கடிதத்திற்குப் பதிலாக இதனை எழுதுகிறேன்.
2. வயலின் வாசிக்கும் ஒருவன் காந்தமொன்றை வாங்கி வீட்டிற்குக் கொண்டு போனான். வழியில் போக்கிரிகள் அவன்மேல் பாய்ந்து அவன் தலையிலிருந்த தொப்பியைத் தட்டிவிட, காற்று அத்தொப்பியைத் தெருவால் அடித்துச் சென்றது.
3. வயலின் வாசிப்பவன், காந்தத்தைக் கீழே வைத்துவிட்டு, தொப்பியின் பின்னால் ஓடினான். தொப்பி, நைட்றிக் அமிலக் குட்டையொன்றில் விழுந்து கரைந்துவிட்டது.
4. இதே வேளை, போக்கிரிகள் காந்தத்தை எடுத்து ஒளித்துவிட்டார்கள்.
5. வயலின்காரன் கோட்டும் தொப்பியுமில்லாது வீடு திரும்பினான். ஏனெனில் தொப்பி நைட்றிக் அமிலத்தில் கரைந்து விட்டது. தொப்பியை இழந்த குழப்பத்தில் அவன் கோட்டை ட்ராமில் தவற விட்டுவிட்டான்.

6. ட்ராம் வண்டியின் நடத்துநன் கோட்டை ஒரு பழைய பொருட் கடைக்கு எடுத்துக்கொண்டு போனான். அதற்கு மாற்றாக, வெண்ணெய், சில்லறைகள், தக்காளி ஆகியவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டான்.
7. நடத்துநனின் மனைவியின் தகப்பன் அளவுக்கதிகமாகத் தக்காளி தின்றதினால் நோய்வாய்ப்பட்டு பின்னர் இறந்தான். நடத்துநனின் மாமனின் சடலம் சவச்சாலையில் வைக்கப்பட்டபோது ஏற்பட்ட குழப்பங்களால் அவனது சடலம் புதைக்கப்படவேண்டிய இடத்தில் யாரோ ஒரு கிழவியின் சடலம் புதைக்கப்பட்டது.
8. கிழவியின் கல்லறை மேல், 'அந்தோன் ஸெர்கேயெவிச் கொந்திராத்தோவ்' என்று பெயர் பொறித்த வெள்ளைப்பலகையை நாட்டினார்கள்.
9. பதினொரு ஆண்டுகளின் பின், பூச்சிபுழுக்களால் சாப்பிடப்பட்டதால், பெயர்ப்பலகை விழுந்துவிட்டது. இடுகாட்டுக்காவற்காரன் அதை நாலாக அரிந்து தன் அடுப்பில் எரித்தான். அவன் மனைவி அந்நெருப்பில் கோவாப்பூ சூப் சமைத்தாள்.
10. ஆனால், சூப் ஆயத்தமாகிய வேளையில், சுவரிலிருந்து ஒரு பூச்சி பறந்து நேரே இந்த சூப் பாத்திரத்தினுள் விழுந்தது. அவர்கள் அந்த சூப்பை பிச்சைக்காரன் திமோ.பியிடம் கொடுத்தார்கள்.
11. பிச்சைக்காரன் திமோ.பி அந்த சூப்பை சாப்பிட்டுவிட்டு, இடுகாட்டுக் காவற்காரன் ஒரு நல்ல மனிதன் என்று பிச்சைக்காரன் நிக்கொலாயிடம் சொன்னான்.
12. அடுத்த நாள் பிச்சைக்காரன் திமோ.பி, இடுகாட்டுக்காவற்காரனிடம் போய்க் காசு கேட்டான். ஆனால் இடுகாட்டுக் காவற்காரன் பிச்சைக்காரன் திமோ.பிக்கு ஒன்றுமே கொடுக்காமல் அவனைத் தூரத்திவிட்டான்.
13. பிச்சைக்காரன் திமோ.பி மிகுந்த கோபமடைந்து, இடுகாட்டுக்காவற்காரன் வீட்டுக்கு நெருப்பு வைக்கவிட்டான்.

14. நெருப்பு வீட்டிலிருந்து தேவாலயத்திற்குத் தாவியதில் தேவாலயம் எரிந்து விழுந்தது.
15. ஒரு நீண்ட ஆய்வு நடந்தது. ஆனால் தீயின் காரணத்தைக் கண்டுபிடிப்பதில் அது வெற்றி பெறவில்லை.
16. தேவாலயம் இருந்த இடத்தில் ஒரு கழகம் கட்டப்பட்டது. அதன் திறப்பு விழாவில் இடம் பெற்ற இசை நிகழ்ச்சியில், பதினான்கு ஆண்டுக்கு முன் தன் கோட்டை இழந்த வயலின்காரன் வாசித்தான்.
17. பதினான்கு ஆண்டுக்கு முன் அந்த வயலின் காரனின் தலையிலிருந்து தொப்பியைத் தட்டிவிட்ட போக்கிரிகளில் ஒருவரின் மகன் அச்சபையிலிருந்தான்.
18. இசைநிகழ்ச்சி முடிந்த பின் ஒரே ட்ராமிலேயே அவர்கள் வீடுகளுக்குச் சென்றார்கள். அவர்கள் ட்ராமிற்குப் பின்னால் வந்த ட்ராமின் ஓட்டுநன் ஒரு காலத்தில் வயலின்காரனின் கோட்டை பழைய பொருட்கள் கடையில் விற்ற அதே நடத்துநன்.
19. இப்படியாக அவர்கள் எல்லோரும் அப் பின்னிரவில் நகரின் அடக்கப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்: முன்னால் வயலின்காரனும் போக்கிரியின் மகனும். பின்னால், முன்னாள் நடத்துனனாகிய இந்நாள் ஓட்டுநன்.
20. தங்களுக்கிடையிலிருந்த தொடர்பு பற்றி ஏதும் அறியாதவர்களாக அவர்கள் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் சாகும் வரை அதை அறியப் போவதுமில்லை.

எழுதாத கொள்கை

அவுஸ்திரேலிய (வொங்கி)க் கதை:
குளோறியா பிறென்னன்

அவளுக்குப் பதினாறு வயதுதான். பாடசாலைப் படிப்பை அப்போது தான் முடித்துக் கொண்டு, வெள்ளையர் உலகமொன்றில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அங்கே, அவள் தன்னுடைய பெறுமதியை எப்போதும், ஏனையோர்க்கு -குறிப்பாக வெள்ளையர்களுக்கு- நிரூபிக்க வேண்டி இருந்தது. உண்மையாகவே முக்கியமான ஒருவனை அவள் அங்கே சந்தித்தாள். அவனும் வெள்ளையன்தான். எல்லாம் முடிந்த பிறகுதான் இந்த வித்தியாசமே உறைத்தது. என்றாலும் அவள் இன்னமும் கேட்டுக் கொண்டுதானிருக்கிறாள். “மெய்யாகவே இது ஒரு முக்கியமான விஷயம் தானா?”

பதினாறு வயதில் ஒருவனைச் சொந்தம் கொள்வது ஆடம்பரம் மட்டுமல்ல, அவசியமும் தான். அவன் ஒரு ஸ்போட்ஸ் கார் வைத்திருந்தான். வெக்கறை, விவேகி. ஆதிவாசிகளின் நலனில் அக்கறை கொண்ட மனிதாபிமானி. அவன் ஒரு சமூக நலன்புரி அலுவலர், இந்த வேலைக்கு இந்த மூலையிருக்கும் விவசாயப் பட்டினத்தில் தகுதியான ஒரே ஆள். என்றாலும் முக்கியமானதென்னவென்றால், அவனுடன் அவள் எதைப்பற்றியும் பேசக்கூடியதாய் இருந்தது, பேச வேண்டிய எதைப்பற்றியும்.

பிறகு ஒரு நாள் அவள் மிக வித்தியாசமாக உணர்ந்தாள். ஏதோ விநோதமான விஷயம் நடந்து விட்டதாக அல்லது நடக்கப்போவதாக அவளால் அதை உணரமுடிந்தது. தாங்க முடியாத ஒன்று நடக்கவிருக்கும் வேளைகளில் அநேகமான வொங்கிகளுக்கு ஏற்படும் உணர்வுதான் அது. இந்த முன்னுணர்வுக்கு ஒரு வேலையுமிருந்தது. அதாவது உண்மையான தாக்கம் திடுதிப்பென்று வந்து ஆளை அதிர அடித்துவிடாமல், அதைத் தனித்தே எதிர்கொள்ள, கொஞ்சங் கொஞ்சமாக முதலிலேயே ஆயத்தமாக்கி வைப்பது.

சமூக நலன்கள் கண்காணிப்பாளர் அந்தப் பட்டினத்துக்கு வருகை தந்த நாள் அது. இந்தப் புழுதி பிடித்த சிறிய பட்டினத்துக்கு வருவதன் மூலம், தான் கடமையாற்றுகின்ற திருப்தியும் தன் முக்கியத்துவமும் உணர்ந்து, கம்பீரமான நீல சூட்டும் “ரை”யுமாக, தலைநிமிர்ந்து அவர் வந்தார். மினுக்கியிருந்த காலணிகளில் புழுதி படிந்துவிட்டிருந்தது. சமூக நலன்புரி அலுவலர் டொன்னுடன் இயந்திரப்பாங்காக நடந்து வந்த அந்த மனிதர் ஒரு தலையசைக்கும் பொம்மை போலிருந்தார்.

அவள் நின்ற இடத்திலிருந்து முதியோர் மண்டபத் தாழ்வாரத்தினூடாக குனிந்து பார்த்தபோது, டொன் ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்து அதிலேயே ஈர்க்கப்பட்டவனாகத் தெரிந்தான்.

“நான் இனி உன்னை வெளியே எங்கும் அழைத்துப் போகக்கூடாது! மேலிட உத்தரவு, காரணம் சொல்லப்படவில்லை.”

அவள், அவள் உடல், அவள் மனம், எல்லாமே வெறுமை கொண்டன. பிறகு ஒரு படியாக எங்கிருந்தோ ஒரு வார்த்தை தோன்றுகின்றது. “ஏன்?” ஒரு பகுத்தறிவுள்ள நியாயமான விளக்கமான பதிலைக் கோருவதே போல.

ஆனால் அவளுக்குப் பதில்கள் தெரிந்திருந்தன. அவள் மனதின் ஒரு தொலை மூலையில் இந்தக் காரணங்கள் எப்போதும் போர்த்துக் கிடந்தன.

பெரியவர் பேசினார், துணிவாகத்தான். போர்வை விலகி வெளிக்காட்டிற்று.

“டொன் ஒரு சமூக நலன்புரி அலுவலர். என் ஆட்களில் ஒருவன். இது ஒரு எழுதாக் கொள்கை, விதி,சட்டம்- எப்படி வேண்டுமானாலும் நீ அதை அழைத்துக் கொள்ளலாம். அதைப்பற்றி நான் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. என்ன தானிருந்தாலும் நீ ஒரு சுதேசி. சுதேசிகள் சட்டத்தின்படி நீ இன்னும் வயதிற்கு வராத ஒருத்தி. அதோடு ஒரு கறுப்பு இனப்பெண். சமூக நலன் அலுவலருடன் சுற்றித் திரிவது பார்க்கவும் நன்றாயில்லை. இதைச் சொல்வதால் நான் இவற்றோடு உடன்படுகிறேன் என்றில்லை. நான் உனக்குச் சொல்லியவற்றை டொன்னிடம் சொல்லமுடியாது. இவற்றை இப்போதே, ஏதாவது அசட்டுத்தனமாக நடக்கமுன், தடுத்ததற்காக நீ பிறகு ஒரு வேளையில் எனக்கு நன்றி சொல்வாய். எனக்கு அது நன்றாகத் தெரியும். எப்படியோ, உனக்கு விளங்கியிருக்கும். டொன்னுக்கு நான் கட்டளைகள் போட்டாயிற்று. இப்பொழுது இது என் அலுவல் அல்ல. விஷயம் முடிந்தது.”

எவ்வாறு தர்க்கித்து, வாதிட்டு, விஷயத்தை வென்றெடுப்பது என்றொரு திட்டம் இந்தச் சந்திப்பிற்கு முதல் போட்டிருந்தாள். அவை எல்லாமே தேவையற்றுப் போய்விட்டிருந்தன. அந்த மனிதரின் உதடுகள், பற்களைப் பார்த்தபடி அவள் நின்றுள். வாய் என்ற வெற்றுக் கிடங்கிலிருந்து முடிவற்று வந்து, கொஞ்சம் மூச்சு விடும்போது வராதிருந்த சொற்கள். டொன் கூட இதை முயற்சித்து, இப்படித்தான் - தான் உணர்ந்தபடிதான் - அவனும் உணர்ந்திருப்பானோ என அவள் நினைத்தாள்.

அவளுக்கு ஒரு பெயர் இருந்தது. என்றாலும் அவளை அந்த மனிதர் துன்புறுத்திக் கொண்டிருந்த அந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை பிற்பகல் அரை மணி நேரத்தில் ஒரு முறையாவது அதைப் பயன்படுத்தினாரில்லை. அவளுக்கு ஒரு சோடி கண்களும் இருந்தன. பெரியவர் அவற்றையும்தான் நோக்கவில்லை.

கடந்த டிசெம்பர். அந்தக் கண்கள் மீண்டும் சமூக நலன் கண்காணிப்பாளரைக் கண்டன. அவர் கண்களில் அதிகார

அவா நிறைந்திருந்தது. இப்போது தேர்தலில் வென்றிருந்த ஒரு புதிய கட்சியின் ஒரு முக்கிய அரசியல்வாதி அவர். தங்களின் வெற்றியைக் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தார். அவரை அடையாளம் கண்டபோது அவர் லேசான போதையில் இருந்தார். தன்னுடைய தோழியை அவர் கேட்டார்: “அங்கே நிற்கி நாளே, அந்தக் கறுத்தப் பெண் யார்? அவளை எங்கேயோ பார்த்திருக்கிறேனே, ஒரு சதேசிதானே அவள்?”

தன்னை நோக்கி அந்த மனிதன் மிதப்பது போல் வருவதைக் கண்டாள் அவள் --வயதுக்கு வராதவள், சேர்ந்து சாப்பிடக் கூடாதவள், சட்டத்தால் தடுக்கப்பட்டவள் -- எல்லாமா அவள்? அதைச் சமாளித்து விடலாம்.

கறுத்தப் பெண்ணே ஒரு காரணத்தைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.

எழுதாத கொள்கை.

என் முதல் வாத்து

ருஷ்யக் கதை: ஐஸக் பேபல்

ஆறாம் டிவிஷனின் கொமாண்டர் ஸவித்ஸ்கி என்னைக் கண்டதும் எழுந்து நின்றார். ஆஜானுபாகுவான அவரின் உடலின் அழகைக்கண்டு நான் அயர்ந்து போனேன். ஊதா நிறமான சவாரிக் காலுறைகளும் தலையின் ஒரு பக்கத்தில் சரிந்திருந்த செந்நிறத் தொப்பியுமாய் எழுந்து நின்ற போது அவர் மார்பில் அணிந்திருந்த பட்டிகள் அக்குடிசையையே இரண்டாக வெட்டுவன போலிருந்தன. வானத்தைக் கிழிக்கிற ஒரு பாதை மாதிரி. இலேசில் கிட்டாத வாசனைப் பொருட்களின் நறுமணமும், சவர்க்காரத்தின் மிதமிஞ்சிய குளுமை மணமும் அவரிலிருந்து வீசின. பளபளக்கும் சவாரிக்காலணிகள் அணிந்திருந்த அவரது நீண்ட கால்கள், கழுத்து வரை உடையணிந்த இளம் பெண்கள் போலத் தெரிந்தன.

அவர் என்னைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தார். தன் குதிரைச் சவுக்கை மேசையின் மேல் போட்டுவிட்டு, அப்போதுதான் தன் மேலதிகாரி எழுதும்படி பணிந்திருந்த ஒரு கட்டளையை தன் புறமாய் இழுத்தார். அது இவான் செஸ்னோக்கோவுக்கான கட்டளை. செஸ்னோக்கோவின் பொறுப்பில் விடப்பட்டிருந்த படையணியை, சுகுணோவ் - தொப்ரிவொத்தா நோக்கி நடத்திச் சென்று எதிரியைக் கண்டுபிடித்து அழிக்குமாறு இடப்பட்ட கட்டளை.

ஆறாம் டிவிஷனின் கொமாண்டர், கட்டளையின் கீழ் அநாயாசமாகக் கையெழுத்திட்டு விட்டு அதைச் செய்தி கொண்டு போகிறவர்களை நோக்கி வீசினார். அதன் பிறகு குதூகலம் கொப்புளிக்கும் தன் சாம்பல் நிறக் கண்களை என்னை நோக்கித் திருப்பினார். “உங்கள் விஷயத்தை சொல்லுங்கள்,” தன் சாட்டையால் காற்றை விளாசியவாறு அவர் கூவினார். பிறகு என்னை அந்த டிவிஷனுக்கு நியமித்திருக்கும் கட்டளையை வாசித்தார். “இன்றைக்கு வந்த கட்டளைகளோடு இதையும் சேர்த்துக்கொள்,” டிவிஷன் கொமாண்டர் சொன்னார், “சேர்த்துவிட்டு, இவரை, முன்னணியை விட மற்ற எல்லா முஸ்பாத்திகளுக்கும் சேர்த்துக்கொள்! உனக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியுமா?”

“தெரியும்,” அவரது உருக்குப் பலத்திலும் இளமை பளிச்சிடும் நிறத்திலும் பொறாமை மிக்கவனாய்க் கூறினேன், “பீற்றர்ஸ்பேர்க் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு பட்டம் பெற்றிருக்கிறேன்.”

“ஓ, நீ அந்த அம்மா செல்லங்களில் ஒருவன்!” அவர் வெடிச் சிரிப்புச் சிரித்தார், “முக்கின் மேல் கண்ணாடி வேறு. பீற்றல் பெருமை! எங்களோடு ஆலோசிக்காமல் அங்கிருந்து உங்களை இங்கே அனுப்புகிறார்கள். உந்தக் கண்ணாடிகளைப் பார்த்து எடுபட்டுவிடுகிறார்கள். எங்களுடன் சமாளிப்பாயா, நீ?”

“சமாளிப்பேன்.” அதைச் சொல்லிவிட்டு, அங்கிருந்த ஒரு அலுவலரோடு ஊருக்குள் போனேன், அன்றிரவுத் தங்கலுக்கு ஒரு இடம் பார்க்க. அந்த அலுவலர், களஞ்சியப் பொறுப்பாளர், எனது “டர்ங்க்” பெட்டியைத் தனது தோளிற் சுமந்து வந்தார். ஊர்த்தெரு எம்முன் நீண்டு கிடந்தது. ஒரு பூசணிக்காய் போல் வட்டமும் மஞ்சளமாய் மறைந்து கொண்டிருந்த சூரியன், வானில் ஒரு இளஞ்சிவப்பைப் படரவிட்டிருந்தான்.

மாலைகளைச் சித்திரமாய் தீட்டியிருந்த ஒரு சிறு வீடுவரை நாங்கள் நடந்ததும் களஞ்சியப் பொறுப்பாளர் நின்றார். குற்ற உணர்வு கொஞ்சந் தோன்றும் ஒரு புன்னகையுடன் திடீரென்று சொன்னார்:

“கண்ணாடிகள் இந்த இடத்தில் பிரச்சனைதான் தரும். என்ன செய்வது, ஒரு படித்த மனிதனுக்கு இங்கு நாய் வாழ்க்கைதான். ஆனால், ஒரு நல்ல, பிரச்சனைகளில்லாத பெண்ணைப் பிடித்து விட்டார்களென்றால், பிறகு இங்கே படையாட்களுக்கு மத்தியில் உங்களுக்கு எவ்வளவு கியாதி வருமென்பதைப் பார்ப்பீர்கள்.”

ட்ரங்க்கைத் தமது முதுகிற் சுமந்தவாறு திரும்பி என்னருகில் வந்தவர், ஏதோ ஏமாற்றங் கொண்டவர் போல மீண்டும் திரும்பி அருகிலிருந்த வளவுக்குள் நுழைந்தார். அங்கே ஓரிடத்தில் பரப்பியிருந்த வைக்கோலின் மேல் உட்கார்ந்தபடி, கொஸார்க்குகள் ஆளுக்காள் தலையுந் தாடிமீசையும் மழித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“இதோ பாருங்கள்,” களஞ்சியப் பொறுப்பாளர் எனது பெட்டியைத் தரையில் வைத்தபடி கூறினார், “தோழர் ஸவித்ஸ்கியின் கட்டளைப்படி நீங்கள் இவருக்கு ஒரு இடங்கொடுக்க வேண்டும், வேறு கதையில்லை. ஏனென்றால் இவர் படிக்கிற விஷயத்தில் இறங்கி நன்றாகக் கஷ்டப்பட்டவர்.”

களஞ்சியப் பொறுப்பாளர், முகம் நிறம் மாற, திரும்பிப் பாராமலே அங்கிருந்தகன்றார். நான் தொப்பி வரை கையுயர்த்தி கொஸார்க்குகளுக்கு வணக்கஞ் சொன்னேன். நீண்ட மென்மஞ்சள் முடியும் அழகிய முகமுங் கொண்ட ஓரிளைஞன் என் ட்ரங்க் அருகில் போய் அதைத்தூக்கி கதவுக்கு உட்புறம் எறிந்தான். அதன் பின்னர் அவன் தன் பின்புறத்தை என்னை நோக்கித் திருப்பி ஆபாசமான ஒலிகளை திறமையாக வெளியிடத் தொடங்கினான். “சுடுகலன், வண்டபிள் ஸீரோ!”, வயது கூடியவனான ஒரு கொஸாக் அவனை நோக்கிக் கத்தி விட்டு, சிரிப்பு வெடிக்கக் கூறினான், “விடாமல் தொடர்ந்து சுடு!”

சந்தேகத்திற்கப்பாற்பட்ட தன் திறமை தீர்வும், இளைஞன் அங்கிருந்து நகர்ந்தான். நான் தவழ்ந்தபடியே, எனது பெட்டி திறந்து சிதறிப்பரவியிருந்த என் ஆவணங்கள், உடுப்புகள் மற்றும் நொட்டு நொட்டுக்களைப் பொறுக்கத் தொடங்கினேன், எல்லாவற்றையும் எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு, முற்றத்தின்

அடுத்த பக்கத்திற்குப் போனேன். சிறிய வீட்டினருகே இருந்த செங்கல் அடுப்பொன்றின் மேலிருந்த ஒரு கேத்தலில் பன்றி இறைச்சி வெந்து கொண்டிருந்தது. கிராமத்து வீடொன்றின் புகைபோக்கியிலிருந்து தள்ளும் புகைபோல் அதிலிருந்து வெளியேறிக்கொண்டிருந்த ஆவி, என்னுள் பசியையும் எல்லையில்லாத் தனிமையுணர்வொன்றினையும் ஏற்படுத்திற்று. என் உடைந்த ட்ரங்கின் மேல் வைக்கோலைப்பரப்பி மூடி அதைத் தலைக்கு அணையாய் ஆக்கிக்கொண்டு படுத்தேன். “பிராவதா”வில் வந்திருந்த “கொம்புனிஸ்ற் அகில”த்தின் இரண்டாவது மகாநாட்டில் லெனின் ஆற்றிய உரையைப் படிக்கத் தொடங்கினேன். கூர்த்த மலைகளின் பின்னாலிருந்து வந்த சூரிய ஒளி என் மீது வீழ்ந்தது, கொஸாக்குகள் என் கால்களை மிதித்தபடி போய் வந்தார்கள். அந்த இளம்பயலுக்கு என்னோடு சேட்டை விடுவதில் சலிப்பே இல்லாதிருந்தது. வாசிப்பில் புலன் செலுத்த முடியாமலாயிற்று. நான் பேப்பரை வைத்துவிட்டு எழுந்தேன். வீட்டு முகப்பில் நூல் நூற்றுக்கொண்டிருந்த வீட்டுக்காரப் பெண்மணியிடம் போனேன். “வீட்டுக்காரம்மா”, அழைத்தேன், “எனக்கு சாப்பிட ஏதாவது வேண்டும்.”

கருவிழிகளை மூடுவனவே போல் வெண்விழிகள் பெருத்துத் தெரிந்த தன் அரைக்குருட்டுக் கண்களை நிமிர்த்தி என்னைப் பார்த்த அந்த வயதான பெண்மணி, பிறகு தன் பார்வையை அப்பால் திருப்பினார்.

“தோழர்,” ஒரு மௌனத்தின் பிறகு அவர் சொன்னார், “இதெல்லாவற்றையும் பார்க்கும் போது எனக்குத் தூக்குப் போட்டுக்கொண்டு சாகவேண்டும் போலிருக்கின்றது.”

“நாசமாய்ப் போ,” என்று புறுபுறுத்தபடியே அக்கிழவியின் நெஞ்சில் முஷ்டியை வைத்துத் தள்ளினேன், “நான் உன்னோடு கதைத்துக்கொண்டிருக்க வரவில்லை.”

திரும்பியபோது அருகில் யாரோ விட்டுவிட்டுப் போன ஒரு கொடுவாள் கண்ணில் பட்டது. தன் சிறகுகளை ஆறுதலாக அலகால் கோதியபடியே முற்றத்தில் திரிந்துகொண்டிருந்தது விறைப்பான ஒரு வாத்து. அதைப்பிடித்து நிலத்தோடு சேர்த்து

மிதித்தேன், என் சப்பாத்தின் அடியில் அதன் மண்டை சிதறி மூளை வெளியே சிந்தியது, அதன் வெண் கழுத்தும் நீளச் சிறகுகளிரண்டும் அடித்து ஓய்ந்தன. “நாசமாய் போ,” என் கொடுவாளை வாத்தில் சொருகினேன், “இதை எனக்குச் சமைத்துத் தாருங்கள், வீட்டுக்காரம்மா.”

அம் முதிய பெண்மணி தன் வெண்விழிப்படலமும் கண்ணாடிகளும் பளபளக்க, வாத்தைத் தூக்கித் தன் முன்புற மேலங்கியில் சுற்றியபடியே சமையலறைக்குக் கொண்டு போனார்.

“தோழர்,” ஒரு மெளனத்தின் பிறகு அவர் சொன்னார், “நான் தூக்குப் போட்டுக்கொண்டு செத்துப்போகலாம்.” சொல்லிவிட்டுக் கதவைச் சாத்திக்கொண்டார்.

இதேவேளை, முற்றத்தில் கொஸாக்குகள் தங்கள் பாத்திரத்தைச் சுற்றி அமர்ந்திருந்தார்கள். வாத்தை நிமிந்து கூடப்பாராமல், ஆடாது அசையாது ஏதோ அஞ்ஞானிகளின் மதகுருமார் போல அவர்கள் இருந்தார்கள். “பயல் எங்களுக்குத் தோதான ஆள் தான்,” என்னைப் பற்றி ஒருவன் சொன்னான். கண்ணைச் சிமிட்டியபடி, கோவா சூப்பில் சிறிதை அகப்படையால் கிள்ளினான்.

ஆளை ஆள் மதிக்கும் குடியானவர்களின் பண்பு போன்ற ஒரு தன்னடக்கம் கொண்ட அமைதியுடன் கொஸாக்குகள் தம் மாலை உணவை உண்ணத் தொடங்கினார். நான் கொடுவாளை மணலால் துடைத்துவிட்டு, படலைக்கு வெளியே போய், மீண்டும் திரும்பி உள்ளே வந்தேன். மனம் சோர்ந்து போய் இருந்தது. ஏற்கனவே முற்றத்தின் மேல் நிலா தெரிய ஆரம்பித்திருந்தது, ஒரு மலிவான காது வளையம் போல்.

“ஏ, தம்பி,” கொசாக்குகளில் மூத்தவனான சுரோவ்கோவ் இருந்தாற் போல் என்னைக் கூப்பிட்டான்,

“எங்களோடு வந்து உட்கார், உன்னுடைய வாத்து தயராகும் மட்டும் ஏதாவது சாப்பிடு.”

தனது சப்பாத்திலிருந்து கரண்டி ஒன்றை எடுத்து அவன் என்னிடம் தந்தான். வீட்டுத் தயாரிப்பான அந்த கோவா சூப்பைக் குடித்தபடி நாங்கள் உட்கார்ந்திருந்தோம். பிறகு பன்றி இறைச்சியைத் தின்னத் தொடங்கினோம்.

“பேப்பரில் ஏதாவது புதினமிருக்கிறதா?” மென்மஞ்சள் நிற முடி இளைஞன் சற்று நகர்ந்து எனக்கு இடம் விட்டவாறே வினவினான்.

“பேப்பரில், லெனின் எழுதுகிறார்,” “பிராவ்தா”வைத் தேடி எடுத்துக்கொண்டு சொன்னேன். பிறகு, வெற்றி பெற்ற ஒரு செவிட்டு மனிதன் போல, நான் லெனினின் பேச்சை கொஸாக்குகளுக்கு உரக்கப் படித்தேன்.

அந்த மாலை வேளையானது புத்துயிருட்டும் மைம்மல் ஈரலிப்பில் என்னைப் பொதிந்து கொண்டு, எரியும் என் நெற்றியில் தன் தாய்மைக் கரத்தை வைத்தது. நான், சொற்களைச் சுவைத்துப் படித்தேன்.

கேட்டுக்கொண்டிருந்து விட்டு, அந்த பிளாட்டுன் தலைவன் சுரோவ்கோவ் வைக்கோற் குவியலின் மேல் தூங்கப்போனான். அங்கே ஆறு பேர் தூங்கினோம், ஆளுக்காள் கதகதப்பாய், ஒருவர் கால்களை மற்றவர் மேல் தூக்கிப் போட்டபடி. விண்மீன்களின் ஒளியை அனுமதித்த ஓட்டைக் கூரையின் கீழ், என் கனவிற் பெண்கள் வந்தார்கள். ஆக, என் இதயம் மட்டும் அக்கொலையின் ரத்தக் கறை படிந்து அனுங்கிக் கொண்டிருந்தது, துன்பஞ் சொட்ட.....

என் முதல் வாத்து

மொழிபெயர்ப்புக் கதைகள்

ஜயாத்துரை சாந்தன்

இத் தொகுப்பிலுள்ள கதைகள், இத்தாலி, ஈராக், பலஸ்தீனம், அமெரிக்கா, அயர்லாந்து, அவுஸ்திரேலியா, பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ருவூயா, கென்யா, தென் ஆபிரிக்கா, கினி, ஜப்பான், மெக்சிக்கோ, ஜமேய்க்கா, மங்கோலியா ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்தவை. உலகறிந்த படைப்பாளிகளின் கருத்தில் கலையானவை. உத்தி, உருவம், உள்ளடக்கம் இவற்றில் புது முனைப்புக்களையும் காட்டுபவை. ஆங்கிலம் வழியாகத் தமிழில் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

2015ல் வெளியான சிறந்த ஆங்கில நாவலுக்கான 'கொடகே தேசிய இலக்கிய விருதினை தமது Rails Run Parallel நாவலுக்காகப் பெற்ற ஜயாத்துரை சாந்தன், தமிழ், ஆங்கிலம் இரு மொழிகளிலும் முன்னணி எழுத்தாளர்.

2000ம் ஆண்டில் 'கொடகே வெளியீடாக வந்த அவரது In Their Own Worlds அவ்வாண்டின் ஆங்கில சிறுகதைக்கான சாகித்ய மண்டலப் பரிசு பெற்றது. அது தவிர அவரது The Northern Front என்னும் ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியும் (2005) அவரது கதைகளின் சிங்கள மொழி பெயர்ப்புக்களடங்கிய *இலங்கை* என *இலங்கை* என்னும் கதைத் தொகுதியும் (1999) கொடகே வெளியீடுகளாக வந்துள்ளன.

350/-

எஸ். கொடகே சீகாநாதர்ஸ் பிரைவட் லிமிடட்

661, 665, 675, மருதானை வீதி, கொழும்பு 10.

தொலைபேசி: (011) 2685369, 2686925, 4-614904

godageem@slt.lk www.godage.com

ISBN 978-955-30-7567-3

9 789553 075673